

Tháng 12, 2015

Em Thơ

Túp lều lụp xụp chênh vênh
Bát không, chén mẻ, buồn tênh bếp nghèo
Rau dền, rau dại lèo tèo
Không com, nhạt nhẽo! Tong teo tay lùa.
Quan trên bán bán, mua mua
Đi đâu mà lúa xưng vua, được mùa?

Ý Nga, 31.12.2015

Cụ Bà

Mắt bà khắc khổ già nua
Mời mua con cá, tép, cua ruộng đồng
Nhìn xong ai chẳng mềm lòng
Sắc hồng của đảng: cái còng của dân!
Ôi đôi mắt, nhắc ân cần:
Tự do đói khát! Vô thần! Tin ai?

Ý Nga, 31.12.2015

LẠI PHONG BÌ

Lì xì gói ghém mưu mô
Hân hoan tính toán “tín đồ” Tam Vô
Phong bì thí kẻ ngây ngô
Bỏ ra vài chục thu vô mấy ngàn?
Xúm nhau móc mắt, moi gan
Người dân lương thiện nghèo nàn đói ăn

Ý Nga, 31.12.2015

Cái Bình Rỗng và Hai Tách Cà Phê

Rồi mùa Giáng Sinh cũng qua mau sau những ngày ai nấy bận rộn mua sắm quà tặng cho nhau và nấu nướng ăn uống cho buổi cơm tối sum họp gia đình mừng lễ Giáng Sinh. Người viết cũng bận lu bù vì chuẩn bị mừng lễ Giáng Sinh dù gia đình người viết không đông dân số như nhiều gia đình khác và người viết lại là một Phật tử thuần thành. Hợp mặt cho vui mà lị. Smile!

Thực tế thì ai cũng than rằng mình bận suốt năm suốt tháng. Người trẻ bận lo bon chen trong cuộc sống hằng ngày nơi hằng xưởng, xí nghiệp; người già thì bận “giúp nhau tìm lại niềm vui” trong những buổi họp mặt của các tổ chức dành cho người cao niên. Chỉ có những cụ già sống âm thầm lặng lẽ nơi những viện dưỡng lão hay sống neo đơn một mình là không bận mà thôi!

Người trẻ người già, người nào cũng có những giây phút bận rộn trong cuộc

sống. Chính những giây phút bận rộn đó đôi khi lại có ích cho đời sống tinh thần và sức khỏe của bạn hơn là “ăn không ngồi rồi” đây vì người xưa vẫn thường nói “Nhân cư vi bất thiện” dù rằng có người đã nói: **“Bận rộn khiến cho ta không thấy được cái đẹp của người mà ta thương yêu”.**

Chữ Nhân ở trong câu “Nhân cư vi bất thiện” chỉ sự làm biếng, không thích làm việc gì cả, khác với thú hưởng nhàn tao nhã của các bậc văn nhân trí sĩ như Nguyễn Công Trứ, Nguyễn Khuyến, Nguyễn Bình Khiêm sau khi đã:

“Trong lang miếu, ra tài lương đồng
Ngoài biên thùy rạch mũi can trong
Làm sao cho bách thế lưu phương
Trước là sĩ, sau là khanh tướng »
Bạn đồng ý chăng ?

Khi bận rộn với cuộc sống, người già hay người trẻ cũng cần biết sắp xếp thứ tự ưu tiên và giá trị của những sự việc phải làm, để giải quyết công việc thế nào cho hợp lý và có lợi ích tối đa. Sau đó, cũng phải biết dành thời giờ để nghỉ ngơi, trò chuyện với bạn bè chứ lị. Xin mời bạn đọc mẫu chuyện dưới đây để biết cách giải quyết những cái bận rộn của ta một cách hữu hiệu, bạn nhé:

Cái bình rỗng và hai tách cà phê

Giờ triết học, vị giáo sư già ngồi yên ở bàn với một số đồ linh kinh trước mặt. Khi giờ học bắt đầu, giáo sư không nói lời nào mà đặt một cái bình lớn lên trên mặt bàn và đổ đầy vào đó những quả bóng bàn. Sau đó ông hỏi tất cả sinh viên trong lớp và mọi người đều đồng ý rằng cái bình đã đầy.

Tiếp đó, ông giáo sư lấy ra một hộp đầy sỏi nhỏ và đổ chúng vào bình. Ông lắc nhẹ cái bình, sỏi rơi đầy các kẽ hở giữa những quả bóng bàn. Một lần nữa ông hỏi các sinh viên của mình và tất cả đều đồng ý là cái bình đã đầy.

Tiếp tục công việc, vị giáo sư lấy tiếp một cái hộp đựng đầy cát và trút tất cả số cát vào bình. Tất nhiên là cát nhanh chóng lấp đầy những kẽ hở còn lại.

Thêm một lần nữa giáo sư hỏi cả lớp chiếc bình đã đầy chưa. Lần này, rất quả quyết, đám sinh viên trong lớp khẳng định cái bình không thể chứa thêm một thứ gì nữa.

Mỉm cười, vị giáo sư ra ngoài lấy hai tách cà phê rồi trút cả vào trong bình. Đám cát có sẵn nhanh chóng hút hết, và cà phê đã lấp đầy khoảng trống dù rất bé nhỏ giữa những hạt cát.

- “Nào các trò”, ông giáo sư ngồi xuống ghế và bắt đầu. “Tôi muốn các trò hãy coi cái bình này như cuộc sống của các trò. Những trái bóng bàn kia là những thứ quan trọng nhất trong cuộc sống của các trò: Gia đình, con cái, sức khỏe, những người bạn và những niềm đam mê. Nếu những thứ đó còn, cuộc sống của các trò vẫn coi như hoàn hảo”.

Những viên sỏi kia tượng trưng cho những thứ khác trong cuộc sống như công việc, nhà cửa hay xe hơi.

Cát là đại diện cho những điều vặt vãnh khác. Nếu các trò bỏ cát vào bình đầu tiên, sẽ không còn chỗ trống cho sỏi hay bóng bàn. Cuộc sống cũng thế. Nếu bỏ quá nhiều thời gian, sức lực cho những thứ vặt vãnh, các trò sẽ không còn thời gian cho điều gì quan trọng hơn.

Những thứ cần quan tâm có thể là những thứ quyết định hạnh phúc của các trò. Đó có thể là chơi với bọn trẻ, có thể là bỏ thời gian để đến khám bác sĩ định kỳ, có thể là dành thời gian ăn tối cùng gia đình, cũng có khi chỉ là công việc dọn dẹp nhà cửa và tổng khứ đi một số thứ không cần thiết.

Hãy quan tâm đến những trái bóng bàn đầu tiên, những thứ thật sự quan trọng. Hãy biết ưu tiên cái gì đầu tiên. Những thứ còn lại chỉ là cát thôi.

Có một cánh tay đưa lên và một câu hỏi cho giáo sư: “Vậy cà phê đại diện cho cái gì thưa giáo sư?”

Ông giáo sư mỉm cười: “Tôi rất vui khi trò hỏi câu đó. Cà phê có nghĩa là dù trò có bận rộn với cuộc sống của mình đến đâu thì vẫn luôn có thời gian để đi uống một tách cà phê với bạn bè”.

Hạnh Giải dịch

(Nguồn: Suu tầm trên internet)

Người viết thiên nghĩ: bài viết nói trên rất hữu ích cho tất cả mọi người dù ở lứa tuổi nào vì đã giúp ta cân phân nặng nhẹ những việc chúng ta cần phải làm và vui nhất là dù chúng ta có bận rộn đến đâu, chúng ta vẫn có những giây phút nhàn nhã trong cuộc sống là đi uống cà phê với bạn bè. Bạn thấy có vui chăng?

Lại một năm mới sắp đến, chúng ta lại sẽ bận rộn với những tiệc tùng mừng năm mới, với những chương trình kế hoạch cho năm sắp đến và rồi cũng sẽ lo lắng cho “nhân sắc ngày một tàn phai” với những “dấu chân chim” trên khóe mắt” đối với quý bà, với mái tóc “càng ngày càng thưa dần” đối với quý ông.

Thế là người viết lại phải ra công tìm tài liệu nào giúp cho quý bạn tuổi ”không còn trẻ nữa” như người viết đọc cho thấy vui vui một tí trong năm mới sắp đến.

May thay, một người người em văn nghệ của người viết từ phương xa. mới gửi đến tôi một tài liệu khá hợp tình hợp cảnh cho tuổi già. Người viết bèn “chôm” ngay để làm món quà chúc năm mới cho quý cụ cao niên nhé. Thật là “của người phúc ta”. Xin cảm ơn em Ngọc Chính đã chuyển tài liệu này đúng lúc. Smile!

Lời khuyên cho người cao tuổi

3 QUÊN

Một quên mình tuổi đã già
Sống vui, sống khỏe, lo xa làm gì.
Hai là bệnh tật quên đi
Cuộc đời nó thế, chuyện gì nhọc tâm
Ba quên thù hận cho xong
Ăn ngon ngủ kỹ để lòng thành thoi.

4 CÓ

Một nên có một gia đình
Vì không – homeless – người khinh lễ thường
Hai cần phải có nhà riêng
Đói no cũng chẳng làm phiền dâu con
Ba là trương mục ngân hàng
Ít nhiều tiết kiệm sẽ an tuổi già
Ba cần có bạn gần xa
Tri âm, tri kỷ để mà hàn huyên.

5 KHÔNG

Một không vô có bán nhà
Dọn vào chung chạ la cà với con
Hai không nhận cháu để trông
Nhớ thì thăm hỏi bà ông, cháu mừng
Ba không cố gắng ở chung
Tiếng chì, tiếng bác khó lòng tránh đâu
Bốn không từ chối yêu cầu
Ít nhiều quà cáp con, dâu cho mình
Năm không can thiệp nhiệt tình
Đòi tư hay việc riêng mình của con.
Không thầy đề tên tác giả
(Nguồn: tài liệu do email bạn gửi)

Xin mời quý bạn hữu thưởng thức một youtube đẹp về một đất nước mà cái gì cũng hay, cái gì cũng đẹp, để biết rằng con người ở cõi trần gian này có thể tạo ra được những thiên đường nơi trần thế mà ai ai cũng ao ước được một lần đến viếng thăm. Smile!

Dubai — Definitely Dubai (BREATH TAKING VIDEO)

<https://www.youtube.com/watch?v=R1XY2S5VU8U>

Mời quý bạn đi uống cà phê với người viết và mừng Năm Mới vui vẻ nhé.

Happy New Year - Smile!

Kính chúc toàn thể quý độc giả và thân hữu nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc nhé.

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi MCTN305-ORTB711-122815)

MẶC NGƯỜI NHÉ CHỊ!

*Ngắn ngơ trước một vực ngờ?
Ngắn ngơ, ngơ ngắn đợi chờ cuối năm?*

*

*Cuối năm, chúc hết tối tăm
Đầu năm vui nhé! Xa xăm sẽ gần!
Phân vân, hờn giận xoay vần:
Hoàng, phi, mỹ nữ, cung tần mặc ai!
Á Nghi, 30-12-2015*

CƯỜI ĐI ANH!

*Để quên giấy bút ở nhà
Thơ ra rộn rã! Lơ là: thơ đi
Về nhà rảnh rỗi chép, ghi
Thơ đi hờn giễu chép chi, giấy đầy?*

*Làm cao kê cả, ta đây
Thơ như anh vậy, tối ngày khó khăn
Nữ hoàng thơ, mặt không nhăn
Anh cười đi! Chớ cần nhăn nhúc tim!
Á Nghi, 30-12-2015*

Dạ Hương Quỳnh

*Ai mang cơn gió lạnh ngoài hiên
Vào đêm khắc khoải những muộn phiền
Có phải chớm đông trời heo hút
Vọng tiếng kinh cầu giác cô miên.*

*Nhịp gõ thời gian chùng vang mãi
Canh trường trần trở mộng vàng phai
Thương cánh tay đơn, ghì áo ảnh
Gầy hao sương trắng đọng hồn say.*

Một mai xuân về trên bến cũ

AI CHỜ AI?

*Cuối năm, kìa tuyết, trắng mênh mông!
Qua lại người người vẫn cứ đông
Tuyết tuyết! Rơi rơi! Trời gió lộng
Đợi chồng, chờ cửa, lạnh ai không?
Á Nghi, 30-12-2015*

EM DỮ QUÁ NÊN ANH LẤY VỢ HIỀN!

*

Viết tặng anh chị THÁNH-TIÊN

*

*Anh len len chứ không hề len lút
Giữa thanh thiên được diện kiến người hiền
Lẽ dĩ nhiên lòng hướng... thiện: Thánh, Tiên
Muốn quên dữ phải... chiêu hiền len len.
Á Nghi, 30-12-2015*

NGỌT QUÁ HÓA... CÂM

*Ruộng đồng hạt lúa vàng tươi
Em bung một chén chè mời anh ăn
Nụ cười xóa sạch nhọc nhằn
Xinh xinh ngọt lịm hàm răng trắng đều.*

*Ôi em duyên dáng quê nghèo
Nụ cười chan chứa thương yêu ngọt ngào
Trách sao tim đập hỗn hào
Chè chưa vơi chén, người nào hóa... câm!
Á Nghi, 30-12-2015*

XÉ THẺ ĐĂNG

-Xé thẻ đăng! Ha ha! Giọng sang sảng

*Thoáng ân tình ấp ủ ngày xanh
Tóc mây bay hương gió thơm lành
Mùa thương nhớ gom đầy luyến ái.*

*Vẫn trong mơ, vẫn chờ vẫn đợi
Đêm nguyệt quỳnh, hoa nở hoa tàn
Vẫn sắc hương nồng nàn đêm vắng
Dù phút giây, tình thắm mơ hoang.
Ngọc Quyên*

AI “CẢI TẠO” AI?

*

Thành kính vinh danh những NGƯỜI LÍNH VNCH
bất khuất trong các trại tù của CS

*

Bo bo, bắp, sắn, rau rừng
Đảng nuôi chiến sĩ tung bưng... vọt, roi
Lào Kai, Vĩnh Phú dư khoai
Mỗi người một... lát, nằm soi đói nghèo.

“Mười ngày lương thực mang theo”
Đảng chưa học đếm, mạng treo chỉ mảnh
Mùa đông vách đất, mái tranh
Áo không, quần chằng, mong manh da người.

Vậy mà ngạo nghệ Lính cười:
-Chúng ta mới thắng! Chính người bạo tàn!
Ý Nga, 28-12-2015

HÃY LẶT THÔI!

Khôn hay dại? Phải vãnh tai, hối cái,
Chỉ một lần, không cơ hội thứ hai
Bao đất đai giặc chiếm lấy lâu dài
Lợi hay hại? Hãy trở tài quân đội!
Ý Nga, 28-12-2015

MỘT NGÀY BUỒN VỚI GIÓ MƯA

Con bão từ đầu mưa gió về,

Bóp nhẹ nhàng, tâm sáng suốt, cười vang
Chưa muộn màng! Bước ra sáng thênh thang!
Làm gì tiếp sau khi xé thẻ đảng?
Ý Nga, 28-12-2015

QUÂN ĐỘI BẮN VÀO AI?

Những tên lưu xú Cọp Sành
Học chi trang sử lưu danh thơm lừng?
Cọp Sành trống hoác, lừng khùng
Trung bày tử S kín bung, đồ lòm
Thờ con Cọp Giấy trong hòm
Hô hào: *-Cùng... chạy phom phom!*
Om sòm!
Ý Nga, 28-12-2015

DÂN PHỤC VỤ, ĐẢNG HƯỞNG THỤ

Giết gần hết trí thức
Dạy chủ nghĩa vô thần,
“*Công nông*”? Bị áp bức,
Bần cùng hóa nhân dân.

Bít bùng cửa lao lung,
Đẩy dân đến bờ vực.
Xé sách, đốt tận cùng
“*Trông người*” ra hèn nhất.

Bao nhân tài, vật, lực
Làm, cho đảng hưởng chung
Dân cạn kiệt sức lực
Hưởng thụ những tên khùng.

Ngu dân, dân phải dốt!
Bánh vẽ ăn sao no?
“*Học tập, lao động tốt*”
Đề biến thành trâu bò?
Ý Nga, 28-12-2015

ĐỦ CHƯA?

Suốt đêm qua gió lạnh lê thê,
Sáng nay trời vẫn còn thồn thức,
Như người tình khóc tình ra đi.

Tôi tiễn người thân ra phi trường,
Xe đi trong mưa dưới đèn đường,
Chuyến bay sớm đưa người đi nhé,
Mong rằng nơi trở về bình yên.

Chuyến bay đã không bay đúng giờ,
Kẻ tiễn người đi cùng đợi chờ,
Ngồi trong phi trường nhiệt độ ấm,
Mà thấm vào lòng lạnh tiễn đưa..

Về nhà thấy hoa hồng rung rung,
Hoa này tôi trồng ở trước sân,
Những cành hoa oằn mình trong gió,
Cám ơn hoa nở trong mùa Đông..

Ra vườn thấy chuông gió mà thương,
Chiếc chuông gió bạc màu thời gian,
Đêm qua gió quay cuồng chuông gió,
Đêm qua vườn mưa rụng lá vàng.

Tôi nằm nghe một bài nhạc tình,
Ngoài trời mưa vẫn rơi chập chùng,
Chuyện tình của ai làm tôi khóc,
Tôi trách người hát làm tôi buồn.

Một ngày buồn cùng với gió mưa,
Chuyện đời thường tôi cũng ngẩn ngơ,
Ngày mai ngày một thôi mưa gió,
Buồn có theo mưa gió bay đi?

Nguyễn Thị Thanh Dương.
(Dec.27, 2015)

PHẢI CHĂNG BUỒN VIẾT MỚI HAY?

Không ăn, thiếu ngủ lâu ngày
Nên em chóng mặt, ăn mà niếm vui
Sống đời thiếu thốn ngọt, bùi
Cô đơn, tỵ nạn, sứt sùi ra thơ.

*

Nếu vui? Chắc sẽ ơ hờ!

Điều toa, dối trá, gian tà
Đủ chưa bạo lực, Ác Ma, độc tài?
Bất tài, thất bại, dạy ai?
Ăn no, rước giặc, đoái hoài chi dân?
Ý Nga, 28-12-2015

CÁM ƠN QUÝ ANH CHỊ

Trang thơ hay lần mở
Đọc xuôi vắn, êm tai
Viết bằng từng nhịp thơ
Thương ai đã miệt mài!

Bao TỐT, HAY sót lại
Gửi gắm vắn, thi tài.
Vượt không gian biên ải
Đường đi thật quá dài!

Đọc từ tuổi hai mươi
Dòng văn chương hải ngoại
(Bây giờ năm nhân mười)*
Càng đọc càng thương mãi!

Cám ơn bậc đàn anh
Đã mang theo truyền tải
Vốn đạo đức để dành
Chan chứa lòng nhân ái.

Quá khứ nổi tương lai
Văn chương Việt trĩu trái
Anh Chị vác trên vai
Truyền các em trẻ, đại.

Thơ chính khí đáng sợ
Tuôn như nước vỡ bờ,
Thơ tỏa sáng rực rỡ
Tôi đọc mà ngẩn ngơ!
Ý Nga, 27-12-2015

BA DẠY

Điều gì quý, phải biết thương
Điều không: vất bỏ, chớ vương vào hồn

Thương chi cảnh khổ trần bờ nhân gian!

Ý Nga, 27-12-2015

TIÊN KHÔNG TIÊN

*

Thương thay những nạn nhân còn quá trẻ trong nước, đã phải bán thân để nuôi gia đình.

*

Em đẹp như một nàng tiên
Nhưng “tiên” phải hái ra tiên
Em nuôi ếch* nhái cùng tiên
Bây giờ hết bệnh: thăng thiên!

Được tin em: lệ lẫn dài
Khuyên hoài lời không lọt tai
Bây giờ chẳng ai thích đái
Em còn gì nữa tương lai?

Ý Nga, 27-12-2015

*ẾCH = AID

THIÊN THẦN CỦA AI?

Nửa con mắt liếc, đa tình
Sao không liếc hết thừa trình hộ ta?
Nửa cười, nụ mím hé hoa
Sao không cười đủ cho ra chuyện mình?

Nửa tà khép mở mỏng manh
Khéo tay khép kín nữ sinh trang đài.
Áo nàng trinh trắng trong ngoài
Lòng ta đen đúa một nhòai tương tư!

Nửa thôi! Ừ nửa thôi! Ừ!
Cho ta thương mãi! Một nhừ vì em!

Á Nghi, 26-12-2015

VỀ LÀNG ANH NHÉ?

Em thơm mật ngọt cho tình
Mía lau anh góp, nhà tranh ngọt ngào
Không trắng, mình thấp đèn dầu
Không xe, đã có ngựa, trâu khắp làng.

Không chi bất biến trường tồn
Giữ hồn trong sạch, hoàng hôn gần kề.

Ý Nga, 27-12-2015

CHIA SẺ CÙNG NGƯỜI

Chút yêu chia sẻ cùng người,
Chút thương nét đẹp rạng ngời thể gian,
Thả hồn bay bổng non ngàn
Văn thơ thôi nhé!
Lệ tràn gói đêm!

*

Khóc, cười? Khóc mãi, khóc thêm!
Bao giờ cạn lệ: êm đêm Việt Nam!

Ý Nga, 27-12-2015

MÁ!

Ngày, tắt bật ngược xuôi
Nuôi các con khôn lớn,
Đêm, nước mắt sụt sùi
Âm thầm chịu đau đớn.

Từ cuối bãi, đầu ghềnh
Vai oằn theo mệnh lệnh
Để con học vuron lên
Lung Má càng còng xuống.

Dù bán mệt, buôn thúng,
Hay lâm cảnh quần cùng
Má vẫn không nao núng
Lòng Má thật bao dung!

Ý Nga, 27-12-2015

COI CHỪNG ĐỨNG TIM!

Nhót em vào trái tim anh
Một thôi anh nhé! Kẻo ganh, máu nhồi!
Một thôi, em khỏi phải ngòi
Nằm yên hạnh phúc, nhỏ nhoi vui rồi!

Nhiều cô: chặt chội lời thôi
Tim đau, mệt mỏi hẹp hòi: đứng ngay!

*Qua sông? Đò dọc, đò ngang
Mẹ Cha vui vẻ đôi đàng, làng bên*

*

*Em ơi! Quyết định lẹ lên!
Bà con hai họ, dưới trên đang chờ
Á Nghi, 26-12-2015*

NHỚ HOÀI ÁNH MẮT ANH

*Gội đầu cho thơm ngát
Hương cam, quýt hay hay
Chút son hồng nhàn nhạt
Em trang điểm đầu ngày.*

*Chọn áo màu tươi mát,
Sơn trong trong móng tay
Mọi chuyện đều tạm gác
Theo anh ra phố, này!*

*Chân nhìn chân san sát,
Anh nhìn em đắm say,
Huyết sáo, cười, anh hát,
Mắt yêu thương tràn đầy.
Á Nghi**26-12-2015*

ĐỂ HỌ TƯƠNG TƯỢNG

*Cứ để người thơ có ái tình
Anh ơi! Thơ thế mới lung linh
Nào đâu mắt mát chút vơi vĩnh
Sao bắt nàng thơ sống một mình?*

*Cứ để người yêu họ quấn quanh
Không nên ép họ phải hy sinh
Yêu thơ, họ chúc điều lành
Thả mộng mơ hồn, không độc hành.*

*Cứ thả người thơ với ái tình!
Á Nghi**26-12-2015*

NỖI NHỚ NGÀY ĐÔNG

*Nỗi nhớ ngút ngàn giấc ngủ mơ
Chơi vui trong mộng mị ơ thờ*

Á Nghi26-12-2015**

NHỚ ANH KHÔNG?

*Nhớ anh quá xá, quà... xa!
Cho nên không thể xuyết xoa nhớ... gần*

*

*Vui chơi anh đã bắt cần
Có sao thui thui rạch bản nhớ anh?
Rạch bản nước mát, gió lành
Hương đồng, cỏ nội vẫy quanh, nhớ gì?
Á Nghi**26-12-2015*

TUYẾT SÁNG

Đêm:

*Rơi rơi sợi trắng thâm lặng
Mịn màng như lụa kiêu căng
Xem kia cảnh thông trĩu nặng
Bạt ngàn tuyết trắng giăng giăng.*

Ngày:

*Sương mai đọng trên cành tuyết
Hay là băng đá khoe trong
Mà mặt trời soi lấp lánh?
Đẹp làm sao nét mùa đông!*

*Khắp nơi phủ toàn màu trắng
Đất, cỏ không còn chỗ khoe
Giọt băng buông dài lủng lẳng
Giáng Sinh đẹp quá anh nè!*

*Anh đừng than thở nữa nghe!
Á Nghi
Canada, 26-12-2015*

CHƯA TẾT MÀ EM!

*Sao hôm chẳng nhớ sao mai
Nắng mưa cũng thế, trách ai làm gì!
Ở nhà, chớ trách người đi
Đường ngay, lẽ thật hiếm khi... lì xì.*

Điều hay, lẽ phải uy nghi

Ngỡ ngán mưa rơi lòng trống vắng
Mưa có trách thềm đêm bơ vơ

Không gian tĩnh lặng mưa miên man
Bao nhiêu lá chết tiền thu vàng
Tình ơi kỷ niệm xa xăm quá
Hoa tuyết buồn rơi tiếc thu tàn!

Nỗi nhớ chập chùng như biển sóng
Lạc loài vàng mây trắng trôi xa
Tìm đâu bước chân thu vàng óng
Hiên ngoài lạnh lẽo xót hồn hoa!

Thu đã vơi xa Thu nhớ nhung
Tình thu giờ âm đạm hư không
Thu đi tan tác tình bèo bọt
Ngỡ ngàng băng giá tháng ngày đông...

Phạm Thị Minh-Hung

CỦI, GẠO LÀ ĐỦ NẤU CƠM

*

Xin chia sẻ với những phụ nữ Việt phải sang Nam Hàn
làm lao nô để lo cho gia đình

*

Chị chưa biết cách in tiền
Cũng chưa làm chủ, ưu tiên ngân hàng
Cho nên tiền của, bạc vàng
Hãy còn gửi gắm thiên đàng Mác, Lê.

Các em xin ít, đảng chê
Xin nhiều như thế? Chờ về... hái thối
Cây cao bóng cả xa xôi
Mùa này băng giá, leo, ôi cũng phiền!

Găng tay, nón, vớ... gắn liền
Trèo cao, hái lăm, luân phiên thế nào?
Bao nhiêu mới đủ ngọt vào?
Bao nhiêu chị sẽ ngã nhào xuống băng?

(Băng này không phải nhà băng)
Tuổi này chị té chắc răng gãy xương
Các em nếu có biết thương

Đang vui ai lại nhớ chi người buồn?

*Á Nghi**26-12-2015*

MANG CẶP GIÙM

*

*Tặng các anh Đại Học Kiến Trúc và Đại Học Khoa
Học, Sài Gòn.*

*

*Guốc son khua khắp phố phường,
Theo tà áo trắng đến tường học... khôn
Vậy mà... đại đột cả hồn
Ái tình ngộ ngĩnh đã vờn tim em,*

*Nón bài thơ đội êm đêm
Vậy mà hừng hực lửa rêm thẹn thùng.
Chờ em, anh có ngượng ngùng?
Trước đàn Bướm Trắng góp cùng gheo, trêu?*

*Nhớ hoài một thuở họ theo
Sinh viên ý lớn thích đeo cặp giùm.
Á Nghi, 26-12-2015*

TRÁCH NHIỆM!" BẠN DẶN DÒ

Chung nhau một xiềng xích
Trong tức tối ghen ngào
Những tù nhân chính trị
Chịu trăm ngàn vết đau.

Đồng đội chết oan uổng
An ủi gì cho nhau?
"Đêm lấy núi làm chuẩn"*
Ngày? Cờ máu đỏ màu!

Ngày không có ánh sáng
Cả nước chờ, dân mong
Máu nhuộm tanh tay đảng
Trong hồng thủy đại đồng!

Người lính già hồi tưởng
Thương bạn bè, rất thương!
Niềm tin còn nuôi dưỡng

Chén cơm chị gửi, đủ lường gạo đong.

Quê hương: giặc ngoại, thù trong
Bao người chén cháo đỡ lòng cũng không
Các em đừng ngóng, chớ trông
Cao lương mỹ vị dài dòng: xin...cho...
Giấc mơ ở đợ cam go!

Ý Nga, 25.12.2015

NHỮNG CHIẾC NÓN LÁ

Thành kính tưởng niệm tất cả các nạn nhân đã bị VC
thảm sát Tết Mậu Thân 1968

*

Có một chiếc nón lá
Của người mẹ khóc con
Sao mà bi thảm quá!
Che gì khi không còn?

Có những chiếc nón lá
Đội hoài vẫn nóng người
Nén căm hờn, tội ác
Che nghiệt oan, máu tươi?

Chiếc nón lá Má tôi
Trước căn nhà bốc khói
Đen than bụi, rách toi
Lệ lã dài, Người nói:
-Con xin cảm ơn Trời!
Cả nhà không ai chết!
Nhưng mà thưa... Trời ơi
Gia tài đã cháy hết!

Ba đội nón trên đầu
Che cơn đau, đau đầu
Mắt Ba nhìn về đâu
Mà nhờ nón che giấu?

Bà Nội đội, âu sầu
Lượm khung hình ông Nội
Lâm râm câu nguyện cầu:
-Ông...! Việt Cộng pháo kích!
Bàn thờ có hiển linh
Khi Việt Cộng quyết định:

Đi tiếp đoạn đường trường.

Đó chính là phần thưởng
Thay hàng triệu nén hương
Thấp dâng cho đồng đội
Chưa đi hết đoạn đường.

Đường các anh chiến đấu
Cho tự do, ấm no
Đường chống lại cái xấu
Vì dân, từng cùng lo!

Người lính già không nhậu,
Dù ấm no, tự do
Vẫn nỗ lực thực hiện
Trách nhiệm bạn dặn dò!

Ý Nga, 25.12.2015

**“Đêm lấy núi làm chuân”*: chữ của LÊ MAI LĨNH

ĐẢNG Ở ĐÂU MÀ GIẶC ĐẦY?

Ban ngày chui rúc vào dân
Moi tiền, rìa ráy, cười rần thỏa thê,
Đêm về đảng nhậu no nê
N như dòi: mập mập, phủ phê nhảy bò.

Dòi To béo tốt hết hò:

-Tiến lên!

Tiến!

Tiến!

Đảng no đã đời!

Đã đời sặc rượu, máu tươi

Đã đời? Xin hỏi hết thời chưa đây?

Bao đời dân phải ăn mày

Nuôi thêm Dòi, Bọ, giặc: đầy Nhà Nam?

Ý Nga, 25.12.2015

ĐỪNG KHOE BẰNG CẤP ĐẢNG!

Đã hay lễ độ là gì

Cớ sao vô lễ? Dạy chi trẻ nè?

Nói mà chẳng cần người nghe

-Chỉ còn lại khung hình!
Nội tôi cảm cung kính?

Và mấy ngàn nón lá
Văng vung vãi theo người?
Trời Việt Nam tang tóc
Mậu Thân!
Mậu Thân ơi!
Xác người chôn cùng nón
Mà ông Trời chưa chôn:
Bọn tàn ác, nhuộm máu
Cả dân tộc, Nước Non!

Huế, Sài Gòn... ai đau
Trong Mậu Thân Sáu Tám?
Lạy Phật! Con cúi đầu
Tưởng niệm người chết thảm!
Ý Nga, 25.12.2015

Học bài phép tắc hãy khoe cấp, bằng!
Ý Nga, 25.12.2015

Người Già Cô Đơn Trong Ngày Lễ Giáng Sinh

Nhờ có cơ hội được tiếp xúc với nhiều người, người viết đã được nghe nhiều tâm sự của nhiều người. Mỗi gia đình, mỗi cá nhân đều có niềm vui nỗi khổ riêng mà không gia đình nào giống gia đình nào, không cá nhân nào giống cá nhân nào.

Niềm vui hay nỗi buồn, hạnh phúc hay đau khổ không có đơn vị đo lường thì người ngoài làm sao biết được nó to hay nhỏ, nó nặng hay nhẹ? Chỉ riêng những người trong cuộc mới thấu hiểu, mới cảm nhận, mới thấm thía mà thôi. Bạn đồng ý chứ?

Bạn đừng thấy một người luôn cười nói huyên thiên ngoài mặt mà cho rằng họ đang hạnh phúc. Nhiều khi bạn làm đấy nhé!

Bạn cũng đừng thấy một người đang vật vã khóc than mà cho rằng họ đang đau khổ. Chưa chắc đúng đâu bạn ạ!

Nếu đúng tất cả thì người xưa đã chẳng cần phải thốt: “Khi vui muốn khóc, buồn tênh lại cười”.

Cái quan trọng trong sự vui mừng hay đau khổ đó là người trong cuộc có thể tự “control” được hay không (người viết tạm dịch là tự chế ngự, tự kềm chế) và phương cách, thái độ đối phó với những cảm xúc vui buồn đó như thế nào mà thôi. Chúng ta cần phải chấp nhận sự việc đã xảy ra, cũng cần có thái độ lạc quan và lòng vị tha để giải quyết vấn đề thì tinh thần mới an lạc được. Đúng không bạn?

Thứ bảy vừa qua, trên đường đi chợ, người viết nhìn thấy một bà cụ già khập khểnh bước chầm chậm đến trạm xe buýt với chiếc ghế đẩy có bánh xe lăn cô đơn một mình thật tội nghiệp vô cùng!

Người viết tự hỏi không biết bà cụ già này có con cháu gì không mà phải tự một thân một mình di chuyển khó khăn như thế khi tuổi già sức yếu. Nhìn hình ảnh đó, người viết thấy rằng đời sống con người không thể nào thoát khỏi vòng sinh, lão, bệnh, tử. Khi còn trẻ thì sức khỏe sung mãn, trí óc sáng suốt, tinh thần minh mẫn. Khi về già thì sức khỏe suy yếu, bệnh tật đủ thứ, trí nhớ sa sút, tinh thần hỗn loạn, bi quan.

Đời sống và cách suy nghĩ của con người cũng thay đổi tùy theo văn hóa, môi trường xã hội mình đang sống. Có nhiều bậc cha mẹ Việt Nam sống ở hải ngoại vẫn khư khư giữ lấy quan niệm, giá trị đạo đức Khổng

Mạnh là con cái phải biết vâng lời cha mẹ, phải phụng dưỡng cha mẹ già với quan niệm “Dưỡng nhi đại lão” hay “Trẻ cậy cha, già cậy con” ngày xưa, như thế mới là con có hiếu. Trong khi đó con cái lớn lên, học hành và trưởng thành nơi xứ người, hấp thụ cách giáo dục Tây phương rất thực tiễn, tôn trọng đời sống cá nhân nên sự thông cảm giữa cha mẹ và con cái không thể nào đúng như lòng mong muốn của hai giới già và trẻ.

Người già thì bệnh tật, tinh thần yếu ớt, tình cảm cô đơn, thích được gần gũi con cháu nhưng con cái cũng có những lo lắng về gia đình, công ăn việc làm của chúng nên cũng không thể nào săn sóc cha mẹ chu đáo được

nên cũng đành phải đưa cha mẹ vào viện dưỡng lão mà thôi.

Nhìn một bà lão già cô đơn giữa phố chợ trong mùa Giáng Sinh tấp nập người đi, người viết chợt nhớ đến nhà văn Huy Phương đã nói lên niềm đau của những người già nơi xứ người dưới đây:

“Nước mắt chảy xuôi” là thành ngữ Việt Nam nói đến tình thương chỉ có thể từ cha mẹ dành cho con cái, theo dòng thuận của đời người, từ cao xuống thấp, để khuyên chúng ta đừng đòi hỏi một sự báo đáp từ con cái.

Nhưng sự thật, các bậc cha mẹ cũng buồn lòng khi thấy con cái đối xử với mình tệ bạc, nhất là đến tuổi già, bệnh tật, có khi bị bỏ quên, cha mẹ cô đơn, cần sự an ủi, săn sóc. Trong một bài viết về nỗi niềm của cha mẹ già bị bỏ quên trong xã hội hôm nay, tôi nhận được lá thư của một vị cao niên ở tận miền đông, bày tỏ ý kiến của cụ:

“Tôi đã khóc, khóc cho chính mình và cho ai trong tuổi già ở xứ này. Ông kể lại có cụ già đã chết cả một hai tuần, không ai biết. Con cái ở đâu? Đó là những người có con mà còn vậy, còn những người không con thì chắc phải vô trường hợp này quá. Vì tôi không có con gái, chỉ hai “đực rựa”: một ở Cali, một ở gần đây, nhưng ít khi kêu, và có khi không kêu hỏi thăm được một tiếng, lúc cần tiền hay cần gì đó mới kêu. Có lúc tôi nghĩ: hay mình bất hiếu với cha mẹ nên con cái nó bạc với mình chăng? Ở Florida này cũng có một bà Việt Nam ở riêng, mỗi tuần có cậu con trai mang đồ ăn tới. Hôm đó cậu ta kêu cửa, nhưng không thấy mẹ ra mở. Cậu ta tưởng bà cụ đi vắng bèn treo gói đồ ăn vào hàng rào cổng. Mấy ngày sau trở lại, thấy gói đồ ăn vẫn còn, mới khám phá ra bà mẹ đã chết. Thật là thảm!”

Câu chuyện như trên có thể xảy ra bất cứ ở đâu, nhưng chắc chắn là chuyện có thể tránh được. Nếu mẹ ở nhà riêng, con nên có một cái chìa khoá nhà để dùng lúc cần thiết. Đem thức ăn đến cho mẹ, khi mẹ đi vắng, dù bận thế nào đi nữa, thì cũng vào nhà, để thức ăn vào tủ lạnh cho mẹ. Nếu mẹ ngủ thì cũng vào nhà xem mẹ có khoẻ không? Điện thoại cho mẹ nhiều lần mà không nghe trả lời thì phải nhờ người ở gần, đến gõ cửa nhà mẹ xem sao, hay vội vàng chạy lại xem sự thể thế nào?

Trái tim của người mẹ có nhiều chỗ dành cho đứa con, như đôi cánh của một con gà mẹ có thể dang ra che kín mười đứa con bé dại, nhưng người mẹ có chỗ nào trong trái tim của con? Ngày xưa, mẹ chưa bao giờ biết nói

tiếng “bận” với con. Khi đang ăn mà con “làm bậy” cũng phải buông đũa đứng dậy. Nửa đêm dù đau yếu, mỗi một nghe tiếng con khóc cũng phải mở mắt, vỗ về và ôm con vào lòng. Sao các con bây giờ vẫn thường nói tiếng “bận” với cha mẹ. Vì bận nên các con đưa cha mẹ già lú lẫn vào nursing home, vì bận, nên theo lời một cô y tá cho biết, nhiều gia đình bỏ cha mẹ vào đây rồi không bao giờ lui tới thăm viếng.

Cô cho biết nhiều người đã ở đây năm sáu năm rồi, không hề có ai lai vãng. Có bao nhiêu lý do để những đứa con có thể nêu ra để không còn chỗ nào trong lòng, nhớ đến cha mẹ. Nếu là đàn ông chúng ta nên vui, vì hiện nay trong các nhà dưỡng lão 70% là quý bà, vì các ông đã quy tiên sớm hơn vợ mình, thông thường ít nhất là 6 năm, để ngày nay khỏi phải chịu cảnh cô đơn, buồn tẻ.

Trước ngày Giáng Sinh tôi có dịp vào viếng thăm một người bạn sắp qua đời trong một nursing home. Trên hành lang dẫn vào phòng người bạn, và ngay trước chỗ làm việc của nhân viên ở đây, tôi thấy nhiều ông bà cụ ngồi trên những chiếc xe lăn, nhìn những người qua lại.

Các cô y tá đã sắp xếp cho các cụ ra ngồi trên hành lang đối diện với văn phòng làm việc, một phần để trông chừng các cụ, một phần cho các cụ đỡ buồn.

Mời xem một Youtube Người Già Nơi Viện Dưỡng Lão ở Mỹ. Xin chia sẻ với quý vị một thực trạng đã và đang có của 'VÔ THƯỜNG'

<https://youtu.be/j60WwjpilQ>

Nhưng các cụ nhìn sự vật một cách dửng dưng, đôi mắt đờ đẫn, có người đã gục đầu xuống ngủ. Giá mà có người đẩy xe lăn đưa các cụ đi dạo một vòng ngoài trời nắng ấm kia, chắc hẳn các cụ vui hơn và biết đâu cuộc sống sẽ kéo dài thêm một thời gian nữa. Giờ này trong công viên hay trên những con đường trong thành phố nhiều người mẹ đang đẩy chiếc xe đưa con đi dạo, nhưng vài mươi năm nữa ai sẽ đẩy xe lăn cho bà? Phải chăng định luật của cuộc sống và tình thương là “nước mắt chảy xuôi”, sẽ không bao giờ có một dòng nước chảy ngược về nguồn?”

(Nguồn: Trích trong Nước Mắt Chảy Xuôi- Người già Việt ở Phương Tây- Tác giả Huy Phương)

Cám ơn nhà văn Huy Phương đã nói lên cảm nghĩ của những người “thất thập cổ lai hy” như chúng ta.

Xin được chúc phúc cho những ông bà cụ vẫn còn được sống chung với con cái và được phụng dưỡng cho đến ngày quy tiên.

Riêng vợ chồng người viết thì cũng đã chuẩn bị tinh thần để có thể thích ứng được với đời sống tuổi hạc của mình nơi viện dưỡng lão mai sau rồi.

Trong hiện tại cứ hãy vui lên mà sống, còn viết văn làm thơ được thì cứ làm thơ viết văn, còn cắt cỏ làm vườn được thì cứ làm vườn cắt cỏ coi như mình đang tập thể dục cho khỏe người, còn đi “tiêu ngạo giang hồ” được thì cứ đi ta bà thế giới cho vui, kéo mai kia chân giò yếu đuối, bệnh hoạn liên miên không đi đâu được nữa thì hồi tiếc nhé. Smile!

Chúng tôi vẫn thường bàn với nhau “nhà ta, ta ở” cho đến khi nào già quá không thể tự chăm sóc cho mình được thì vào viện dưỡng lão ở vì đó là giải pháp tất yếu của hầu hết chúng ta. Kể trước người sau rồi cũng phải vào đó hết để chờ ngày đi đoàn tụ với ông bà, chạy đâu cho khỏi.

Chúng tôi cũng thường bàn nhau với bạn bè là có nên về ở chung với con cái hay không thì đa số cũng có cùng một ý kiến rất “cấp tiến” với tôi là “nhà ta, ta ở” vẫn hơn.

Xin mời bạn đọc cùng đọc với người viết đoạn văn như sau được người viết sưu tầm trên internet coi có đúng không nhé.

Nhà ta ta ở

“Trong đầu óc chúng tôi - những hội viên của hội lão này - cụ nào cũng có một vài ba cái kinh nghiệm của bà con, của bạn bè về những vụ ở chung với con cái. Chuyện nào cũng chẳng có

happy ending gì hết, mà đều là bẽ bàng, đại dột. Bố hay mẹ goá, nghe lời ngon ngọt của con - trai hay gái - bán nhà, đem tiền về gửi con, rồi ở với con với cháu cho chúng nó có thì giờ trả hiếu.

Nhưng chỉ chừng vài ba tháng trăng mật, khi chúng rút hết tiền trong két nhỏ cũng như «công» lớn, chúng bèn nhắc nhở, khách ở trong nhà giống y hệt như cá như tôm, chỉ đến ngày thứ ba là ươn, là thối sinh lên rồi. Thế là ông bà già tức tưởi, khăn gói quả mướp ra đi với hai bàn tay trắng theo đúng nghĩa đen cũng như nghĩa trắng. Hối đến tiền chúng cứ tảng lờ như không hiểu bố mẹ nói gì. Cụ nào cũng tắc lưỡi nói, vẫn biết đây là chuyện hàng xóm, con mình chả đến nỗi thế, nhưng nó ở nhà mình thì mình là chủ nhưng nó vẫn coi là nhà của nó, nhưng mình ở nhà nó là không được, vì nhà nó là nhà nó, không phải là nhà mình, nó là chủ mà mình là người ở nhờ” (Ngưng trích Bà Ba Phải-Ở với ai?).

Người viết nói vòng vo tam quốc đã đời ở trên rồi chắc bạn cũng đã suy nghĩ và đã có ý kiến “Già Rồi Tôi Ở Với Ai” rồi chứ nhỉ? Hy vọng bạn sẽ chọn lựa đúng nhé.

Chúng ta sẽ chào mừng Chúa Giáng Sinh ra đời đem niềm vui và hạnh phúc đến cho muôn người và Năm Mới sắp đến. Hy vọng những bậc cha mẹ đang ở nhà riêng hay đang ở viện dưỡng lão sẽ được con cháu đón về nhà xum họp gia đình vui vẻ bên nhau hay ít nhất con cháu hãy đến thăm cha mẹ già đang sống cô đơn nơi viện dưỡng lão nhé. Mong lắm thay!

Hy vọng những người con có cha mẹ già đang ở viện dưỡng lão đọc và suy nghĩ về cảm nghĩ của nhà văn Huy Phương dưới đây:

“Cứ vào “Pet-Abuse.com” chúng ta sẽ tìm thấy hàng nghìn trường hợp công dân Mỹ, già và trẻ, đàn ông lẫn đàn bà bị tù tội, phạt tiền vì bạc đãi, bỏ đói, đánh đập hoặc giết những con vật thân yêu trong nhà. Bỏ quên một bà mẹ già trong nhà dưỡng lão nhiều năm có phải là một trường hợp ngược đãi không? Chẳng lẽ là không? Vì nếu có, luật pháp đã bắt đưa con phải phạt vạ hay vào nhà tù”

Nhân mùa Giáng Sinh và Năm Mới sắp đến, người viết xin chúc tất cả quý bạn có những phút vui và hạnh phúc với người thân trong buổi tiệc xum họp gia đình của quý bạn. Bạn nhé!

Xin mời thưởng thức một Youtube vui về Xmas với hình ảnh dễ thương, vui vẻ để chúng ta có thể sống lạc quan thêm một tí nhé vì đời vẫn còn đẹp sao. Smile!

We Wish You A Merry Christmas | Super Simple Songs

<https://www.youtube.com/watch?v=hNkvV4PR-q0>

Merry Christmas and Happy New Year

Kính chúc toàn thể quý độc giả và thân hữu nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc nhé.

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi- MCTN 304-ORTB 710-122415)

BẢNG TỔNG KẾT PHẢI CHẮC NHU

CÔNG TẾT

Biết mang máng, nghe uềnh oang
Mà làm tổng kết?
Rõ ràng chưa khôn!
Em ơi! Cóc nhái rất ồn!
Sao em tin tưởng tiếng đồn bắt minh?

Hãy nhìn những kẻ vây quanh
Càng lời xu nịnh càng tranh gian tà!
Sau lưng em, chúng điêu ngoa
Rằng em:
-Dốt nát, nhưng mà dễ sai!

TẠO NGHIỆP

Nhỏ nhoi, bủn xỉn, xấu xa
Cứ hoài cố chấp, vị tha biết gì?
Chia, trừ: chỉ học tí ti
Cộng, nhân tí tiện: cấp kỳ lấy, ôm.

*
Ác tâm hèn mọn ôm đồm
Cái thân trú tạm sao thom với đời?
Ý Nga, 24.12.2015

BẾP CHÙA CHỈ NÊN LÀM CÔNG QUẢ!

Vào chùa có chuỗi, chè, xôi

Ý Nga, 24.12.2015

*Nói lái: TỔNG KẾT > CÔNG TẾT

NGỌI CA HỒNG ÂN CHÚA

Đêm đông rực rỡ ánh đèn màu
Ngàn sao lấp lánh tỏa trời cao
Bên nhau cùng hát mừng Thiên Chúa
Vang tiếng chuông ngân vui dạt dào.

Mừng Chúa giáng trần độ thế nhân
Ban xuống đời bao ước mộng xanh
Hồng Ân ơn Chúa thành tâm nguyện
Thương yêu hạnh phúc sống an bình.

Noel cùng hát ngợi ca Người
Bài đồng ca Chúa Sinh ra đời
Trong hang đá BeLem giá lạnh
Giáng Sinh ban tình yêu muôn nơi

Cùng ngợi ca Tình Yêu Thiên Chúa
Người xuống đời gánh chịu thương đau
Cho kiếp người vui bớt khổ sầu
Nơi trần thế Hồng Ân cứu rỗi...
Phạm Thị Minh-Hung

CÙNG DÂN

Đam mê sáng tác thật mà!
Hôm nay chọn lựa, hôm qua mạn mà
Vỡ lòng, học hỏi thật thà
Mặc ai cố chấp! Gian tà? Lối kia!
Đường này: chính nghĩa phân chia!
Năm kia, mười kia vẫn kia: cùng dân!
Ý Nga, 23-12-2015

ĐƯỜNG TRANH ĐẤU

Khó khăn trở ngại dài dài
Lập trường ngăn ngáng? Hèn, oai, làm gì?
Tí tí ý chí? Càng nguy!
Đuốc to chuyền lửa: thử đi chưa nào?

Tương, chao, mè, đậu... ôi thôi tuyệt vời
Ai ai cũng mỉm miệng cười
Cớ sao khẩu nghiệp trên người lắm người?
*

Đi chùa tâm giữ thanh thoi
Mới làm được thiện, giúp đời vui đầu!
Ý Nga, 24.12.2015

TƯỞNG NHỚ!

*
Cảm tác nhân xem sáng tác chung của **QUỐC SÙNG** và **AYD**
*

Thủy tiên thơm ngát ngày xuân
Gia đình ấm cúng quây quần đông, vui
Thương người bất hạnh, bùi ngùi
Thuyền nhân, chiến sĩ: biển vui, thác oan.

Cà phê tỏa khói như nhang
Thay lòng nghệ sĩ cầu an gửi người
Chết không huyết mộ, về trời
Cầu vong linh được thành thoi an nhàn!
Ý Nga, 24.12.2015

KHÁC NHAU CHỈ MỘT DẤU HUYỀN

Vinh quang chẳng thấy huy hoàng
Liềm to, búa lớn: đầu hàng rõ ra!
Đảng... tà rình rập đảng... “ta”
Ta, tà một cuộc can qua*: lưỡi liềm!
Ý Nga, 23-12-2015

*Tàu Cộng và VC đều lấy lưỡi liềm mà giết dân, hại nước

*CAN QUA: ám chỉ **chiến tranh**
CAN= cái mộc, dùng để che thân khi xáp trận
QUA = cái dáo, cái mác.
Người xưa thường dùng 2 loại khí giới này trong chiến tranh.

Nguyễn Du có câu: “Dấn mình trong đám can qua”

TẶNG THƠ ĐẤU TRANH

Viết trong điều kiện khó khăn:
Không ai đọc nữa, gian nan một mình
Văn thơ không thể để dành
Thì đành gửi Bạn, mình hành hạ nhau

Ý Nga, 23-12-2015

ANH CHỊ EM GIỎI QUÁ!

Anh nằm trong tâm ngắm
Tôi thư thả dõi theo
Nhạc, họa... hay tiềm ẩn
Ý nghĩa! Nhịp tim reo!

Chị là người tôi kiếm
Đọc từng dòng văn chương
Lập trường vững, rất hiếm,
Càng đọc, càng thấy thương!

Em là người tiền thám
Dùng nhạc phá trại giam,
Đi bước đầu tiên trạm,
Quát Tàu, Việt “đuôi sam”.*

Anh Chị Em giỏi lắm!
Tôi học hoài chưa khôn
Bao giờ dân yên ấm
Mời tất cả về nguồn

Chung mua từng ngục khám
Đập! Trồng Hoa Yêu Thương!
Bút thép vẫn như kiếm
Dạy các em tỏ tường:

Môn học đầu: LỊCH SỬ
Trong sách vở nhà trường!
Ơn tiền nhân quyết tử
Nuôi ý chí quật cường!
Ý Nga, 23-12-2015

*Việt gian và Tàu Cộng

SAO Ý ĐÔNG HIẾP YẾU?

Vì thiên kiến, ai sai lầm trầm trọng
Chớ lòng vòng! Hãy hô biến đi thôi!
Tâm hại người đã ác quá mức rồi
Toàn con rối với “sáng đầu, tối đánh”.

Khó khăn mới rõ vàng thau
Dễ dàng chữ nghĩa ai trau chuốt nè!
Ý Nga, 23-12-2015

TRỒNG SẴN, ĂN... SỎI

(Cảm tác nhân đọc TUYỂN TẬP LÊ MAI LĨNH
2015)

*

Tù nhân trồng sắn sao “say”?
Củ ra đảng hưởng, ai hay ăn gì?

*

Cuốc, cào, say nắng li bì
Trồng trồng, nhỏ nhỏ: khoai mì đi đâu?
A ha! Sỏi đá đi đâu
Cứ hô biến nhé! Chúng hầu thành com!

Ý Nga, 23-12-2015

*Khẩu hiệu VC: “Với sức người sỏi đá cũng
thành com!”

ĐÁNH... NHAU

Nhóm nhiều súng, thiếu đạn
Cứ đánh... bạn rồi khoe
Nhóm nhiều đạn, ngòi tịt
Cũng chỉ đánh... bạn bè!

Vậy mà cứ xả lảng
Đánh đấm nhau nát tan
Không một ai chiến thắng
Trừ Việt Cộng hân hoan.

Đánh lớn, nhiều chết chóc,
Thương tật cả đôi bên!
Đánh nhỏ, cũng tang tóc,
Chẳng ai còn sức bền!

Sao đánh nhau toi tả?
Có phải người Quốc Gia?
Sao không lo đánh Cộng?
Còn chuyện lớn: san hà?

Đánh thế: thắng hay thua?
THUA!

Ý Nga, 23-12-2015

NGOAN?

Mây tụ rồi mây sẽ tan

Chạy nhanh nhanh! Thứ chẳng lành nên tránh!

Bạn chọn đi: vờ vĩnh hay chân thành,
Bám hư danh hay thiện tánh, lòng lành?
Sống yên tĩnh hay ồn ào, bất chánh?

Ý Nga, 22-12-2015

BÈN LÒNG, BÈN CHÍ

Tuyệt đối cả đời phải có nhau
Dù lên núi thẳm hay rừng sâu
Anh là lực đẩy cho em tới
Đích đã vạch rồi: nuôi chí cao!

Ý Nga**22.12.2015

TỶ NẠN SƯỚNG KHÔNG?

Làm việc tối tăm mặt mày
Ban ngày đội tuyết đi cày
Đêm về trượt băng, trượt đá
Ai người ám áp có hay?

Mỗi ngày cày hai, ba việc
Mỗi việc ký cốp tùng đồng
Tiền chi: chia tam, xê tứ
Chỉ vì một chủ nghĩa hồng!

Ý Nga, 22.12.2015

*Ban ngày tuyết rơi và tan chảy dưới ánh mắt trời,
ban đêm nhiệt độ xuống thấp, những vũng nước
ấy biến thành những tảng băng đông cứng
cho nên ai ở đây cũng đã từng biết “đo đất” là gì!

CHUYỆN YÊU RẤT NHIỀU!

*Tra hỏi chi người mới biết yêu
Vui không? Ai nói! Hỏi chi nhiều?
Buồn, vui, ghen, giận: làm sao thiếu!
Họ khám phá ra: thật lắm điều!*

Á Nghi**21-12-2015

KHÔNG CÓ NGƯỜI THỨ BA

*Trước em chắc chắn là anh!
Nên đường thêm sáng, thêm xanh da trời*

Tu thân, đi tìm bình an
Làm chi cho được thanh thân
Mà đời sao chẳng an nhàn?

Tìm sách soi ngời cõi tâm
Học hỏi ý, lời diệu thâm
Hiền triết ẩn mật sâu thẳm
Qua bao tuyệt tác gieo mầm.

Sống đời cát bụi âm thầm,
Tránh xa vật chất mê lầm,
Giữ lòng không cho tham, đắm,
Nuôi tâm như mạch nước ngầm.

Mặc người không thấy đường ra,
Ta vẫn giữ ta là ta,
Lối vào phải tìm bên Giác,
Giữ lòng vô ngã, vị tha!

Tập giữ tâm lòng nhân từ
Đâu cần phải tìm đạo sư
Không chi bất biến vĩnh cửu
Còn gì ngày được hồi cư?

*

Ca phú thơ từ: say như!
Trách nhiệm nặng, nên chần chừ
Nước, dân: đau tam, khổ tứ
Thế cuộc còn lắm ưu tư.

Ăn cư là chịu khai trừ
Ai vạch tội ác ra ư?
Nạn nhân, chứng nhân, chứng cứ!
Thôi đành, Phật tử phải “hư”!
Ý Nga, 22-12-2015

ĐỘNG LẠI DẤU YÊU

(Viết thay một cô bé Ấn Độ)

*

*Đáng nhẽ là của anh
Tại anh không chịu nhanh
Cười hỏi anh né tránh
Nhân duyên sao kết thành?*

*Đáng nhẽ là của em
Ai biểu anh lem nhem
Khấp hang cùng ngõ hẻm
Ai thương? Ai mà thêm!*

*Nên chẳng là của nhau,
Nên suốt đời cứ đau,*

*Răng trong khoe sáng nụ cười
Sóng đôi khoe bước, mình mời trăng đêm.*

*Sau anh chắc chắn là em!
Chậm chân nhưng vẫn êm êm theo người
Trước sau đi tới, chung đời
Mặc ai danh lợi, thành thời đôi mình.
Á Nghi**21-12-2015*

*Nên chỉ còn yêu dấu
Động lại mới tình đầu.*

*Đáng nhẽ... Ừ! Đáng nhẽ!
Á Nghi, 21-12-2015*

ANH HÀNG XÓM

*Đã cuối thu rồi, sắp sang đông
Nghe gió heo may lùa qua sông
Nhìn lá vàng rơi, lòng xao xuyến
Đã mấy thu rồi, anh biết không?
Nhớ sao cái thuở mình chung xóm
Gom kỷ niệm xưa, kể chuyện lòng*

Anh là hàng xóm của tôi, cùng trong một con hẻm nhỏ, nhà anh ở đầu xóm, phía trước có giàn bông giấy màu tím, nhà tôi ở giữa xóm, phía đối diện, sau lưng nhà là khu đất trống. Xóm này nằm dựa ven một con sông nhỏ nước xanh trong, in bóng những hàng cây trên bờ, bên kia sông là cồn bắp. Xưa kia, xóm chỉ có lều tèo vài mươi căn nhà gỗ ọp ẹp, dân thương hồ dựng lên làm nơi ở tạm để chờ hàng từ lục tỉnh lên Sài Gòn bằng đường sông. Sau một trận hoả hoạn do bất cẩn, đã thiêu rụi toàn thể những căn nhà gỗ, xóm chỉ còn là một bãi đất trống. Sau có người nhà giàu bỏ tiền ra mua, rồi xây cất thành hai dãy phố khang trang để bán hoặc cho mướn. Người mua và người thuê lần lượt dọn đến, chẳng mấy chốc xóm trở nên đông đúc. Dạo đó ở Sài Gòn, nhà và đất đều khan hiếm, nhưng phía sau dãy nhà gần bờ sông, người ta vẫn chừa một khoảng đất trống khá rộng, có trồng nhiều cây lớn có bóng mát, không ai dám cất nhà trên đó cả, sợ bờ sông lở sụp. Dẻo đất trống đó là thiên đàng thơ ấu của bọn trẻ con chúng tôi, những ngày nghỉ và những buổi chiều tan trường về, thường tụ tập ở đó, bày đủ trò chơi đùa và tắm sông, hoặc câu cá. Con sông nhỏ hiền hòa, chẳng bao giờ gây tai nạn, mặt sông ánh bạc, chỉ hơi gợn sóng lăn tăn mỗi khi triều dâng. Lòng sông thoải, gần bờ chỉ toàn sỏi cát, không có bùn nên rất sạch. Nước chảy xuôi dòng, lênh đênh trên sông những dè lục bình có hoa màu tím không biết trôi về đâu. Gió đem theo hơi nước từ mặt sông thổi vào bờ, làm mát mẻ thôn xóm những buổi trưa hè. Thỉnh thoảng những con thuyền nhỏ chở đầy mía, chuối, hoặc dưa hấu đi ngang, tiếng mái chèo khua nước, tiếng gà xao xác, tiếng chó xủa râm ran tạo cho nơi đây một vẻ thanh bình. Khu xóm tuổi thơ của tôi đẹp quá, nó làm ấm lòng tôi mỗi khi nghĩ tới, bởi vì tôi đã để lại nơi đây bao nhiêu kỷ niệm êm đềm.

Gia đình anh và gia đình tôi đều nằm trong số những người đầu tiên đến cư ngụ. Dạo mới tới xóm, tôi lên tám, thường chơi chung với lũ trẻ hàng xóm gồm cả trai lẫn gái, trong đó có đứa em út của anh. Thằng Hiền hơn tôi một tuổi, nhưng hiền lành, khờ khạo nên thường bị tôi bắt nạt, bắt chơi chung các trò chơi con gái, chẳng bao giờ nó phản đối. Ngược lại, đôi khi bọn con gái chúng tôi cũng theo nó đi bắt chim hoặc trèo me, trèo ổi. Còn anh, khi đó mười bảy tuổi, đang học thi tú tài. Anh đã qua rồi cái tuổi nghịch ngợm, anh sống như tách biệt với bọn con nít chúng tôi, thế giới của anh chỉ có sách vở và đàn hát. Chẳng biết anh học ở đâu và hồi nào, nhưng anh đàn guitar và đàn phong cầm đều giỏi, anh hát cũng rất hay, giọng anh trầm và ấm áp, nghe quỵn rũ lạ thường. Trong trí óc non nớt của tôi, anh là thần tượng, cái gì của anh cũng nhất, anh cao lớn, đẹp trai giống tài tử Marlon Brando trong những phim chiếu bóng, anh hát hay không thua Sĩ Phú, anh lại học giỏi nhất xóm. Có gì lạ đâu? trong một khu phố đa số là công chức nhỏ và những dân tiểu thương, con cái chưa qua bậc trung học, sự việc có một anh con trai sắp sửa thi tú tài là một điểm nổi bật. Nhất là khi anh thi đậu, trở thành sinh viên đại học, anh là niềm hãnh diện của cả xóm, anh là tấm gương để các bậc cha mẹ trông vào mà răn dạy con cái. Nhưng có người không nhìn anh qua lăng kính phóng đại, đó là chị Quỳnh Hương của tôi, chị nói con trai

học văn khoa là cù lần, con người của anh cũng cù lần... Mặc chị chê bai, tôi nghĩ ngược lại, tôi thấy anh là một người tài hoa đáng mến, chỉ thiếu con bạch mã, anh rất giống với ông hoàng tử trong mơ của tôi. Tôi thường nhìn anh với cặp mắt ngưỡng mộ, thời gian qua, khi tôi lớn lên, lòng ngưỡng mộ đó vẫn không thay đổi. Còn anh, chắc chẳng bao giờ anh thèm để ý đến con bé con, tóc cột đuôi ngựa, da đen nhem vì đang nắng, thỉnh thoảng vẫn tụ tập cùng đám con nít, thập thò trước cửa nhà anh, nghe anh đàn hát. Đôi lần thấy ôn, anh xua tay biểu đi chơi chỗ khác, thế là thằng Hiền, em anh lại kéo cả bọn ra bãi sông, rủ nhau nô đùa. Nơi đây, không biết ai trồng mà có một cây trứng cá, cành lá xum xuê mọc de ra mặt sông nên không ai dám trèo, trừ thằng Hiền, nó leo cây rất giỏi mà bơi lội cũng rất cừ. Mùa hè, cây đem chi chít những trái màu đỏ và vàng, những trái trứng cá chỉ lớn bằng đầu ngón tay, chín mọng, thơm phức ngó bắt thèm. Hiền trèo lên hái cả vốc, bỏ đây hai túi, xuống chia cho tụi nhỏ, lúc nào nó cũng lựa cho tôi những trái to nhất, và chia cho tôi phần nhiều nhất. Hiền chiều tôi lắm, tôi rủ chơi trò gì nó cũng chịu. Những lần chơi chung, nó vẫn nhường nhịn và giả vờ thua, cố ý để cho tôi thắng. Nó còn dạy tôi bơi nữa, tôi nhút nhát, lại hay sợ nước, nên dù Hiền có kiên nhẫn dạy mãi, tôi cũng chỉ biết bơi lồm bồm, nhưng nó không bao giờ nổi cáu. Có lần trèo tổ chim bắt được hai con sáo thật đẹp, Hiền chăm chút nuôi lớn và dạy sáo học nói, thằng San thích mê, gạ mua một con với giá năm đồng. Đạo đó năm đồng to lắm, có thể mua được cái xe lửa chạy bằng pin có đường rầy dài bằng chu vi cái bàn lớn. Đó là món đồ chơi xa xỉ mà Hiền hằng mơ ước, nhưng khi tôi ngỏ lời thích sáo, Hiền đổi ý không bán nữa, mà đem cho tôi.

Có lần chơi trò đám cưới, Hiền kết một vòng bông sứ thật đẹp, quàng lên tóc cho tôi giả làm cô dâu, nó nghiêng đầu ngắm nghía một hồi rồi nói:

- Lớn lên tao sẽ cưới mày.

Tôi lắc đầu:

- Hồng chịu đâu!
- Tại sao?
- Lớn lên tao sẽ lấy hoàng tử. Hoàng tử đẹp trai, đâu có sún như mày?

Hiền ngẩn mặt ra một lúc rồi hỏi:

- Nếu mai mốt tao hết sún, mày có chịu không?
- Cũng không!
- Tại sao?
- Tại... tại... không là không, vậy thôi. Tôi gỡ vòng hoa ném xuống đất, không chơi trò này nữa, bữa nay mày kỳ cục, nói toàn những chuyện gì ở đâu á!

Lúc đó tôi chín tuổi, chưa biết mắc cỡ. Rồi tôi mười hai, còn Hiền thì đã hết sún. Một hôm nó rủ tôi đi tắm sông, tôi không chịu, nó hỏi tại sao, tôi nói:

- Tao lớn rồi, không cởi trần nữa, kỳ lắm.

Hiền nhìn tôi chăm chú và mỉm cười:

- Vân nói đúng, tụi mình lớn rồi. Nghĩ ngợi một lát, nó bỗng đề nghị, Vân nè! từ nay đừng kêu Hiền bằng mày nữa nghe?
- Thế kêu bằng gì?
- Bằng anh, như mấy người lớn đó?
- Còn khuya!
- Vậy kêu bằng tên nghe?

Vừa nói nó vừa nhìn tôi như năn nỉ, tôi thấy cũng chẳng hại gì nên gật đầu:

- Ừ, kêu tên thì tạm được.

Hiền mừng rỡ, chạy ngay về nhà, lát sau đem ra cho tôi một trái ổi xá lỵ to tướng, bảo là để ăn mừng. Cuối mùa hè năm đó, gia đình anh và gia đình tôi tổ chức đi Vũng Tàu chơi chung. Chúng tôi chạy nhảy trên bãi biển, tôi không biết bơi, nhưng cứ liều lĩnh theo mọi người ra xa, nước ngập gần tới vai. Bất chợt một con sóng lớn ập tới, xô tôi té nhào, tôi loạng quạng mãi vẫn không thể đứng lên được, tôi bị uổng một ngụm nước khá lớn, ho sặc sụa. Hiền hốt hoảng níu được tôi, nhưng không đủ sức giữ cho tôi đứng vững và đưa tôi lên cao để tránh một con sóng khác, Hiền hét lên âm ỹ. Anh đang đẩy phao cho chị Quỳnh Hương, thấy thế vội buong bả bơi tới, rồi với đôi tay khỏe mạnh, anh bế bổng tôi lên, đem vào bờ. Trong cánh tay vững vàng của anh, tôi cảm

thấy nhỏ bé và vô cùng yếu đuối, chưa bao giờ anh gần gũi tôi đến thế, tôi có thể ngửi thấy hơi hướm đàn ông toát ra từ bộ ngực nở nang của anh, và đôi mắt anh sâu thăm thẳm... Tôi rùng mình, khẽ nhắm mắt lại, người run lên nhẹ. Anh ghé sát mặt tôi, hỏi giọng lo lắng:

- Em có sao không, Vân?

Tôi lắc đầu, nước mắt tự dưng trào ra, tôi oà khóc như một đứa trẻ. Mọi người tưởng là tôi sợ hãi, không ai biết rằng đó là những giọt nước mắt xúc động của cô bé mới lớn, lần đầu tiên cảm thấy những rung động kỳ diệu ở trong tay một người khác phái.

Năm tôi mười ba tuổi, mới bắt đầu biết làm dáng. Lần đầu tiên mặc thử cái áo dài mới, đi ngang nhà anh, tôi cố ý đi chậm lại, tôi biết giờ này anh đang có nhà. Quả vậy, anh đang đứng ở trong cửa sổ nhìn ra. Dạo này anh hay nhìn sang nhà tôi, chẳng biết anh nhìn cái gì, hay tôi chỉ tưởng tượng? Nhưng chiều nào anh cũng đem đàn ra gảy, toàn những bản tình ca, nghe thật là du dương. Hôm nay thấy tôi mặc áo mới đi ngang, anh có vẻ ngạc nhiên, thoáng thả bước ra cửa, tôi dừng bước, e ấp mỉm cười. Anh ngắm nghía tôi một hồi rồi gật gù:

- Bữa nay trông Vân lạ ghê!

Tôi tưởng được anh khen nên đỏ mặt, sung sướng:

- Chắc tại hôm nay là lần đầu tiên em mặc áo dài. Anh thấy đẹp không?

Trong thâm tâm, tôi mong được nghe một lời tán dương, nhưng thất vọng biết bao khi anh lắc đầu:

- Không! Vân đừng mặc áo dài, trông lủng lẳng, lủng thủng kỳ lắm.

Nói xong anh thản nhiên bỏ vô nhà, mặc tôi đứng trơ, vừa tủi thân vừa bẽ bàng. Sao cùng một thứ hàng may áo, mà chị Quỳnh Hương mặc coi đẹp quá, còn tôi thì bị chê xấu xí? Chắc vì thân hình tôi chưa phát triển, chưa có những đường cong, nét lượn mỹ miều của thiếu nữ, tôi vẫn còn là một cô bé gầy gò, nửa trẻ con, nửa người lớn. Vậy mà không biết thân, còn khoe làm chi? xấu hổ quá, tôi đứng xó rớ, mặt nóng lên, nước mắt viền quanh. Hiện nãy giờ vẫn đứng yên quan sát, thấy thế vội nắm lấy tay tôi an ủi:

- Đừng để ý đến lời anh ấy. Mỗi người một mắt, tôi lại thấy khác, tôi thấy Vân mặc áo dài coi cũng chặc hẳn lên.

Tôi hất tay Hiền ra, sẵn cơn tức, tôi trút hết cả lên đầu hắn:

- Mấy người ác lắm. Đi hết đi! tôi không cần ai an ủi hết.

Nói xong, tôi cắm đầu chạy một mạch ra bờ sông sau nhà. Đến bên cây trướng cá, tôi dừng lại thở, mặt đỏ gay, không hiểu vì nắng hay vì xấu hổ. Hiền nãy giờ vẫn lẻo đẻo theo sau, lải nhải xin lỗi dùm anh hắn, nhưng tôi không thèm trả lời. Tôi tìm một chỗ có bóng mát, toan ngồi xuống trên đám lá khô dày nhất, thì Hiền bỗng chọt la lên:

- Dừng, đừng ngồi! chỗ đó có hang chuột.

Tôi nháy nai, Hiền cười hề hề:

- Chuột cống to lắm, để tôi hun khói cho nó chạy ra cả bầy cho Vân xem nhé?
- Khỏi, khỏi... Tôi sợ hãi kêu lên.
- Đùa thôi mà, đừng sợ! Bây giờ Hiền đi bắt cho Vân mấy con bướm đem về ép nghe?
- Không, ác quá!
- Thế sao mọi lần Vân vẫn thích?
- Bây giờ không thích nữa, thế thôi.

Hiền nhìn tôi, lắc đầu:

- Dạo này Vân lạ quá, Hiền không hiểu nổi.

Thế rồi, nghĩ ngợi làm sao, Hiền bỗng nói:

- Vân ở đây đợi, Hiền bơi qua bên kia sông bẻ bắp ăn.

Nói xong, không đợi tôi đồng ý hay không, Hiền cởi áo, nhào xuống nước, sải một hơi qua bờ bên kia, bẻ một ôm bắp đem về, lui hui nướng ăn tại chỗ. Bắp nếp non nướng toả mùi thơm điếc mũi, tôi không dời được lâu, hai đứa ăn quên thôi, mặt mũi cả hai đều nhọ nhem. Nhìn mặt Hiền dính đầy lọ nghẹ trông như một thằng hề, tôi không thể nín được, bật lên cười, quên cơn tức bị chê xấu xí. Hiền thấy tôi hết giận thì sung sướng ra mặt. Vẫn giống như hồi còn bé, Hiền chiều theo tất cả mọi ý muốn của tôi, kể cả những ý muốn tai quái, như có lần cách đây đã mấy năm, tôi bảo Hiền phải để cho chuồn chuồn cắn rốn nó (?!?) thì dạy tôi bơi mới có kết quả, vậy mà nó cũng nghe theo. Nhưng sau đó tôi đổi ý không chịu tập bơi nữa, chắc là Hiền tức, nhưng cũng

không dám cần nhàn, nó sợ bị tôi nghỉ chơi. Niềm vui của Hiền là được thấy tôi vui, bây giờ cũng vậy, nó vui sướng hơn hờ khi thấy tôi cười. Sau khi ăn uống no nê, Hiền lẳng xẵng đi múc nước để hai đứa rửa tay, rửa mặt.

Sinh nhật mười bốn tuổi của tôi, Hiền rụt dè đưa cho tôi một hộp nhỏ bọc giấy màu, có cột nơ hằn hòi, lí nhí nói:

- Tặng Vân nè!

Hắn dúm gói quà vào tay tôi, rồi ù té chạy mất. Tôi mở gói quà, một cái băng đô cài tóc bằng nhung đỏ thật đẹp, kèm theo lá thư màu xanh với hàng chữ của Hiền “Tặng sinh nhật Ái Vân, để kỷ niệm ngày mới lớn.” Tôi mỉm cười, dạo này Hiền hay để ý săn sóc tôi từng ly, từng tí. Từ nhỏ, Hiền vẫn hay cho tôi quà, thường chỉ toàn là đồ ăn, khi thì trái ổi, trái cóc, khi thì gói kẹo hoặc phong bánh in, đây là lần đầu tiên hắn tặng tôi một món đồ trang điểm. Tôi xăm xoi, cài thử lên tóc, thấy đẹp thì cất giữ, lâu lâu mới đem ra diện, những khi ấy, Hiền nhìn tôi với ánh mắt cảm động và... biết ơn. Anh hãnh trái lại, chẳng bao giờ thèm quan tâm đến tôi, anh vô tình tới nỗi không hề biết rằng anh đã làm tôi đau lòng, nẫu ruột nẫu gan cả tháng trời về lời phê bình tàn nhẫn của anh dạo nọ. Thế nhưng một hôm anh đã làm tôi ngạc nhiên lẫn sung sướng, khi nghe anh khen:

- Vân học giỏi ghê, còn nhỏ mà sắp thi trung học rồi.
- Em mười bốn, sắp sửa mười lăm rồi chứ bộ? Tôi đâu môi nhõng nhèo.

Anh mỉm cười:

- Thiệt à? hèn chi dạo này anh thấy Vân lớn bồng hãnh lên, ra vẻ thiếu nữ lắm rồi. Vân lớn lên rồi cũng sẽ đẹp như chị Quỳnh Hương cho coi.

Tôi mắc cỡ ửng hồng đôi má:

- Anh nói thế, chứ em làm sao sánh với chị Quỳnh Hương được?
- Sao lại không? chị em thì giống nhau cũng là sự thường chớ. Xem kia! khi Vân cười, cái miệng in hệt chị Quỳnh Hương.

Tôi sung sướng, mặc dù biết đó chỉ là những lời tăng bốc, có lẽ tôi chỉ giống chị Quỳnh Hương ở đôi má lúm đồng tiền và cái miệng cười thật tươi, chứ đẹp như chị thì khó hy vọng, bởi vì chị Quỳnh Hương chẳng những đẹp nhất xóm, mà còn đẹp nhất trường nữa. Chị hơn tôi có năm tuổi mà đã biết bao nhiêu người trồng cây si, còn tôi vẫn còn vẻ ngây ngô của một cô bé mới lớn với thân hình thẳng đuột, xẹp lép như lá lúa... Nhưng rồi tôi sẽ thay đổi chứ, khi tôi đến tuổi dậy thì. Chẳng biết anh khen thật hay xã giao, nhưng dù sao những lời ca tụng của anh cũng làm cho tôi mát lòng, mát dạ và cảm động hết sức, tôi nhìn anh với ánh mắt chứa chan cảm tình. Sự thân mật giữa anh và tôi ngày càng tăng thêm, bây giờ thì anh không còn làm lơ với tôi như trước kia, con bé đã bị anh chê xấu xí. Chẳng những anh khen mà còn tìm cách lấy lòng tôi nữa, chẳng hạn biết tôi thích đọc sách, anh vội vàng mua đủ loại sách truyện cho... Hiền, vì anh biết thế nào Hiền cũng tặng lại cho tôi. Vì anh tử tế như vậy, nên mỗi khi chị Quỳnh Hương bĩu môi chê anh điều gì, là tôi lại bênh anh chằm chằm, trước mặt chị, tôi không tiếc lời ca tụng anh. Biết được như vậy, anh có vẻ cảm ơn tôi lắm. Một hôm đang lúc chuyện trò thân mật, anh bỗng hỏi:

- Vân này, chị Quỳnh Hương đã có bồ chưa?
- Anh hỏi để làm gì?

Anh lúng túng, nhưng làm ra bộ thản nhiên:

- Ờ, thì hỏi chơi cho biết vậy mà.
- Chị Quỳnh Hương có nhiều bạn lắm, trai cũng như gái, còn bồ thì em không biết.
- Bồ là bạn thân nhất ấy mà.
- Chị Mai chơi thân với chị em lắm, vẫn thường đến nhà em học bài, hai người cùng làm bài tập chung...

Anh ngắt lời:

- Không, anh nói bạn trai cơ! Em thấy chị Quỳnh Hương có vẻ thích ai nhất?
- Em làm sao biết được?

Thấy không khai thác được gì thêm, anh thôi không hỏi nữa và nói lảng sang chuyện khác. Nhưng từ đó tôi không còn hứng thú để trò chuyện nữa, tôi hoang mang tự hỏi anh điều tra về chị Quỳnh Hương là có ý gì? Một ý nghĩ thoáng qua làm tôi buồn rầu, thì ra mình không phải là đối tượng để anh quan tâm, mà anh chỉ muốn làm

thân với tôi để hỏi về chị Quỳnh Hương? Anh chưa hề thích tôi bao giờ cả, mà chỉ để ý đến chị Quỳnh Hương...

Hiển vô tình đã xác nhận điều nghi ngờ của tôi là đúng, khi một hôm hắn thì thầm tiết lộ:

- Ông anh của Hiển mê chị Quỳnh Hương, Vân ạ!
- Sao Hiển biết? Tôi hỏi mà lòng tái tê.
- Biết chứ sao không? người mê gái cái mặt đờ đẫn dễ thấy lắm. Sách vở của anh ấy vẽ chằng chịt toàn tên Quỳnh Hương, anh Vinh còn làm thơ...
- Thôi, thôi đủ rồi. Tôi ngắt lời, đừng nói với tôi chuyện đó nữa, tôi không muốn nghe, Hiển đi về đi!

Nói xong tôi quay ngay vào nhà, bỏ mặc Hiển đứng ngơ ngác. Tôi biết tôi không thể che giấu được nỗi thất vọng sâu xa đang hiện ra trên nét mặt, tôi không muốn ai thấy được tâm trạng của tôi trong lúc này. Lặng lẽ, tôi bỏ vào phòng riêng đóng cửa lại, nghiền ngẫm nỗi đau một mình. Từ hôm đó, tôi cố lánh mặt anh, mỗi lúc phải đi qua đầu ngõ, tôi cúi đầu, cúi bước thật nhanh. Tôi tránh cả Hiển nữa, dạo này hắn hay qua nhà tôi, rủ tôi đi câu cá, thảng hoặc lắm tôi mới nhận lời, thật tình tôi không còn thấy hứng thú gì chơi những trò chơi ngày xưa tôi vẫn thích. Hiển không hiểu những biến chuyển trong nội tâm tôi, hắn thấy tôi buồn thì cũng buồn lây, hắn từ chối không theo các bạn đi chơi thả diều, đá banh, lội đua qua sông... là những trò giải trí hắn vẫn ưa thích. Chắc cũng giống như tôi, Hiển có tâm sự riêng. Bẵng đi gần cả tháng, một hôm anh Vinh đón tôi ở đầu ngõ, lúc tôi đi học về:

- Dạo này lâu quá sao không thấy Vân qua chơi? Lại cãi nhau với thằng Hiển chứ gì? Cái thằng tệ thì thôi, sao lại làm cho Vân giận chứ?

Tôi muốn nói người tôi giận là anh đó, người tôi thương cũng là anh đó, không phải Hiển đâu, nhưng tôi không dám nói, nên cứ cúi mặt làm thinh. Anh hiểu lầm im lặng là xác nhận, nên nói như an ủi:

- Để anh la thằng Hiển cho, bắt nó phải xin lỗi Vân. Thôi, vô nhà anh chơi, mẹ anh mới nấu xong nồi chè khoai môn ngon lắm, lát nữa sẽ biểu thằng Hiển đem qua biếu bên nhà em đó.

Vừa nói, anh vừa vỗ nhẹ vào vai tôi rồi cười. Tôi rùng mình, cảm giác trên bãi biển hôm nào trở lại... Tay anh như có luồng điện và tia nhìn của anh sao thu hút quá. Anh Vinh có cặp mắt sâu thăm thẳm, vô cùng quyến rũ, anh nhìn ai là y như người đó bị chìm trong đáy giếng - hay chỉ mình tôi có cảm giác đó? tôi cũng không rõ nữa - Nhưng bây giờ thì cặp mắt đó đang nhìn tôi thiết tha như mời gọi, thế là như có một ma lực, tôi lẳng lẳng theo anh vào nhà. Anh bê ra một chồng sách, đưa cho tôi:

- Anh mua sách này là để Hiển đem qua cho em, nhưng mấy hôm nay thấy nó cứ buồn bã chuyện gì đâu không, anh cũng chưa kịp hỏi. Thì ra là chuyện xích mích giữa hai cô, cậu...
- Không phải đâu anh! em và Hiển đâu có cãi nhau?
- Thế là chuyện gì?
- Em... em cũng không biết. Tôi ấp úng.
- Thôi được, để anh hỏi nó. Hai đứa không cãi nhau là tốt rồi. À dạo này em vẫn đi học đều chứ?
- Em vẫn...
- Tháng mấy em thi nhỉ?
- Tháng sáu.
- Chuẩn bị bài vở xong chưa?
- Sắp.

Câu chuyện nhạt thêch mà cứ tiếp tục, và tôi vẫn chưa chịu ra về. Quanh co một hồi, rồi anh mới chịu nhập đề:

- Anh muốn nhờ Vân giúp anh chuyện này, Vân có bằng lòng không?
- Anh cứ nói đi, nếu dễ thì em sẽ giúp anh.

Vừa nói tôi vừa xúc một muỗng chè ngọt lịm đưa vào miệng. Anh cười:

- Dễ ợt à.

Nói xong, anh đứng dậy đi về phía bàn học, rút từ trong ngăn kéo ra một lá thơ viết sẵn, cho vào phong bì, dán lại cẩn thận rồi mới đưa cho tôi:

- Em giúp anh đưa cái thơ này, trao tận tay cho chị Quỳnh Hương dùm anh nhé?

Cái muỗng trên tay tôi rơi xuống, miếng chè trở nên đắng ngắt trong miệng, nuốt mãi không trôi, nó cứ nằm chận nơi cuống họng, làm tôi ngộp thở, mặt tôi đỏ lên rồi tái xám. Anh hốt hoảng:

- Em làm sao vậy?

Tôi nuốt ngược mãi mới trôi được cục nghẹn, nước mắt cứ chực ứa ra, nhưng tôi cố gắng ngăn lại. Tôi cố gượng một nụ cười như mếu:

- Em mắc nghẹn, nhưng không sao cả.

Anh thở phào:

- Vậy mà làm anh hết hồn. Ăn từ từ thôi.

Anh dễ tin và hiểu sự việc một cách đơn giản, anh không biết rằng anh đang đang xé nát tim tôi. Anh tàn nhẫn quá, tôi muốn đứng dậy bỏ ra về lập tức, nhưng tôi không còn đủ sức, tay chân tôi rũ liệt và đầu gối tôi lỏng lẻo, chắc chắn tôi không thể đứng vững trên đôi chân của mình. Tôi đành ngồi im chịu trận, nghe lòng tan nát, nghe thế giới như đang sụp đổ quanh mình. Anh chẳng bận tâm nhiều về tôi, anh đang mải nghĩ cách chinh phục chị Quỳnh Hương... Với anh, tôi chỉ là một con bé con tham ăn mắc nghẹn, anh ngó lơ cho nó khỏi mắc cỡ, như thể là lịch sự rồi. Đợi hoài thấy tôi vẫn không nói năng chi cả, anh sốt ruột dục:

- Sao? Vân nhận lời chứ?

Tôi không biết phải trả lời anh thế nào? từ chối ư? tôi không không biết phải viện lý do gì chính đáng để từ chối anh cả, nhưng nếu nhận lời thì có khác gì tôi tự tay phá hỏng mối tình tôi vẫn ấp ủ từ lâu trong lòng? Thấy tôi cứ làm thinh, anh có vẻ giận:

- Anh nhờ có một việc dễ dàng như thế mà sao Vân cũng ngần ngại?

Tôi cố nén tiếng thở dài:

- Em ngần ngại là vì em có lý do riêng của em.

- Lý do gì?

- Em sợ ba má em biết. Tôi cố nài ra một cố.

- Vân đừng sợ, không ai nói cả, sao biết?

Rồi anh dỗ ngọt:

- Anh không thấy có gì rắc rối hết, việc chi mà phải nghĩ tới nghĩ lui? Vân cố gắng giúp anh lần này đi, xong việc anh sẽ mua vé cho em và Hiền đi coi xi nê, cho hai người làm huê với nhau...

Sự hồi lộ trắng trợn của anh làm tôi tự ái, anh coi tôi là loại người nào? anh mua tình cảm của tôi bằng một vé xi nê có vài đồng bạc? Xấu hổ lẫn tức giận làm cho tôi mất bình tĩnh, tôi ngược cặp mắt oán hận nhìn anh, nói như hét:

- Khỏi mua vé, em sẽ đưa thơ cho anh, nhưng em không đi xi nê đâu.

Nói xong, tôi chộp lấy lá thơ, chạy bay ra cửa, mặc anh ngỡ ngác trông theo, đúng là anh không hiểu gì cả. Chị Quỳnh Hương quả là có một trái tim sắt đá - chỉ đối với anh thôi - Nhận được thơ anh, chị không ngần ngại vò nhàu, quăng ngay vào thùng rác, rồi quay qua căn nhắc tôi:

- Ai biểu mày nhận thơ hần? Từ nay đừng bao giờ làm vậy nữa, nghe chưa?

Tôi bất bình dùm cho anh:

- Ít nhất chị cũng nên coi xem anh ta viết gì chứ?

- Mày thích thì mày coi đi. Chị cười mũi, hừm! thằng cha cù lằn đó mà đòi tán tao? đừng có mà nằm mơ.

Nói xong chị bỏ đi chỗ khác. Chờ cho chị đi khỏi, tôi lặng lẽ lượm thơ, vuốt cho phẳng phiu rồi đem vào phòng riêng đọc. Thơ anh viết mùi tận mạng, những lời dịu dàng tình tứ, ngọt ngào còn hơn cả trong tiểu thuyết tình, làm tôi rung động cả con tim. Tôi áp lá thơ màu tím, thơm ngát mùi nước hoa lên ngực, mơ màng tưởng tượng đó là những lời anh viết cho tôi, và tôi sung sướng. Chắc anh cũng đang sung sướng với sự tưởng tượng của anh, chắc anh tưởng chị Quỳnh Hương cảm động lắm khi đọc những lời tỏ tình của anh, chắc chị đang nóng lòng mong đợi cái ngày hẹn hò anh viết trong thơ. Anh mơ một ngày nào đó anh và chị Quỳnh Hương sẽ sánh vai nhau trên con đường tình... Thôi cứ để cho anh mơ, giấc mơ yêu nào mà chẳng đẹp, tôi không đành phá tan giấc mộng của anh. Nhưng anh không đợi được lâu, chỉ ba hôm sau, anh đã tìm gặp tôi ở cổng trường, đáng anh bơ phờ trông thật là tội nghiệp.

- Mấy hôm nay anh không ăn ngủ gì được.

Tôi đi guốc vào bụng anh, nhưng vờ hỏi:

- Tại sao?
- Anh mong Vân hết sức...

Thái độ nôn nóng của anh khiến tôi lại nổi cơn tức, anh mong gì tôi? anh chỉ sốt ruột muốn biết phản ứng của chị Quỳnh Hương. Tôi chỉ muốn nói huých tẹt hết sự thực, để nhìn anh đau khổ cho hả dạ, nhưng rồi tôi lại không nữa.

Khi anh hỏi:

- Chị Quỳnh Hương có đọc thơ anh không?

Tôi nói dối:

- Có!

Mắt anh sáng lên:

- Thế chị ấy có nói gì không?
- Không, không nghe chị nói chi hết.

Thấy mặt anh xù đi, tôi lại phải nói dối lần nữa:

- Nhưng chị ấy mỉm cười.

Lập tức mặt anh tươi trở lại:

- Quỳnh Hương nghĩ sao mà lại mỉm cười, em nhỉ?
- Em đâu có biết.
- Sao không hỏi?
- Ai hỏi kỳ vậy? mà có hỏi chị cũng không trả lời đâu, chuyện riêng của chị mà.
- Ừ nhỉ, khó hiểu quá...

Nghĩ ngợi một lúc, anh lại đề nghị:

- Vân giúp anh một lần nữa đi!
- Lại đưa thơ nữa à?
- Ừ.
- Đưa gì mà đưa hoài vậy?

Anh gãi tai, cười ngượng nghịu:

- Thì đưa cho tới khi chị trả lời anh.

Tôi ngần ngại vì sợ nhận thơ sẽ bị chị Quỳnh Hương mắng, nhưng rồi sự tò mò và thích thú được đọc thơ anh đã thắng, tôi gạt đầu bằng lòng. Cũng như lần trước, số phận lá thơ thật là hăm hiu, chị Quỳnh Hương cau mày gắt:

- Chị đã nói rồi, sao mày cứ nhận thơ của người ta làm gì? Biểu anh ta thôi đi, đừng có vớ vẩn nữa.
- Chị ác ghê!

Miệng tôi trách chị, nhưng lòng tôi vui sướng như vừa trút được một gánh nặng, chị Quỳnh Hương không ung anh thì tôi còn hy vọng, tôi hy vọng sẽ lập được chỗ trống trong trái tim anh. Thấy chị cầm lá thơ oan xé, tôi hốt hoảng ngăn lại:

- Dừng! chị không đọc thì cho em.

Chị nhìn tôi hơi thoáng chút ngạc nhiên, rồi mỉm cười:

- Đây, cầm đi! Mày có tò mò thì cứ việc đọc, còn tao thì đừng hòng, chẳng tội gì mắt thì giờ vô ích.

Nói xong, chị ngồi xuống ghé trước bàn phấn, sửa soạn trang điểm, hôm nay chị có hẹn với anh Khánh. Tôi bỏ vào phòng riêng, đem theo lá thơ.

Đêm hôm đó tôi nằm mơ, một giấc mơ thật đẹp, tôi mơ được cùng anh lạc vào một khu rừng vắng, có suối róc rách, có chim hót, có hoa thơm bướm đẹp, có hoa cỏ xinh tươi, anh cầm tay và nói yêu tôi... Tỉnh giấc, tôi khóc ướt gối, anh Vinh ơi! nếu giấc mơ mà là sự thật, em sẽ hạnh phúc biết bao. Anh cứ đuổi theo một cái bóng, sẽ hoài công thôi, chị Quỳnh Hương không yêu anh đâu, chị đã có người khác. Nhưng còn em, sao không bao giờ anh nghĩ đến em? sao anh không hiểu tình em? Đừng coi em là trẻ con anh nhé? em đã biết yêu rồi, em yêu anh đó. Anh có biết anh đã vô tình dẫm lên con tim của em khi anh nhờ em giúp anh tỏ tình với người khác? Em đã

đau khổ thế nào, nhưng vẫn cắn răng chịu đựng, bởi vì em muốn thấy anh sung sướng. Nhưng bây giờ thì em biết chắc anh chỉ hoài công thôi. Đọc thơ anh mà thương anh quá đỗi, anh đặt tình yêu sai chỗ rồi, em không biết anh sẽ buồn đến thế nào khi biết được sự thật? Nếu anh hiểu tình em, nếu những lời ngọt ngào ân tình kia anh dành cho em, em sẽ không bao giờ làm anh buồn lòng đâu.

Bây giờ thì tôi sợ phải chạm mặt với anh Vinh, vì tôi sợ sẽ phải nói ra sự thật. Trong nhiều ngày, anh nôn nao chờ đợi lá thư hồi âm của chị Quỳnh Hương, mà không biết rằng những lá thư tình say đắm anh viết cho chị với tất cả con tim của anh đã bị chị quăng bỏ, và hiện đang nằm dưới gối của tôi. Trời ơi! tình yêu sao mà ngang trái? Tim anh chỉ mang hình bóng của chị Quỳnh Hương, còn tim tôi lại mang đầy hình bóng của anh. Nhưng tôi biết tôi chỉ là người đứng bên lề cuộc đời của anh thôi, mười lăm tuổi, tôi vẫn bị anh coi là trẻ con, không bao giờ anh thèm để ý, thì làm sao anh hiểu được tình tôi? Trốn anh được một tuần, một hôm anh lại đến tìm tôi nơi công trường.

- Tại sao Vân cứ tìm cách lánh mặt anh?

Tôi buộc lòng phải nói ra sự thật:

- Tại em không muốn làm anh đau lòng, chị Quỳnh Hương bảo anh thôi đừng viết thư cho chị ấy nữa.

- Tại sao vậy?

Mặt anh tái mét thấy tội nghiệp, nhưng đã trót nói ra rồi, tôi đành phải tiếp tục:

- Tại chị ấy đã có người yêu rồi.

- Thật à? Anh bật ra một tiếng rên nghe xé lòng.

Tôi cũng đứt từng khúc ruột, tôi đau đầu có kém anh khi thấy anh thất tình kẻ khác. Tôi nói mà không dám nhìn vào mặt anh:

- Em nói thật, không tin anh cứ đi tìm chị ấy mà hỏi.

- Không, anh tin chứ, nhưng anh buồn quá.

Anh thẫn thờ một hồi rồi bỏ đi. Nhìn anh lên xe Honda rồ máy phóng đi, tôi lo sợ, không hiểu bằng cách nào anh về đến nhà mà không gặp tai nạn. Từ hôm đó không thấy anh đàn hát gì nữa, anh lánh mặt mọi người, anh tránh luôn cả tôi. Năm sau, chị Quỳnh Hương lên xe hoa về nhà chồng. Trước đám cưới một tuần, anh bỏ nhà đi mất, sau này nghe nói anh tình nguyện đăng lính. Ba năm sau, gia đình tôi rời xóm, dọn nhà đi nơi khác, nhưng Hiền vẫn tới lui thăm viếng. Lúc này cả hai chúng tôi đều đã lên đại học, Hiền học giỏi lắm và trúng tuyển kỳ thi học bổng đi du học ngoại quốc, hẳn chọn ngành hàng không. Trước khi chia tay, Hiền rụt rè ngỏ lời:

- Hiền đi bốn năm, Vân có buồn không?

Tôi thờ ơ:

- Việc gì phải buồn?

Hiền cau mày trách:

- Vân vô tình quá, còn Hiền thì nhớ Vân, đi không muốn đành... Đã có lúc Hiền muốn bỏ ý định đi du học đấy.

- Đừng dại! Tôi thành thật, đâu có dễ gì xin được học bổng?

- Vẫn biết thế, nhưng phải xa Vân, tôi... tôi... chịu không nổi.

- Rồi sẽ quen đi mà.

- Khó lắm, mình là bạn của nhau mười mấy năm trời, bỗng chốc phải xa nhau không khổ sao được? Hiền đi mà để hờn lại đây...

- Đừng! không hờn thì chết mất còn gì? hờn bao giờ cũng phải đi với xác chứ?

- Vân cứ đùa, chẳng lẽ Vân không hiểu lòng tôi ư?

- Vân hơi... hiểu hiểu.

- Vậy Vân chờ tôi nhé?

- Hiền sợ Vân lấy chồng à?

- Ừ, sợ!

- Nếu thế Hiền đừng lo, Vân sẽ không lấy chồng đâu.

Hắn cười, nét mặt rạng rỡ:

- Hiên coi đó là một lời hứa hẹn của Vân đó nghe?
- Vân có hứa gì đâu?
- Thì Vân vừa hứa là sẽ không lấy chồng đó thôi?
- Ủ, cái đó thì đã hẳn, Vân đã nói thì sẽ giữ lời hứa.

Hiên sung sướng, hẳn nắm lấy tay tôi thật lâu mới buông ra, hẳn còn bịn rịn thêm một hồi nữa rồi mới chịu quay bước. Hôm đưa tiễn Hiên ra phi trường, có cả anh. Trông anh phong sương trong bộ áo nhà binh, mặt anh nâu xạm vì nắng gió và đôi mắt rất buồn. Tôi chờ hoài một ánh mắt, nhưng anh không nhìn ai cả, cứ cắm đầu lầm lũi bước. Nhìn dáng anh thiếu náo, lòng tôi quặn thắt, tôi biết anh chưa quên chị Quỳnh Hương, anh không bao giờ quên... Tôi bật khóc khi Hiên nói lời chia tay, tôi đã khóc thật sự, tôi khóc cho tôi, tôi khóc cho anh, và khóc cả cho Hiên nữa. Hiên làm những giọt nước mắt của tôi, Hiên nói giọng cảm động:

- Vân đừng buồn, thời gian rồi sẽ qua nhanh lắm. Cám ơn những giọt nước mắt của Vân, Hiên sẽ nhớ mãi giây phút này. Mai này Hiên về, hy vọng mọi chuyện sẽ không thay đổi.

Tôi gạt đầu:

- Sẽ chẳng có gì thay đổi đâu, Vân lúc nào cũng vậy, bây giờ và mãi mãi.

Tôi vẫn giữ lời hứa, nhưng là hứa với chính tôi, chứ chẳng phải vì Hiên. Những lá thư chứa đầy thương nhớ của Hiên không làm tôi cảm động, tuy nhiên thỉnh thoảng tôi cũng viết thư qua lại, khuyến khích hẳn chăm lo học hành.

Bốn năm sau, Hiên về nước, hẳn tìm đến thì tôi lánh mặt. Mẹ ngạc nhiên:

- Không phải con vẫn chờ đợi nó hay sao?
- Không phải đâu, mẹ ạ.
- Sao mấy năm nay con từ chối tất cả mọi đám mai mối?
- Tại con không muốn lấy chồng.
- Ở nhà làm mắm à? Bà có vẻ bực mình, nhưng vẫn nhẹ nhàng khuyên, con gái chỉ có một thời thôi, đừng để tuổi xuân qua đi uổng lắm. Mẹ thấy thằng Hiên được quá chớ, nó đẹp trai, có địa vị, có tương lai, lại yêu con hết lòng. Đừng bỏ lỡ cơ hội, mai một lại tiếc.
- Con sẽ không tiếc đâu.
- Mà còn muốn gì hơn nữa? nó bây giờ là một chàng phi công hào hoa phong nhã, là thần tượng của các cô gái thời nay, thiếu gì con gái đẹp vây quanh, mà nó lại chọn con.
- Hân hạnh lắm, nhưng con không yêu hẳn.
- Mày chê nó ở điểm nào?
- Con đâu dám chê, chỉ tại không thích thôi.
- Thật mẹ không hiểu được mày, cứ kén cá chọn canh mãi, đám nào cũng từ chối. Năm nay cô đã hăm lăm, hăm sáu, trẻ trung gì nữa, không lẽ muốn ở vậy để làm gái già?
- Gái già thì đã sao? Tôi ôm mẹ nũng nịu, tại sao mẹ cứ muốn tống con đi? ở nhà với mẹ không phải sướng hơn sao?
- Thôi đi cô! nhà một bầy con gái, gả được con Quỳnh Hương mẹ đã mừng, bây giờ thì đến lượt mày, con chị đi trước thì con em mới theo sau được chứ?
- Mẹ cứ gả các em trước đi, còn con, xin mẹ để con yên.

Mẹ giận dỗi bỏ đi chỗ khác. Tôi đâu muốn làm mẹ buồn lòng, tôi cũng đâu muốn làm gái già? Chỉ tại duyên số, tại con tim tôi không thể rung động được nữa, tôi không muốn đem về cho chồng một thân xác vô tri.

Hiên chờ tôi thêm hai năm nữa không được thì cưới vợ, vây quanh hẳn có biết bao nhiêu cô gái trẻ đẹp, và Hiên đã chọn được một cô đẹp nhất. Đám cưới, Hiên không mời tôi, nhưng tôi cũng lịch sự gửi mừng hẳn một món quà đáng giá. Đã lâu không ghé qua xóm cũ, sợ chạm mặt Hiên, bây giờ Hiên đã cưới vợ và dọn nhà ra riêng, một hôm tôi về thăm lại chốn xưa. Tới đầu ngõ, tự dưng tôi thấy lòng bồi hồi.

Dừng chân trước cửa nhà chàng

Thấy hoa vàng với bướm vàng hôn nhau

Tìm chàng chẳng thấy chàng đâu

Lá rơi lá tả bên lầu như mưa

(Thơ Nguyễn Bình)

Căn nhà của anh vẫn y nguyên như xưa với hai cánh cửa màu xanh, với giàn bông giấy quanh năm trổ đầy bông tím, nhưng trước cửa có móc một ổ khóa to tướng, chắc chủ nhà đi vắng. Tôi đứng tần ngần rất lâu dưới giàn bông giấy, nơi trước kia tôi vẫn tụ tập cùng bầy con nít đứng nghe anh đàn...

Một bà cụ hàng xóm, không nhận ra người quen, nhưng cũng đon đả chạy ra đón chào:

- Cô vào nhà tôi chơi, đứng ngoài này nắng chết.

Tôi chỉ ổ khóa to tướng trước cửa:

- Chủ nhà đi xa, phải không bác?

Bà cụ gật đầu:

- Phải, họ về quê ăn Tết, ra giêng mới trở lên. Cô đi thăm ai ở nhà này?

Tôi mỉm cười:

- Bác Năm không nhận ra cháu sao? khi xưa cháu ở xóm này, cháu là con của ông bà Hưng làm ở sở bưu điện đó.

Vừa nói, tôi vừa trở ngôi nhà cũ ở giữa xóm, bây giờ đã có chủ mới. Bà Năm nheo mắt nhìn tôi chăm chú, rồi chợt à lên một tiếng:

- Tôi nhớ ra rồi, cô có người chị đẹp lắm, lấy chồng làm bác sĩ ở bảo sanh viện Hùng Vương đó chứ đâu. Cả xóm đi ăn cưới cô ấy mà, còn cô lúc đó còn nhỏ. Chóng thiệt, mới đây mà đã mười mấy năm qua rồi, cô thay đổi nhiều quá, tôi nhận không ra. Bây giờ cô đã có chồng con gì chưa?

- Chưa bác à, cháu cao số nên không ai thèm cưới. Bây giờ thì cháu đã ngoài ba mươi rồi.

- Ủi chao! ba mươi thì ba mươi, đã có làm sao? Bà an ủi, thời buổi nay người ta lấy chồng trẻ cũng là sự thường. Hay cô còn chờ đợi ai?

Tôi cúi đầu, xấu hổ:

- Có ai thương cháu đâu mà chờ với đợi?

- Đạo đó thấy cô với cậu Hiền thân nhau, tôi cứ tưởng...

- Không phải vậy đâu bác, tụi cháu chỉ coi nhau như bạn.

- Đâu có ai dè, chừng thấy cậu Hiền cưới vợ, mọi người mới vỡ lẽ. Bây giờ cậu Hiền đã có con rồi, thỉnh thoảng hai vợ chồng đem con về xóm này, ở chơi với ông bà nội mấy bữa. Thành nhỏ mới lấm đấm biết đi, cái mặt giống in hệt ba nó, coi dễ thương hết sức...

- Thế còn anh Vinh? Tôi sốt ruột hỏi.

- Nó buồn chuyện chi không biết nên bỏ học, đăng lính, xông pha hòn tên mũi đạn, nghe đâu nó liều lĩnh lắm. Thiệt đại đột quá, người ta chạy tiền chạy bạc để trốn lính, đảng này...

Bà ngưng lại không nói tiếp, tôi cố nén hồi hộp để giữ giọng cho tự nhiên:

- Anh Vinh có hay về thăm nhà không? bây giờ anh ở đâu hả bác?

- Nó đi luôn rồi, không về nữa đâu. Tội nghiệp quá...

- Bác nói vậy nghĩa là sao? Tôi hỏi mà tim đập tưởng như vỡ lồng ngực.

- Vinh tử trận hồi đầu năm, không tìm thấy xác.

- Trời ơi!

Tôi không thể ngăn được tiếng kêu đau đớn như xé lòng, thế là người tôi thương, thế là niềm hy vọng cuối cùng của tôi đã tan thành mây, thành khói rồi. Nỗi tuyệt vọng khiến tôi không cầm được nước mắt, tôi ngược nhìn lên bầu trời cao, anh đang ở trên ấy, bay xa khỏi tầm tay của tôi, còn gì mà chờ với đợi? Giấc mơ một đời đã tắt, vì anh đã không còn, anh không có cả một nắm mộ cho tôi đặt một vòng hoa. Anh Vinh! anh Vinh ơi... tôi gọi tên anh bằng tiếng nói từ trong tim, bao giờ anh mới đến với tôi? sao chẳng bao giờ anh là của tôi, ngay cả sau khi anh đã chết? Tôi vẫn nhìn lên trời cao, tìm bóng dáng anh, nhưng chẳng thấy, chỉ thấy mênh mông mây trắng... Trời hôm nay nắng say như chói lòa, làm hoa cả mắt, mây như bành bồng dưới chân, tôi lão đảo đứng không muốn vững. Mơ hồ có tiếng bà Năm hốt hoảng:

- Cô làm sao vậy? trúng gió à? khi không sao mặt mày lại tái lợt đi thế kia?

Tôi gạt mình ra khỏi cơn mộng du, gượng gạo trả lời:

- Không sao đâu bác, cháu chỉ hơi chóng mặt, chắc là tại trời nắng quá.

- Đúng vậy, mấy hôm nay thời tiết xấu quá, vừa nóng vừa ẩm, chính tôi cũng thấy khó chịu. Thôi, cô hãy uống hết ly nước mát này, rồi ngồi nghỉ một lát sẽ khỏi.
- Cảm ơn bác.

Tôi cầm ly nước mà tay run run, nước sóng sánh tràn cả ra ngoài. Bà Năm chột nhìn tôi nghi ngờ:

- Nè! nói thiệt với bác đi, có phải cháu là người mà Vinh vẫn đợi? Hèn chi bao nhiêu năm rồi, nó nhất định không chịu cưới vợ, cho dù ba má nó cứ dục đã hoài. Hai người giận nhau chuyện chi để nó buồn phải đi đăng lính? Bất nhân dữ hôn, có giận cũng giận vừa vừa thôi, giận chi dai dẳng khiến cả hai đều khổ? Mà nó cũng tự ái nữa, sao không về xin lỗi cháu?

Bà còn nói nhiều nữa, nhưng tai tôi ù rồi, chỉ nghe câu được câu mất. Tôi cũng không còn hơi sức đâu để cãi chính, anh đâu phải vì tôi? trước sau gì anh cũng không yêu tôi, cho đến chết anh vẫn không hiểu được tình yêu thầm kín của tôi đối với anh, bởi vì chưa một lần nào tôi dám ngỏ.

Có những người trời sinh ra chỉ yêu có một lần trong đời thôi, là anh và tôi đó, nhưng cả hai đều không đạt được ước vọng. Hai tâm hồn cô đơn của chúng ta sao không tìm về với nhau nhỉ? Anh và tôi suốt đời chỉ đuổi theo những chiếc bóng, đã là bóng thì làm sao bắt được? nên chúng ta suốt đời hụt hẫng... Bây giờ nói chi thì cũng đã muộn. Anh hàng xóm ơi! anh đã đi xa thật rồi, anh đi không bao giờ về nữa, nhưng anh đi sao lại mang theo trái tim của tôi?

PHƯƠNG LAN

(trích trong tập truyện *Lấy chồng xa*)

TẬP CẬN BÌNH BẠN TẬP... KINH!

Xảo ngôn lời lẽ hùng hồn:

“Hòa bình, ổn định, thượng tôn...” Diêm nào?

“**Tương thân, tương ái!**” Làm sao:

Xâm lăng, cưỡng chiếm! “**Tương**” chao, xì dầu?

Ý Nga, 20-12-2015

*Nghịch chữ: **Cận Bình** > **bận kinh** > kinh =
chống lại

*Chữ trong ngoặc kép: họ Tập phát biểu ngày 7-11-2015, tại đại học Quốc Gia ở Singapore sau khi thăm VN

“CÁCH” GÌ CỨU “MẠNG” DÂN TA?

Đài Loan, Nhật Bản, Nam Hàn...
Người ta minh mẫn, hoàn toàn vì dân
Có đâu “*cách mạng*” mấy lần
Lần nào cũng vẫn vong ân, ngu dân!
Ý Nga, 20-12-2015

YÊU TINH ĐỒ

Đồng minh nhưng chẳng đồng tình

TÙ NHÂN DẠY ĐẢNG

*

Thành kính chia sẻ nỗi nhục nhân
của những NGƯỜI LÍNH VNCH trong các trại tù của VC

*

Điều tra?

Nghề nghiệp tâm thương!
Làm **rương**, làm **nậy** ở trường-thiếu-khôn
Học cho thần phách hoàn hồn
Làm **nương**, làm **rầy**: đất hòn cạp ăn.*

Rương cho đảng, đưng nhục nhân
Nậy khôn tí xiu, họa hoàn bót ngu
Rầy, nương: sỏi đá lù lù
Thành com-áo-tướng, Hán thù “khiếp kinh”:
Vượt qua biên giới điều đình
-*Răng Môi cùng “đỏ”*: *ngộ rinh dĩa Tàu!*

Rương nương, rầy nậy một màu
Phải “vàng” mới cứu được nhau kiếp này!
Nhục nhân đã đến ăn mày
Nương nương rương! Dạy đêm ngày! Vẫn tham!*

Ý Nga, 20-12-2015

*Khẩu hiệu VC: “*Với sức người sỏi đá cũng thành cơm*”

*THAM: xin hiểu theo nghĩa: tham nhũng và tham lam

*Nghịch chữ: làm nương, làm rầy > làm rương, làm nậy
(RUƠNG: cái hòm, cái tù: đưng đồ)

Mối tình Tàu-Việt linh bình yêu tình
“Răng Môi” méo mó dị hình
Rập rình nòi Hán! Đáng khinh nòi nào?
Ý Nga, 20-12-2015

NỮ SINH PHÁ QUÁ NHA!

Hỏi thăm cô bé tóc dài
Nhao nhao cả nhóm: *-Tóc ai ngắn nè?*

*

Nghịch ghê! Một đám bạn bè
Chỉ chờ cơ hội chọc quê anh chàng
Hỏi thăm, không nhớ xếp hàng
Mua: me, cóc, ổi, khế vàng, xoài xanh...
Cho nên chúng bạn lạnh chanh
Trêu cho bõ ghét, hành anh-si-tình.

*

Đi mau! Kéo chúng rập rình
Trong này không có đồng minh của... mình!
Rồi em sẽ nhớ thừa trình
Tóc dài chưa ngắn, để dành y nguyên!
Á Nghi, 19.12.2015

Mộng Du

Hồn mơ một thoáng ai cười
Nửa đêm tỉnh thức bồi hồi trong tâm
Len vào tim nhớ dư âm.
Lời ca tiếng hát hương thầm đêm đêm.

Giọt mưa thánh thót buồn thêm
Đêm dài nỗi nhớ chông chênh vô thường
Hỡi người còn đọng dư hương!
Chiếu chần còn ấm mộng đường thiết tha.

Là mây là gió nguyệt tà
Bờ đêm thổn thức sương sa hạt buồn
Bao giờ sông nhớ về nguồn
Dòng thương trải mộng tơ vương giấc nồng.

Dấu tan vào cõi hư không
Vẫn tình âp ủ mênh mộng thu vàng
Vẫn đêm sương đẫm hồn hoang
Bóng ai thấp thoáng ru tràn cõi mơ.

THÈM TÀ ÁO MẸ ĐÃ MÀY

Áo dài trắng, mỏng, không hoa
Mà anh nhắc mãi: *-Dáng xưa lụa là!*
Ngọc lan từng đóa mượt mà
Mỗi ngày anh tặng, cả nhà thơm hương.

Bây giờ tuyết trắng ngập đường
Áo dài không dám, lớp trường cũng xa
Trừ đôi mắt, phải mở ra
Còn thì tất cả làn da giấu vào.

Thương tà áo lụa thanh tao
Nâng niu tay Mẹ, ngọt ngào cho em
Có đâu dày cộm, lem nhem:
Găng tay, mũ, vớ... mặc thêm nặng người.
Á Nghi, 19.12.2015

Nhất Chi Mai

*(Mạc vấn xuân tàn hoa lạc tận
Đình tiền tạc dạ nhất chi mai (*)
Thiền Sư Mãn Giác)*

*Đêm qua
Tuyết trắng rơi rơi...
Sáng nay mai nở
Xuân phơi nụ vàng
Trên cành
Bông tuyết vắt ngang
Dưới cành mấy cánh
Mai đang khoe màu
Tôi ngồi
Vội tách trà Ngâu
Bên bài thi kệ
Mở đầu...khai xuân
Tâm không
Ý thức chợt ngừng
Tách trà sen nóng
Tay bưng hóp....Wow!!!
Sáng nay
Trời tặng nắng đào
Nhất Chi Mai nở...
Hương ngào ngọt thơm
Kiều Mộng Hà*

(*) Chớ bảo xuân tàn hoa rụng hết
Đêm qua sân trước một cành mai.

NHỚ VỀ MỘT NGÀY

Lạc trong nỗi nhớ chơ vơ
Mắt môi đắm đuối ngẩn ngơ chữ tình
Vẫn là nỗi nhớ u minh
Mộng du nguyệt tận bóng hình thân quen.
Ngọc Quyên

CHỜ CỬA

Chong đèn đợi cửa đêm nay
Nhà tràn hơi lạnh, áo dày tối đã
Nấu ăn, cắt quả, tía hoa,
Lau chùi, dọn dẹp cho qua đợi chờ
Ngắm trăng, trăng khuyết, cảnh mờ
Soi không đủ sáng nghi ngờ trong tim.
Á Nghi, 18-12-2015

EM LÂY BỆNH RỒI!

Bàn tay anh rón rén
Cầm một lần mà run
Phải đâu thanh gươm bén
Sao hơi nóng ùn ùn?

Phải đâu anh nhanh nhẹn?
Mình... chậm chạp thấy thương!
Thời gian như ngừng lại
Trong đôi tay khiêm nhường.

Vậy mà thương, mà nhớ
Mà lây bệnh tương tư
Len vào từng mạch thở,
Vi trùng yêu thật hư!

Sinh sôi và nảy nở...
Lan truyền chẳng chần chừ,
Bác sĩ còn phải sợ:
-Bệnh này chẳng hiền từ.
Á Nghi, 18-12-2015

CHI MÀ KỲ!

Chân em nhón gót lên cao
Sợ đau mùi ngón, anh mau cúi đầu
Môi dừm, môi thẹn: ngọt ngào!
Sao chân em chạy? Đi đâu vậy kia?
Á Nghi, 18-12-2015

Cùng bao hoa lá công viên
Mình ngồi bên cạnh, lặng yên cả ngày
Môi anh hôn trộm... ngón tay
Mà bao chim chóc tung bay rợp trời.

Hai người chẳng nói một lời
Mà bầy vịt đã ngừng bơi, vào bờ
Ồ ào "quạp quạp" vẫn vơ
Tăng thêm nhịp đập bất ngờ đôi tim
Á Nghi, 18-12-2015

LỬA PHẢI CHUYÊN!

*
Thành kính tri ân **quý Chiến Sĩ VNCH** vẫn tiếp tục
giữ Lửa

*
Mất mồi: đọc viết khó khăn
Đơn thân, chân chậm: ngủ, ăn nhọc nhằn
Bản khoãn trán nổi nếp nhăn
Vậy mà vẫn giữ Lửa bằng chân tâm

Lửa chuyên! Hãy tiếp sức thêm!
Từ bao người lính ngày đêm vẫn cầm
Noi gương chiến đấu, quyết làm
Nội gian đã lắm! Ngoại xâm khắp Nhà!

Tấm lòng yêu Nước, em à
Chí bền, tâm thiện mới ra thái hòa.
Ý Nga, 17-12-2015

BÀN TAY AI NẾU KHÔNG PHẢI ĐẢNG?

*
Tưởng niệm các em thơ VN chết oan trong các "lò mổ nội tạng" của Tàu
(Cảm tác nhân đọc "VN, NGUỒN CUNG CẤP NỘI TẠNG CHO TRUNG CỘNG" của NGUYỄN VĂN LONG HỒ)

*
Thương bao em gái mắc lừa
Đồng bào thiếu số bị đưa sang Tàu

*
Bọn buôn nội tạng bén dao
Tim, gan, thận, máu: giá cao, phát tài!*
Mường Khương, cửa khẩu Lào Cai
Em đi biệt tích, hồn ai khứ hồi?

LẠ ĐÒI!

Rửa tiền, buôn lậu khắp nơi
Sao dân nghèo rớt mòng toi? Lạ đời!

Đảng viên được sống thành thoi,
Sao dân phải chết đất trời xa xăm?
Tại sao cả nước hòn cãm?
Tại sao giặc đến ngậm tằm tạt nguyên?

Trung Ương: ngân sách rỗng tiền
Lấy đâu mà rửa? Rửa, chuyện đi đâu?
Ăn đâu đảng chẳng đi đâu
“Công nông tiên tiến!” Đảng? Hầu phía sau!
Khi cần: công bạc chạy mau
Ngược chiều cả nước, rủ nhau làm giàu.
Ý Nga, 17-12-2015

LẶNG LẼ HOÀNG HÔN

Bâng khuâng thềm lặng ngắm hoàng hôn
Hò nước mênh mông sóng gợn buồn
Nắng chiều phai nhạt tình xa thẳm
Vàng vổ mây sà bay vấn vương.

Mặt trời xuống thấp cuối chân mây
Mơ màng đâu ánh nắng cuối ngày
Hòn dỗi gì không sao lặng lẽ
Khuất dần mờ ảo phía trời tây?

Cây trơ trụi lá đứng im lìm
Mặt hồ gợn nước ánh lung linh
Một chút nắng vàng rơi rớt lại
Hải âu luân vũ siết bao tình!

Kìa làn mây trắng lững lờ bay
Hiu quạnh hàng cây sàu gió lay
Bầy chim tan tác tìm đâu tổ
Lữ khách u hoài thương nhớ ai?

Phạm Thị Minh-Hung

Công an, cảnh sát đâu rồi?
Bao nhiêu thượng tá thượng ngồi trên mô?
Trên xe cộ tậu lăm đô?
Trên hòn oan của những cô gái nghèo?

Nghệ An, Bản Phố, núi, đèo...
Một tay đảng trị: giàu theo xác người
Cửa biên giới mở, đô tươi
Đảng thành đầu nậu: bán, cười, dã man!
Ý Nga, 17-12-2015

**Theo NGUYỄN VĨNH LONG HỒ: “Thứ trưởng Y Tế Trung Cộng, Huang Jiefu, tuyên bố: “Bắt đầu từ 1/1/2015, chính phủ nước này sẽ ngưng lấy nội tạng của tử tù, thay vào đó, nguồn cung cấp sẽ đến từ những công dân tự nguyện. 38 trung tâm ghép tạng của TC sẽ ngưng sử dụng nội tạng của tử tù và chuyển sang các nguồn cung cấp khác. Ngành Y tế Trung Cộng sẽ thiếu hụt nội tạng, dẫn đến tình trạng “thất cổ chai” cung không đủ cầu. Do đó, họ đánh giá Việt Nam là nguồn cung cấp nội tạng vô tận cho kỹ nghệ “KINH DOANH ĐẮM MÁU”, giá lại rẻ mạt, mua nội tạng của một cô gái VN qua đường dây buôn bán phụ nữ chỉ trả tối đa 3.000 USD mà thu lợi nhuận tới 87.000 USD, làm giàu dễ dàng quá!”*

Tức Giận Làm Gì Cho Mệt

Thứ năm vừa qua, khi sinh hoạt với Nhóm Sinh Hoạt Người Việt tại Trung Tâm Dịch Vụ Và Y tế Á Châu, người viết đã được nghe thuyết giảng về đề tài “Làm sao ngăn lại sự giận dữ” do thuyết trình viên Vinh Trần trình bày, rất ích lợi cho đời sống hằng ngày của chúng ta.

Thuyết trình viên đã đề nghị 4 bước ngăn lại sự giận dữ sau khi đã trình bày những tai hại về sức khỏe của sự giận dữ như làm tăng huyết áp, tim mạch, viêm loét dạ dày v...v..

Bốn bước ngăn lại sự giận dữ là:

- 1- Dừng lại
- 2- Nghĩ lại
- 3- Suy nghĩ
- 4- Tiến hành

Cám ơn thuyết trình viên Vinh Trần. Smile

Với tầm quan trọng của chủ đề Giận Dữ này, người viết đi tìm thêm những tài liệu đem về đây chia sẻ cùng bạn hữu.

8 nguy hại lớn của tức giận

Dân trí Tức giận là triệu chứng thường gặp ở mỗi con người chúng ta, tuy nhiên thường xuyên tức giận sẽ gây ra nhiều nguy hại cho cơ thể.

1. Tồn thương gan

Khi tức giận, cơ thể sẽ bài tiết ra một loại chất gọi là “catecholamine”, tác dụng với hệ thống thần kinh trung ương, làm cho đường huyết tăng cao, tăng cường acid béo phân giải, độc tố trong tế bào gan và huyết dịch cũng theo đó tăng lên.

Khuyến nghị: Khi tức giận nên uống cốc nước. Nước có thể thúc đẩy acid béo tự do trong cơ thể bài tiết ra ngoài, giảm bớt độc tố.

2. Viêm sắc tố

Khi tức giận, số lượng lớn huyết dịch chạy dồn về não bộ, vì vậy ô xy trong huyết dịch sẽ giảm bớt, độc tố tăng lên nhiều. Độc tố sẽ kích thích mao mạch, lỗ chân lông, gây ra các chứng viêm xung quanh lỗ chân lông với nhiều mức độ khác nhau, từ đó xuất hiện các viêm sắc tố.

Khuyến nghị: khi gặp phải việc không vui, có thể hít thở sâu, hai tay giơ ngang để điều tiết trạng thái cơ thể, đưa độc tố đẩy ra ngoài.

3. Đẩy nhanh suy thoái tế bào não

Đại lượng huyết dịch chạy dồn về não cũng sẽ làm cho áp lực của huyết quản não tăng lên. Lúc này trong huyết dịch hàm chứa độc tố nhiều nhất, ô xy ít nhất, không khác gì một “vị thuốc độc” cho não.

Khuyến nghị: gặp phải việc không vui có thể hít thở sâu, hai tay giơ ngang để điều tiết trạng thái cơ thể, đưa độc tố đẩy ra ngoài.

4. Viêm loét dạ dày

Tức giận sẽ làm cho thần kinh giao cảm hưng phấn và trực tiếp tác dụng vào tim và trên huyết quản, làm cho lưu lượng máu trong dạ dày đường ruột giảm thấp, nhu động chậm, ăn uống kém, khi nghiêm trọng còn gây ra viêm loét dạ dày.

Khuyến nghị: Mỗi ngày mát-xa nhiều phần dạ dày, giảm nhẹ triệu chứng.

5. Cơ tim thiếu ô xy

Đại lượng huyết dịch chảy về đại não và phần mặt sẽ làm cho huyết dịch cung ứng cho tim giảm bớt từ đó dẫn đến cơ tim thiếu ô xy. Tim để đáp ứng nhu cầu cơ thể, chỉ có cách làm việc gấp lên nhiều lần, từ đó làm cho nhịp tim không đập nhịp nhàng.

Khuyến nghị: cố gắng luôn mỉm cười và nhớ lại những việc vui vẻ, có thể làm cho tim đập khô phục lại nhịp, để huyết dịch lưu động đều đặn hơn.

6. Gây ra cường giáp

Tức giận làm cho hệ thống nội bài tiết rối loạn, làm tăng hormon tuyến giáp trạng bài tiết, thời gian lâu dài sẽ gây ra cường giáp.

Khuyến nghị: ngồi xuống thư giãn, nhắm mắt lại, hít thở sâu.

7. Tổn thương phổi

Khi tâm trạng tức giận, hô hấp sẽ vội vàng, thậm chí xuất hiện hiện tượng hoán đổi khí quá độ. Bao phổi không ngừng khuếch trương, không có thời gian thu co, tức là không có được thư giãn và nghỉ ngơi nên có, từ đó nguy hại đến sức khỏe của phổi.

Khuyến nghị: chuyên tâm, hít thở sâu và nhẹ nhàng thở ra 5 lần, làm cho bao phổi có được nghỉ ngơi.

8. Tổn hại hệ thống miễn dịch

Khi tức giận, đại não sẽ ra mệnh lệnh cho cơ thể chế tạo ra một loại chất cortisol do cholesterol chuyển hóa thành. Loại chất này nếu tích lũy trong cơ thể quá nhiều sẽ gây chướng ngại cho sự hoạt động của hệ thống miễn dịch, làm cho sức đề kháng cơ thể thấp đi.

Khuyến nghị: Hồi nhớ về những việc tốt của mình trong quá khứ, cố gắng hết sức để bình hòa tâm trạng.

Dương Hằng

Theo *xinhuanet*

Đễ sợ chưa? Thế mà người ta vẫn không sợ và vẫn cứ mãi “nổi sùng” hoài. Hy vọng bài sưu tầm này sẽ nhắc nhở những ai dễ tức giận đọc tới đọc lui nhiều lần để không còn dám tức giận nữa. Smile!

Lại một nghiên cứu khác nói rằng:

“Đàn ông tính hay tức giận, dù là để trong lòng hay bộc phát ra ngoài đều có nguy cơ mắc bệnh tim mạch cao gấp ba lần người bình thường. Còn với những người mỗi lần tức giận là đập phá đồ đạc hay “thượng cẳng chân hạ cẳng tay” thì nguy cơ mắc bệnh tim mạch càng cao hơn. Đây là kết quả của một công trình nghiên cứu kéo dài trong 48 năm gọi là “nét đặc trưng của sự tức giận” trên 1.337 nam sinh viên y khoa vừa được công bố trên tờ Archives of Internal Medicine. Theo nhà tâm lý học Kevin Howells của Trường đại học Nam Úc, tức giận là cảm xúc thường tình của con người, nhưng giận đến mức mất khôn rất dễ bị đột quỵ, nhồi máu cơ tim, cao huyết áp, ung thư. Ngoài ra, ông cũng lưu ý những bà mẹ tính hay tức giận bao nhiêu thì sinh con càng kém thông minh bấy nhiêu.”

(Nguồn:NGUYỄN HIỀN (Theo Weekend Australian)

Vậy thì muốn sống vui sống khỏe thì cũng nên bớt tức giận nhé. Smile!

Một bài học khác mà người viết rất lấy làm tâm đắc mỗi khi đọc bài viết này vì đã giúp cho tôi rất nhiều khi hành xử công việc trong đời sống hằng ngày. Xin được chia sẻ cùng với các bạn

Bài Học Cây Đinh

Có một cậu bé trai, nó có cái tật xấu là ưa nổi nóng quạu quọ, vì vậy, cha của nó đã đưa cho nó một túi đinh;
Lại bảo nó, mỗi khi nó có nổi nóng quạu quọ thì hãy đóng một cây đinh lên trên bờ rào phía sau vườn nhà.
Ngày thứ nhất, nó đóng được 37 cây đinh. Và từ từ mỗi ngày số đinh được đóng lên bờ rào mỗi ít đi. Nó cũng đã phát hiện là nó đã không chế được cái tật xấu của nó cũng như cái việc đóng những cây đinh có hơi dễ dàng,

Cuối cùng, có một ngày kia cậu bé này cũng thấy là mình vẫn đủ nhẫn nại để không nổi lên cái tật xấu nóng nảy quạu quọ nữa, nó báo cho cha nó biết việc này.

Cha nó lại bảo nó, bắt đầu từ nay, mỗi khi nó không chế được cái tật xấu của nó thì hãy đi nhổ một cây đinh. Ngày ngày trôi qua, sau cùng thì nó báo cho cha nó hay là, nó đã nhổ hết những cây đinh rồi.

Cha nó nắm tay nó, cùng đi ra sau vườn nhà và nói rằng: “Con của cha, con ngoan lắm, con làm rất hay. Nhưng mà hãy nhìn những cái lỗ đinh trên bờ rào, cái bờ rào này không thể hồi phục được cái nguyên trạng của nó nữa. Một khi con nổi nóng thì những lời nói của con nó cũng giống như những cái lỗ cây đinh này, chúng đã để lại những vết hằn. Giả dụ như con dùng dao đâm người ta một dao, thì bất luận là con đã nói bao nhiêu lần những lời tạ lỗi, cái vết thương đó nó vẫn sẽ vĩnh viễn còn đó. Những lời nói (xóc óc) như nhói cũng ví như sự nhức nhối thực tại, không làm sao chấp nhận được (dù đó chỉ là lời nói).

Ghi chú: Giữa người và người với nhau, thường do sự kiên trì về cố chấp bởi những lỗi lầm giữa đôi bên, đã tạo nên những thương tổn vĩnh viễn cho nhau.

Nếu mọi người trong chúng ta đều có thể tự mình làm, bắt đầu có thái độ khoan dung đối với mọi người, bạn nhất định sẽ nhận được những kết quả tốt mà bạn không hề nghĩ tới... Giúp mở cánh cửa sổ cho người ta, cũng là để cho chính mình nhìn thấy được một không gian hoàn chỉnh hơn.

Nguồn: Suu tầm trên internet

Trong cuộc sống hôn nhân gia đình hay đời sống ngoài xã hội, dĩ nhiên đôi khi chúng ta gặp nhiều điều không vừa ý. Chúng ta có toàn quyền bày tỏ ý kiến hay hành động để giải quyết những sự bất đồng này. Tuy nhiên chúng ta cần cố gắng dùng lời hòa ái hay tình thương mà giải quyết vấn đề chứ không phải trong cơn nóng giận chúng ta có thể mắng chửi kẻ khác một cách thậm tệ hay dùng vũ lực thô bạo đối xử với nhau cho “đã cái nư” giận dữ của mình. Một lời nói độc ác hay một cử chỉ thô bạo một khi đã được xử dụng thì dù có được xin lỗi hay ăn năn hối lỗi đi nữa, thì cũng vẫn để lại một vết hằn trong tâm khảm của người nhận, giống như lời người cha dạy con trong câu chuyện cây đinh nói trên. Xin bạn hãy cẩn thận nhé.

Người viết là một Phật tử nên luôn nhớ đến lời Phật dạy: “Một ngọn lửa sân đốt cháy một rừng công đức.”

Xin mượn đoạn cuối của bài thuyết trình Hạn Chế Sân Hận- Trái Rộng Tình Thương của Tỳ Khưu ViSuDDHÀCÀTA- Minh Tâm phiên dịch, để làm kết luận cho bài tâm tình hôm nay.

Ngọn núi kỳ diệu

Khi nào bạn bức tức, giận dữ, hãy bất động! Ngay tại đó! Đứng cử động! Đứng làm gì cả! Đứng nói gì- dù chỉ một lời. Hãy yên lặng và bất động hoàn toàn. Tuyệt đối không biết gì đến kẻ hoặc sự việc khiến bạn nổi giận. Rồi để ý đến tâm thức và cõi lòng mình, theo dõi trạng thái căng thẳng, sự xiết chặt, cơn đau đớn, sự bóp nghẹt tình cảm và cảm giác. Sau đó chú ý càng nhiều hơn và nhìn thấy cơn sân hận như liều thuốc độc, dịu xuống và tan biến.

Nếu không thành công, hãy gọi tâm hồn bạn bay vút lên cao, xuyên qua những đám mây và đáp xuống nơi trú ngụ trên núi cao mà bạn ưa thích, giữa sự xoa dịu của rừng xanh, cây lá, những chùm hoa - những cây tú cầu xanh lơ dễ thương, những đoá hồng màu trắng mềm mại, hoặc màu đỏ rực hay màu vàng, tất cả màu sắc bạn ưa chuộng. Hãy hít thở hương hoa dễ chịu và không khí trong lành của miền núi... và nghe giai điệu du dương của con suối trên núi cao... Hãy bước xuống dòng nước tươi mát, tắm dưới làn nước kỳ diệu của ngọn thác tràn êm ái... Hãy nhìn những con cá nhỏ tung tăng bơi lội vui vẻ trong nước..., bầy bướm di chuyển nhẹ nhàng giữa những cây hoa sừng... Hãy lắng nghe tiếng ếch kêu và tiếng chim hót... nơi nghỉ mát của tâm hồn bạn trên ngọn núi kỳ diệu thật là xinh xắn và âm cúng, khiến cho bạn quên hết sự đời (Chân thật, cận Niết bàn, đây là Cực lạc!).

Sau đó, nhìn lại kẻ hời nãy bạn tức giận ... và bạn mỉm cười. Hãy nhìn xem cơn giận của bạn đã tan biến như thế nào giống như nó tan loãng dần trong không khí mong manh. Sau khi tắm trong dòng nước mát dễ chịu trên

ngọn núi kỳ dị, hít thở không khí trong lành, phơi mình dưới ánh nắng rực rỡ thần kỳ, làm sao bạn còn có thể tức giận kẻ đó được nữa chứ?

Mời bạn cùng đi thám hiểm sa mạc Safari với người viết nhé. Tuy giữa sa mạc nóng bức, khô cằn ở Dubai nhưng bạn sẽ được cười lạc đà, hút shisha, xem múa bụng, bạn sẽ thấy hết tức giận ngay vì vui lạ quá qua Youtube dưới đây. Smile!

Minh và Sương Lam thám hiểm sa mạc Safari-Dubai

<https://youtu.be/AoWaDcn5drY>

Kính chúc toàn thể quý độc giả và thân hữu nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc nhé.

Sương Lam

HUYỀN THOẠI ĐÊM GIÁNG SINH

Trời đất rộn ràng tháng mười hai,
Mùa đã vào Đông gió lạnh đầy,
Giáng Sinh sẽ đến cùng năm tháng,
Anh đến cùng em mùa lễ này.

Lòng em mở rộng đêm giáng đường,
Đợi chờ anh đến hẹn mùa thương,
Tình em trong trắng hoa huệ trắng,
Tình anh quyên rũ mùi trầm hương.

Anh sẽ đọc rất nhiều câu kinh,
Em tưởng như chỉ dành riêng em,
Là vạn lời thơ tình chan chứa,
Trong những lời kinh cầu trang nghiêm.

Đêm thơm vì màu sắc Giáng Sinh,
Em thơm vì mùi nước hoa quen,
Trong mùa Đông lạnh anh sẽ ấm,
Khi tay anh cầm lấy tay em.

Đêm sáng những ngôi sao Giáng Sinh,
Cùng với thế gian ước điều lành,
Em ước mình là vì sao nhỏ,
Giữa trời cao rộng em gặp anh.

Em một vì sao, anh vì sao,
Em và anh hẹn ở kiếp nào,
Hai vì sao lạc xuống trần thế,
Vạn nẻo đời ta lại gặp nhau.

Giáo đường ngân vang bài thánh ca,
Chào mừng Chúa hài đồng sinh ra,
Đêm nay chúa ban cho ân sủng,
Anh cho em cuộc tình thiết tha.

Cùng với niềm vui của thế gian,
Anh và em khẩn cầu nhân duyên,
Đêm Giáng Sinh đẹp như huyền thoại,
Tình yêu này huyền thoại trăm năm.

LÀM SAO CAY ĐĂNG?

Em cười giòn giã nhờ anh
Nhót buồn ăn nhịn, để dành niềm vui
Củ khoai nướng, dĩ nhiên bù
(Ồ qua nhồi ớt? Sứt sùi lệ rơi!)
Cho dù bận rộn, thanh thoi
Thương hoài anh nhé! Đầy vui góp tình!
Á Nghi16-12-2015**

TRĂNG ẤM HƠN TUYẾT

*Tuyết rơi khắp chốn, chập chùng
Y như anh vậy: lạnh lùng giá băng!
Mặc anh làm phách kiêu căng
Khiêm nhường, thanh thân, ngắm trăng: vui rồi!*
Á Nghi16-12-2015**

GIƯƠNG THẺN

*Sáng nay kẹp tóc màu xanh
Soi gương, sao thấy môi anh mỉm cười
Ngắm em như thế có tươi?
Mà đôi môi thẹn được... lời nụ hôn!
Lời thêm: đôi mắt to tròn
Thêm thêm, thêm nữa... Hết hồn tấm gương!*
Á Nghi16-12-2015**

ÀI THƠ TẶNG EM

Ngày xưa hàng xóm chờ em
Mỗi khi phơi áo: hay đem biểu quà!
Áo khô, em rút vô nhà
Người Ta có cơ rề rà tặng hoa
Đưa rồi không chịu bước ra
Tay ai xếp áo điệu đà nhẵn nha
Người Ta hí hửng, hí ha
Ra thơ tình ái muội mà: **-Tặng em!**

Nguyễn Thị Thanh Dương
(Giáng Sinh 2015)

PHẢI KẾT THÚC NGAY!

Đảng thiêu hủy sách, khét trời
Mạng người: sóng dữ biển khơi cuốn rồi!
Người đi: không đến! Than ôi!
Còn người ở lại? Dân tôi **khốn cùng!**
“**Khốn**” theo bển gót: chết chung
Để nuôi đảng sống ung dung làm giàu

*

Cùng đường sao chẳng lật mau?
Quyết tâm kết thúc đi nào! Thưa dân!
Ý Nga, 14-12-2015

SI TÌNH

Có một con đường không nhớ tên
Nhưng xem ra lại rất thân quen
Tôi đi qua đó bao nhiêu lượt
Thuộc từng gốc cây, đến cột đèn
Cuối đường có căn nhà nên thơ
 Vời giàn thiên lý, hoa mùi giờ
 Có cô thiếu nữ ngồi hong tóc
 Để gã si tình đứng ngẩn ngơ
Chiều nào tôi cũng đi qua phố
Len lén nhìn sang phía nhà nàng
Giàn thiên lý tỏa hương thơm ngát
Trên lầu nhà ai vắng tiếng đàn
 Lặng lẽ tôi ngược mắt trông lên
 Chờ mong một bóng dáng thân quen
 Hồn bỗng ngất ngây khi chợt thấy
 Có bóng ai thấp thoáng sau rèm
Tôi vẫn đứng im trong bóng đêm
Say sưa hưởng những phút êm đềm
Phảng phất đâu đây trong gió thoảng
Hương đêm hay là hương tóc em?
 Tôi muốn qua nhà để làm quen
 Nhưng lần nữa mãi, đã bao phen
 Dừng chân trước cửa, tim hồi hộp
 Chẳng biết có nên hay không nên?
Ngập ngừng do dự rồi quay bước
Nghĩ thầm có lẽ cũng không nên
Ngộ nhớ nàng cho tôi đường đột
Biết nói làm sao nàng khỏi phiền?
 Tôi vẫn ước mơ bao tháng ngày
 Thời gian qua nhanh như bóng mây
 Ngờ đâu cô bé tôi thương ấy
 Đã biết yêu rồi, hết thơ ngây

Á Nghi, 16-12-2015

*Người Ta: cố ý viết hoa

CHỜ EM TAN TRƯỜNG

*Phố vui nhờ tiếng guốc khua,
Nhờ tà áo trắng tiếng đùa truyền môi,
Trời xanh, gió quyện mây trôi
Hay nhờ ai đó, vì tôi: đợi chờ?*
Á Nghi, 16-12-2015

THÁNG GIỎ BA

Mắt vừa mở đã khuya lơ ra bụi*
Từ ấu thơ con đã biết chịu đòn
Ném bỏ hòn: bài học Ba dạy con
Con khôn lớn nhờ công ơn nuôi dưỡng.

Má độ lượng: lớn, chưa khôn, đã thường
Quà ngát hương nguồn dinh dưỡng yêu thương
Học can trường, hướng thượng, không sai đường
Con sung sướng được Má thương, Ba dạy.

Thật êm ái đường chỉ bầy: đi, chạy
Có đâu cay dòng lệ chảy sau này
Đời bùn lầy bản trăm triệu bụi cây
Con lăn lóc, báo chưa đầy chữ HIẾU.

Đời đời thiếu!

Nhang chiều sao buồn quá!

Ý Nga, 14-12-2015

*Nghe cậu kể: lúc nhỏ tác giả khóc hoài nên bị
phụ thân đem bỏ trên cây.

LẠY TRỜI

(Kính tặng những ai đã từng khóc thân nhân trên
biển Đông)

*

Hồn oan, sóng nước lênh đênh
Trôi trôi, trôi mãi bấp bênh phận người
Thuyền nhân! Nhân chẳng được cười!
Bất nhân cười lớn, thưa Trời có nghe?
Sao Trời cho chúng khỏe khỏe?
Con van xin nhé: đánh què chúng! Cho:
Việt Nam sớm có tự do
Dân con hạnh phúc chăm lo cơ đồ!
Ý Nga, 14-12-2015

Nàng hình như không biết đến tôi
Vẫn ngồi hong tóc khi chiều rơi
Nhìn tôi như nhìn người xa lạ
Nên tôi cũng chẳng dám hé môi
 Một sáng mùa xuân có nắng hồng
 Xác pháo nhà ai đỏ ngoài song
 Một đám rước dâu đi qua ngõ
 Cô gái tôi yêu đi lấy chồng.

Phương Lan

Giáng Sinh Rực Rỡ

Đèn sao lộng lẫy - Tiếng chuông ngân
Giáng Sinh rực rỡ khắp xa gần
Ngân hà lấp lánh ngàn tinh tú
Hân hoan tràn thế đón **Hồng Ân**

Đêm đông tuyết lạnh trời băng giá
Chúa **Hài Đổng** giáng thế vì ta
Hang **Belem** ngân vang tiếng hát
Niềm vui chan chứa - Tình bao la...

Muôn nẻo đường, ngời sáng đèn hoa
Khắp chốn rộn ràng vang tiếng ca
Bình an - Hạnh phúc tâm cầu nguyện
Chúa ở trong ta - Chúa mọi nhà

" **Đêm Thánh Vô Cùng** " ...Nhạc vang xa
Âm thanh dịu dặt khúc hoan ca
Tình lặng lẽ bước sang trang mới,
Dạt dào âm áp kết ngàn hoa...

Phạm Thị Minh-Hưng

ĐÒ TỚI RỒI ANH!

Anh khen lú lú lo lo
Em lo, lú lười hẹn hò quanh co
Đò sang không xuống, lý do?
Vòng vo kia nợ: **-Chờ đò rước dâu!**

-Rước rồi mình sẽ về đâu?
-Thì tìm bến vắng mua trâu, tậu bò
Nuôi con chóng lớn, ăn no
Nuôi nhau hạnh phúc trên gò Thiên Thai.
Á Nghi, 13-12-2015

CHUYỀN HOA THÂN ÁI
(Thành kính tri ân **quý Thương phé Binh**
VNCH và cảm ơn **quý Anh Chị** làm báo đã
tặng Hoa Thân Ái)

*

Bạn trao nhuận bút tay này
Gửi về **Chiến Sĩ**: trong ngày, tay kia
Ngân hàng, bưu điện: nhanh chia
Chia đầu trăm cảnh mù lòa, chậm chân.

Cuối năm quà cáp tình thân
Cảm ơn báo chí ân cần "hoa tươi"
Chuyện "hoa", đa tạ những Người
Đã vì tổ quốc chẳng cười bao năm.
Gửi Anh gạo, mấm, lời thăm
Chân thành, kính, quý, âm thầm vinh danh.
Ý Nga, 14-12-2015

Nhớ!

**Chỉ nhớ người thôi đủ hết đời
Bình minh vừa tới bóng chiều trôi
Đêm lạnh chần đờn vàng trắng khuyết
Lá ngậm sương buồn lất phát rơi.*

*Đếm nỗi nhớ nhưng nhiều như thế
Hạt mưa tan tác bốn phương trời
Về đâu nhân ngải hồng nhan kỷ
Hay chỉ gió lùa khúc nhạc vui .*

*Đời đã rung rung bờ bến lạ
Thuyền duyên nhiều nỗi lắm phong ba
Tình đã sang thu chưa kịp tới
Xuân trôi lạc mất thuở ngọc ngà*

*Ai hay nỗi nhớ người không nợ
Bởi chỉ duyên hờ có thể thôi
Trên đỉnh ngọn sâu tìm tan vỡ
Còn chẳng nước mắt bụi tình rơi !*
Ngọc Quyên
*(*Thơ Du Tử Lê)*

LÚNG TÚNG

Liều lĩnh nụ hôn anh tập tành
Long lanh mắt sáng Bé nhìn quanh
Chất phác, hiền lành môi óng ánh
Trắng tròn sao Bé chẳng nhìn anh?

XUA TAN TRƯỜNG VỀ

Luống cuống, ngây ngô bén gót theo
Thì eo cho mỏng? Cứ vòng vèo,
Tim reo nín kéo hồn trăm kiêu
Một nẻo theo theo, chí chẳng nghèo?

Rồi cứ theo đà, anh đến thăm
Máy lần, máy chục, rồi vài trăm
Rồi tim nhen nhúm niềm rung cảm
Rồi khắp họ hàng biết tiếng tăm.

Ba Má bằng lòng, khen: **-Giỏi giang,
Con về đón rước gia đình sang!**
Rể, dâu quỳnh quáng bao rào chặn
Kết tóc, se tơ nghĩa đá vàng.

Á Nghi, 13-12-2015

BẢN KHÔNG?

*

Cảm tác nhân đọc bài:

“70 Năm Nhìn Lại: Di Sản Đảng CSVN Để Lại Cho
Đất Nước VN của Nguyễn Quốc Đống, cựu SVSQ
K.13/TVBQGVN-5 tháng 12, 2015

*

Đảng **không ăn bản** bao giờ!
Vườn riêng: rau sạch, xa lơ chợ đời!

Dát vàng nhà cửa cơ ngơi
Tiêu tiền bạc tỷ rong chơi khắp trời.

Làm gì “**ăn bản mọi nơi**”?

Làm gì tài sản bốc hơi?

Kéch sù!

Con du học, bố chu du!

Bản?

Nơi hợng sủng nhà tù chết oan!

Ý Nga, 12-12-2015

*Trăng khuyết: sẽ nhìn anh, Bé nghe
Cho anh soi bóng, mắt tròn xoe
Rút rè bớt bớt, voi e lệ
Nói nhiều, cho muỗi hết vo ve.*

Á Nghi13-12-2015**

LẦN ĐẦU GẶP NHAU

*Anh nhã nhận bày tài năng hóm hỉnh
Dạ mang mang, em lúng túng, ngượng
ngùng*

*Nói khó khăn, thật vất vả lạ lùng,
Lời mềm mỏng toàn loanh quanh thừa
thỉnh.*

*Thật đáng trách trí thông minh lâm bệnh
Hoa lục bình tím tím cười xinh xinh,
Cánh rung rinh theo ánh mắt rập rình,
Em lính quỳnh như nhà quê lên tỉnh.*

Á Nghi13-12-2015**

TIÊN PHONG

*

Cảm tác nhân đọc bài:

“70 Năm Nhìn Lại: Di Sản Đảng CSVN
Để Lại Cho Đất Nước VN của Nguyễn
Quốc Đống, cựu SVSQ K.13/TVBQGVN-
5 tháng 12, 2015

*

“*Nông dân: giai cấp **tiên phong!**”**

Công nhân?

Một cỗ hai trùng, chẳng xong!

“**Phong**” bì thống nhất đại đồng:

Dân oan áo rách, lựa “hồng” đảng khoe!

Không lao nô, cũng via hè

Tiến ra, tiến xuống!

*Cặp kè “**tiến lên!**”**

*Những chữ trong ngoặc kép: của NGUYỄN QUỐC ĐỒNG

ĐẠI THÀNH CÔNG: THẤT BẠI!

*

Cảm tác nhân đọc bài:

“70 Năm Nhìn Lại: Di Sản Đảng CSVN Để Lại Cho Đất Nước VN của Nguyễn Quốc Đồng, cựu SVSQ K.13/TVBQGVN-5 tháng 12, 2015

*

Làm sao **băng hoại** đảng “ta”?
Một phần mặt ước sắp là sáu sao:

Một sao bắt học tiếng Tàu,
Một sao bỏ sử, thông lầu “Bác”, Mao;
Một sao “không tử”* nhao nhao,
Ba sao ba xạ: nhập vào Hán mau!

Sao nào cũng máu sắp trào,
Cũng xương thành núi sắp cao lên dần!

Bại hăng!

Băng hoại!

Ai cần!

Đảng “ta”?

Tảng Đá Ngụ Đần!

Tiến lên?

Ý Nga, 12-12-2015

“*Công, nông **tiên** tiến!*”

Lên trên!”

Thiên đảng đảng chiếm, trống rền thúc quân.

Công nông?

Địa ngục trầm luân!

“***Tiên phong**”?*

Mặt vận!

Từ thần ngợi khen!

Ý Nga, 12-12-2015

*Những chữ trong ngoặc kép: ý của VC

NGỢI CA HỒNG ÂN CHÚA

Đêm đông rực rỡ ánh đèn màu
Ngàn sao lấp lánh tỏa trời cao
Bên nhau cùng hát mừng Thiên Chúa
Vang tiếng chuông ngân vui dạt dào.

*

Mừng Chúa giáng trần độ thế nhân
Ban xuống đời bao ước mộng xanh
Hồng Ân, ơn Chúa thành tâm nguyện
Thương yêu, hạnh phúc sống an bình.

*

Noel cùng hát, ngợi ca Người
Bài đồng ca Chúa Sinh ra đời
Trong hang đá BeLem giá lạnh
Giáng Sinh, ban tình yêu muôn nơi

*

Cùng ngợi ca Tình Yêu Thiên Chúa
Người xuống đời gánh chịu thương đau
Cho kiếp người voi bớt khổ sầu
Nơi trần thế Hồng Ân cứu rỗi.

Phạm Thị Minh-Hung

BẾN MÊ

Liêu trai truyện

Thuyền mê sao chưa về bến giác
Còn chờ chi nữa một kiếp sau...

- Bạch thầy, thầy đi đường xa mệt, xin thầy hãy vào nghỉ ngơi. Từ nay xin thầy lưu lại nơi đây với chúng con, thầy tuổi già sức yếu, sống một mình trên núi cao thật không tiện chút nào.
Sư cụ vui vẻ nhìn người đệ tử mà cụ đã cứu mang từ ngày còn nhỏ, từ lúc mới oa oa trong cái bọc giẻ rách nằm bên lề đường:
-Để từ từ rồi thầy tính, ở đâu quen đó con ạ. Thầy về đây cũng có nhiều chuyện bàn với con, nhưng để đến sáng mai, bây giờ thầy lên điện đọc kinh, lạy Phật...

Sư bác lui vào hậu viện sau khi cùng sư cụ đọc kinh. Đường xa mệt mỏi nên sư cụ ngủ dễ dàng...
Cửa phòng chọt cọt kẹt, rồi có một người đàn ông bước vào. Người này quỳ bên giường sư cụ, nét mặt rầu rầu, chân tay râu tóc đường đường như bị cháy xém, miệng nồng nặc mùi rượu:
-Thưa thầy, vợ chồng con bấy lâu nay được thầy cho tá túc, ơn cao chưa trả mà hôm nay lại làm cháy nhà chùa thật con ân hận quá, chung quy cũng tại con vợ lẳng loạn của con. Con biết thế nào nó cũng đến đây đổ tội cho con, nên con ráng đến trước để xin thầy đừng tin nó, cái con đàn bà lẳng mạn học thói văn chương rồi chê chồng cục súc vũ phu. Mà cũng tại cái thằng em họ phản bội của con. Con nể chú thím, con cho nó trọ học ai ngờ học không lo học, nó dùng ba cái câu văn thơ mà quyến rũ chị dâu. Hai đứa chúng nó đáng bỏ vạc dầu. Con sẽ đi kiện chúng nó... Kính thầy con đi đây...

Sư cụ còn bàng hoàng thì cửa lại mở, một người thư sinh nho nhã cúi đầu chào:
- Bạch thầy, tuy chẳng phải chính tay con làm cháy, nhưng ngẫm cho cùng cũng có phần lỗi của con. Con đã không giữ được mình. Than ôi, đã không trị nổi thân mình thì còn mong gì tề gia trị quốc, nên nay con chết đi quả là xứng đáng. Con chỉ ân hận có một điều nên con đến mong thầy dạy bảo.
- Nhưng ông là ai? Và chuyện gì đã xảy ra chứ, lúc nãy cũng có một người đàn ông vào đây than phiền, tôi chẳng hiểu gì cả.
- Ồ, thưa thầy thứ lỗi, chúng con nguyên đã ở đậu trong chùa đã lâu...
- Chùa chỉ có một mình. Tôi đâu có cho ai ở đậu bao giờ?
- Bạch sư cụ, chúng con thật ra không phải là người. Sư cụ có nhớ đôi sóc xám mà sư cụ vẫn cho ăn.
- Vậy ra ông đây là sóc?
- Thưa phải. Chúng con là sóc đã tu luyện nhiều năm. Anh chị họ của con đã tá túc tại chùa từ trước, riêng con mới chỉ đến ở chùa khoảng hai năm nay.
- Ở phải, lúc đầu chỉ có hai rồi sau ba con...
- Dạ thưa chính thế. Anh chị họ của con nhận cho con đến trọ học hai năm nay. Rồi chàng vô đầu: anh con thì vốn tính tình hơi lỗ mãng, chỉ chuyên đi săn bắn trong rừng, rảnh rỗi lại cùng bạn bè tụ họp lai rai. Chị dâu họ con, trái lại lúc còn khuê nữ có theo đòi bút nghiên, văn cũng hay, chữ cũng tốt, tính tình lại chuộng sự nho nhã. Những lúc sư cụ ngâm thơ, bình văn, niệm Phật, con và chị con thường lắng tai nghe. Đôi lúc chị con có góp ý. Rồi yêu vì sắc, mến vì tài, lâu ngày con có ý yêu mến chị, nhưng lúc đầu cũng chỉ dám chôn chặt trong lòng...
Chàng thở dài, nói tiếp:

- Nhiều lúc con cũng muốn ra đi, tránh mối tình oan trái này, nhưng con chỉ rời xa được vài ngày lại phải quay về. Nàng... nàng là lẽ sống của đời con. Vắng nàng con không còn thiết một thứ gì trên đời, con bệnh hoạn, con bơ phờ, nên sau cùng, con đành tự hứa sẽ ôm chặt mối tình si nhưng hàng ngày vẫn được ở gần nàng, được trông thấy nàng, được nói năm ba câu với nàng là con mãn nguyện. Con giữ như vậy được hơn một năm trời... nhưng có lẽ ánh mắt, cử chỉ của con cũng làm nàng hiểu được tâm sự của con... và cho đến một ngày nọ, anh họ của con ngoài chuyện nhậu nhẹt còn đàn dứ với người đàn bà khác, chị con nhờ con khuyên can... thế rồi chẳng hiểu tiền duyên oan trái ra sao mà hai chúng con lại thổ lộ nỗi lòng với nhau. Mối tình vụng trộm nhưng trong sạch này kéo dài ít lâu thì anh con nghi ngờ. Đêm qua anh về hạch hỏi chị trong lúc say sưa... đã lỡ làm cháy chùa.

Sư cụ giật mình chấp tay:

- Mô phật! Cũng là số phận. Ta nóng ruột mấy hôm này... nhưng - sư cụ lại lắc đầu sau đó - Cũng lỗi tại ta. Ta quên tắt đèn trên bàn thờ Phật.
- Bạch sư cụ, xin thầy cho phép con được gọi là thầy, dầu gì chúng con đã nghe giảng kinh, bình thơ của thầy cùng các sư ông đã hai năm.

-Thầy, sư phụ, đệ tử, Phật... chỉ là hình tướng.

-Thưa thầy, thầy vừa bảo chùa cháy là do số phận vậy phải chăng, sự gặp gỡ của chúng con- nàng và con, cũng là sự an bài của số phận?

- Đó là duyên nghiệp đó con. Con gặp thầy ghe giảng kinh, con gặp nàng cũng là do duyên.

- Nếu vậy chúng con yêu nhau cũng là do số phận xếp đặt hay sao? Như vậy chúng con vô tội?

Sư cụ khoát tay:

- Con theo ta ra hồ.

Khi hai người vừa ra khỏi phòng, sư cụ thấy người đàn bà, mặt đầy nước mắt đã đứng đó, chắc đã từ lâu. Nhìn ánh mắt đau đớn của họ nhìn nhau, sư cụ biết đây chính là đầu dây mối nhợ. Ngài nói khẽ:

- Cả con nữa, hãy theo ta.

Ba người ra đến bờ hồ. Đã quá canh ba, trăng chỉ là lưỡi liềm lấp lánh tí trên cao. Cây cối nhẹ nói nhỏ với nhau và côn trùng thỉnh thoảng mới thì thầm lên tiếng...

- Các con hãy nhắm mắt, tĩnh tâm, niệm Phật rồi mở mắt nhìn vào hồ.

Hòn giả sơn giữa hồ nước có pho tượng Phật Quan Thế Âm Bồ Tát đứng trên đài sen, tay trái bắt ấn, tay phải vung cành dương liễu đã nhúng nước trong tịnh bình ôm đằng sau bởi Hồng Hải Nhi, bức tượng trắng dưới bóng trăng đầy vẻ uy nghi mà lại từ bi lạ thường...

- Nam mô cứu khổ cứu nạn Quan Thế Âm Bồ Tát Phật!

Hai người nghe sư cụ niệm Phật thì niệm theo rồi mở mắt nhìn vào hồ nước rộng bao quanh bức tượng. Trăng sáng, bầu trời không một gợn mây. Mặt nước phẳng lặng như gương chợt hiện lên khung cảnh rừng cây rậm rạp, rồi trong một góc hồ nhỏ, một con sóc đang đi tới lui trong cái bẫy, chợt một con khác chắc là chồng, định nhảy vào cứu nhưng chẳng may bị một hòn đá bất thành linh lăn từ trên cao xuống đè chết. Mọi người còn đang sững sờ thì lại thấy xuất hiện một con sóc khác, con này cẩn thận bò từng chút đến gần bẫy rồi sau đó dùng răng cắn ở chỗ hở của bẫy, chẳng bao lâu có một khe hở và con sóc tù tội đã thoát ra được. Than ôi! Đôi sóc này chưa kịp chạy trốn thì đã bị con beo rừng cắn chết.

- Con là con sóc bị mắc bẫy. Sư cụ hướng về người đàn bà giải thích. Chồng con nghĩ mình chết oan. Ông đang tìm cách cứu con thì bị ông bạn đây vô tình đụng phải đá, làm đá lăn đè chết. Giữa ba con còn nhiều nợ duyên của nhiều kiếp trước... Riêng ông em họ đây, do có công cứu con nên đã tạo được một chút duyên cho kiếp này.

Người đàn bà ngừng khóc, nhưng nét mặt vẫn còn buồn bã đau khổ.

- Thưa thầy! Con thật chưa hiểu rõ. Chồng con do cứu con mà bị chết và cộng thêm nợ duyên từ những kiếp xa xôi, nên kiếp này chúng con phải tái hợp, phải chịu đựng nhau là đúng rồi, nhưng còn chàng, ồ không... còn chú đây tại sao xui cho chúng con gặp nhau mà tạo nên oan nghiệt?

- Ông đây và ông nhà trước là bạn thân, và ông đây cũng chỉ vì cứu con mà tử nạn cũng như vô tình làm rơi đá đè chết chồng con nên cũng tạo nên một duyên nghiệp.

Người đàn ông vẫn còn băn khoăn:

- Theo con nghĩ, xin lỗi thầy, vì con cũng đã nghe, đã đọc sách nhà Phật để hiểu thuyết nhân quả luân hồi, nên con suy nghĩ thì nợ nần của kiếp trước có thể trả bằng cách làm con, làm bạn, làm ân nhân, nhưng tại sao giữa chúng con lại là mối duyên oan nghiệt. Lại nữa một điều là con ở gần anh chị con đây từ khi còn rất nhỏ, tại sao lúc trước không nảy sinh tình cảm mà bây giờ mới lưu luyến nhau?

Sư cụ thở dài:

- Ôi chao cuộc đời, sinh tử luân hồi là cả một chuỗi dài. Các con ơi! Từ một tiền kiếp mới đây làm nảy sinh mối lương duyên nhưng lại do một duyên nghiệp của kiếp xa xôi nào đó mà gây ngang trái cho kiếp này.

Người đàn ông vẫn không hết băn khoăn. Ông ta tiếp tục vò đầu, bứt tai:

- Nói như thầy thì vì do cái thiện ý của con từ kiếp trước là cắn cái lưới để cứu nàng gây nên cái duyên oan nghiệt cho kiếp này là đã chẳng lấy được nhau lại còn bị chết cháy, bị đau khổ sao?

Người đàn bà lên tiếng:

- Vâng lạ thật, chẳng lẽ vì cứu con mà kiếp này lại bị chết cháy. Lại nữa cùng một dòng giống sinh ra mà mỗi người mỗi tính, mỗi nét, mỗi cuộc đời. Vậy thì cái gì quyết định cuộc đời?

-Chính mỗi người, mỗi vật quyết định cuộc đời con ạ. Các con xem cái cây thì rõ, nếu may mắn gặp được đầy đủ nắng mưa, phân bón thì tốt tươi.

Người đàn ông lên tiếng:

- Vậy làm sao để có may mắn?

- Phải tu con ạ! Không cứ gì vào chùa gõ mõ, tụng kinh mới là tu. Tu đây, ý nói là tu bổ, tu sửa, ví như các con xây căn nhà, chỗ nào sắp hư thì các con sửa chữa, rồi các con xây dựng thêm chỗ nọ, trồng hoa, trồng kiểng thêm chỗ kia cho căn nhà càng ngày càng đẹp.

Người đàn bà ra dáng bản khoăn:

- Ý thầy muốn nói, cái Tâm và cái Tánh, tức là Tu Tâm, Sửa Tánh ư?

Sư cụ gật gù:

- Chính thế đấy con ạ. Thực ra thì ai cũng muốn được sinh ra đời đẹp đẽ cả với hình thức tức dung nhan và nội dung tức tính tình. Nhiều người, hàng ngày biết làm đẹp cho dung nhan hay biết che đậy cái xấu của dung nhan bằng cách thay đổi kiểu tóc, kiểu áo, tô phấn dôi son, quần là áo lượt, nhà cao cửa đẹp ... nhưng hỏi có được mấy người nghĩ đến làm đẹp phần nội dung bằng cách tu tâm sửa tánh. Con người, phần lớn chỉ chạy theo tham sân si, thoả mãn cho cái thân phàm trần của kiếp phù du hiện tại mà quên đi bồi đắp cho kiếp sống khác sau này!

- Thưa thầy, làm thế nào để tu tâm sửa tánh?

- Phải dẫn lòng đừng làm chuyện sằng bậy khi con nóng nổi lên. Không đố kỵ, không ghen ghét, không dèm pha, không giận hờn... Mở lòng giúp đỡ người chung quanh nghĩa là tham sân si mỗi ngày rảng bớt đi một chút. Khẩu nghiệp, thân nghiệp, ý nghiệp hàng ngày tu tập để đạt tới nghiệp lành bằng cách nói lời chân thật, giữ ý trong sáng, giữ tâm và thân cho thanh tịnh... muốn vậy thì ngay khi một niệm xấu vừa nổi lên phải gạt ngay nó ra ngoài hay lập tức đưa nó và chôn hủ vô... Những việc làm để tu tâm sửa tánh này là những yếu tố quyết định thay đổi làm cho vận mệnh của một người tốt thêm hay xấu đi đấy các con ạ. Nghiệp xấu như muối, nghiệp tốt như bát nước hòa vào nhau. Muối nhiều nước ít thì mặn, nước nhiều muối ít thì chỉ lờ lợ, nhiều khi lại như thấy như không có muối. Người làm chuyện xấu thì tạo nghiệp xấu, người làm điều lành là tạo nghiệp tốt. Kiếp này chịu hậu quả nghiệp xấu tốt của những tiền kiếp xa xưa, giống như con gieo mạ thì sau một thời gian gặt được lúa, trồng khoai thì có khoai....

Người đàn ông:

- Ý thầy nói là cái nghiệp là do con người ta tạo ra?

Sư cụ:

- Con hãy tưởng tượng ra các con có một thửa đất trống mà ta ví đó là nghiệp. Nếu các con lười biếng không làm lụng thì miếng đất của các con thành ra đất hoang, cỏ dại mọc lên như nghiệp xấu tràn đầy. Nếu các con chăm chỉ làm đất, sỏi cây bón phân cho đất sau đó trồng lúa, trồng cây, xây nhà thì các con được hưởng, có ăn có mặc có ở. Nghiệp cũng vậy mà thôi, nếu các con chịu khó làm lành tránh dữ, giúp đỡ mọi người, tu tâm cho lành sửa tánh cho tốt... thì thửa đất nghiệp của các con được tốt đẹp, các con gặp nhiều điều may mắn thuận lợi trong đời.

Người đàn bà hai chân đi vào đất:

-Thưa thầy, thầy nói thế thì quá thật không thể nào con lĩnh hội được. Thầy có thể cho chúng con ví dụ cụ thể hơn không?

- Thôi ta đành lấy ví dụ các con. Hai con gặp nhau kiếp này, lưu luyến nhau là do có tiền duyên cứu nhau từ kiếp trước tuy vậy duyên chưa đủ chín để thành vợ thành chồng cũng như trái cây còn non chưa kịp chín. Đến đây thì ví như các con đang đứng trước ngã ba đường. Nếu các con giữ lòng quý mến nhau đó ở trong lòng, rồi liệ mà tránh xa nhau, đừng để cho lòng thương nó làm mờ lý trí tức là các con đã quẹo vào con đường phải, là các con tạo được nghiệp tốt, hy vọng kiếp sau các con có số phần tốt. Còn nay...

Người đàn ông kêu lên:

- Thôi con hiểu rồi, chúng con lại gieo nhân xấu cho kiếp này. Con cứ tưởng... không làm gì... yêu nhau trong sạch thì không có lỗi gì, hóa ra vì con yếu lòng, không đủ can đảm xa nàng nên nay lại gây thêm cái chuyện động trời, làm cho ba mạng bị chết oan, ngôi chùa bị cháy. Ôi than ôi! Vậy mà còn đòi tu, đòi luyện, đòi nghe kinh, giảng đạo.

- Đừng nản lòng con ạ, đó là thử thách trên đường tu của con. Con đã không vượt qua được thử thách vừa rồi - sư cụ chột nhún mạnh- cũng như anh họ con đã thất bại trong việc tu tâm sửa tánh sinh ra rượu chè, không kìm nổi tánh nóng mà làm cháy chùa, khiến các con còn phải chìm trong biển luân hồi mà vay mà trả cho việc làm của mình từ kiếp trước và kiếp này. Còn con, con thương người mà con không có quyền thương, đây là một niệm xấu, ngay từ đầu lẽ ra con phải gạt niệm xấu này ra ngoài thì con lại nuôi dưỡng nó, chiều chuộng thỏa mãn nó... tạo oan nghiệp vì nó... rồi đổ cho số phận, cho Trời. Nay do có duyên với cửa Phật, các con cần hiểu

rằng tuy:

“ Cho hay muôn sự tại trời

Trời kia đã bắt làm người có thân

Bắt phong trần phải phong trần

Cho thanh tao mới được phần thanh tao” (Kiều)

Nhưng thật ra cái phần phong trần hay thanh tao gì đó chẳng phải tại chính Trời gần hay xa mà chính tại Ta. Ta đã tạo nghiệp kiếp này hay kiếp trước. Vì vậy ở kiếp lai sinh, các con phải luôn luôn tu tâm sử tánh, phải tâm niệm rằng muốn được hưởng phần thanh tao thì phải tạo ra cái thanh tao, rõ ràng là muốn có vườn đẹp thì không những phải trồng hoa mà còn phải tỉa cành, bắt sâu cho hoa, còn phải biết sắp đặt sao cho nó có mỹ thuật nữa các con ạ. Lời dạy của đức Phật không phải chỉ có bấy nhiêu. Người ta phải tu, tu mãi... mãi đến khi nào đắc đạo, thoát khỏi luân hồi sinh tử, nhưng đó là chuyện sau này... Trời đã gần sáng rồi thôi các con hãy đi đi... Người đàn bà chưa chịu rời bước:

- Nhưng liệu kiếp sau chúng con có được sống chung với nhau hay con lại... gặp nhà con?

Sư cụ thờ dài:

- Con ơi! Thiên cơ bất khả lậu mà ta lại chưa biết được thiên cơ.

Ta chỉ khuyên các con trong bất kỳ hoàn cảnh nào cũng ráng làm cho nó trở nên dễ chịu, tốt đẹp. Nếu vạn bất đắc dĩ mà con không thay đổi được, hãy mỉm cười mà chấp nhận nó con ạ, rồi từ từ sửa đổi từng tí, từng tí một... Nếu con chưa thành công thì con cũng đã tạo được nhân tốt để hưởng được quả tốt sau này còn hơn là con buông trôi cho cái xấu lan tràn. Thôi các con đi đi...

Sư cụ khoát tay, lui vào hậu viện. Bóng hai người theo tia nắng đầu tiên trong ngày cũng tan biến mất. Sư cụ lắc đầu:

- Thuyền mê sao chưa về bến giác

Còn chờ chi nữa một kiếp sau.

Sao Khuê

CUỐI THU

Lá phong đỏ nhìn sóc nâu nhanh nhẹn
Có ưu phiền, có lưu luyến thiên nhiên?
Có hẹn hò mai ra biển cùng “thiên”?
Gì bất biến trước uy quyền tạo hóa?

Ý Nga, 11-12-2015

QUÂN NHÂN CHƯA CỤU

(Kính tặng những CHIẾN SĨ VNCH)

*

Vẫn còn là một người lính
Nên anh góp sức cộng đồng,
Nên anh giữ gìn trong sạch
Chuyện gì anh cũng góp công!

*

Trong binh nghiệp anh hào hùng, gan dạ
Khoác chiến y dù xuân, hạ, thu, đông
Tài chỉ huy chốt dạ giặc cuồng nông

NGƯỜI THƠ “VĂNG” ĐEN!

Người tự xưng là thi sĩ sao?

Thơ tung nôi cháo: lược, chiêm, ngào?

Văn chương là gánh đất: ao lấp?

Đen thui, đen thui thơ lấp ao!

Người tự xưng là thi sĩ cao?

Thơ cao: toàn chuyện phản đồng bào!

Cao cao, lếu láo, người vênh vao

Gian xảo, nguêu ngào: *-Thơ của tao!*

Khích bác bên này, mặt bảnh bao

Bên kia: chia rẽ, vẽ tầm phào

“Mèo già hóa cáo”, người trâng tráo

Dạy bảo tào lao: *-Quốc, Cộng: xào!*

Ý Nga, 11-12-2015

*NGÀO: nấu với đường, nhỏ lửa và trộn liền tay.

Thí dụ: ngào mút

*TRÂNG TRÁO (hay TRÂN TRÁO?)

Giành sự sống cha ông từng bảo vệ.

Mong giải thể sạch phường hề cộng sản!

Tâm ủ ê, khí thế luôn cận kề

Tìm lối về Đất Mẹ, dài lê thê

Dẫu **“Giấy rách vẫn giữ lề!”** hậu thế!

Ý Nga, 11-12-2015

LẠNG LẼ HOÀNG HÔN

Bâng khuâng thăm lặng ngắm hoàng hôn

Hồ nước mênh mông sóng gợn buồn

Nắng chiều phai nhạt tình xa thẳm

Vàng vờ mây sầu bay vẩn vương.

Mặt trời xuống thấp cuối chân mây

Mơ màng đâu ánh nắng cuối ngày

Hòn dỗi gì không sao lặng lẽ

Khuất dần mờ ảo phía trời tây?

Cây trụi lá đứng im lìm

Mặt hồ gợn nước ánh lung linh

Một chút nắng vàng rơi rớt lại

Hải âu luân vũ siết bao tình!

Kìa làn mây trắng lững lờ bay

Hiu quạnh hàng cây sầu gió lay

Bầy chim tan tác tìm đâu tổ

Lữ khách u hoài thương nhớ ai?

Phạm Thị Minh-Hung

ĐÂU NGƯỜI YÊU NƯỚC?

(Tuởng niệm người bạn đã chết trên đường tìm tự do.)

*

Nhiều khi thiếu đủ điều để nương tựa
Lắm khi thừa: sầu, đem chửa. Khổ chửa?

Mấy cho vừa những lời hứa dễ ư?

Tim lạnh giá ngày mưa, ai chia Lửa?

Cùng một lúa: bạn bè được mấy đũa,

Chút thương yêu ấm áp: có ai thừa?

Tìm thượng thừa ý chí: có ai thừa?

Tôi chọn lựa, ai, cho vừa thân thiết?

Ai tâm huyết, không kiêu căng? Sao biết?

Ai nhập nhằng còn háo thắng, hung hăng,

Ai lập trường, chẳng đứng đắn, lảng nhãng

Không ngay thẳng còn nhớ nhãng, quái đản.

Nhang* lẫn quẩn, khói sầu không gió tản

Thấp bạn thân duy nhất bỏ đường trần

Đã hóa thân rong biển, chẳng mộ phần

Buồn vô tận không tri âm, tri kỷ!

Ý Nga, 11-12-2015

MÂY TRẮNG

Tôi đến Linh Sơn, mắt ướt buồn

Quyên trên đỉnh núi thả tâm buông

Nơi đây Phật thuyết kinh Diệu Pháp

Chỗ đó tay Ngài chỉ ánh trăng

Chánh Pháp hoàng kim như ánh đuốc

Hiền Tăng mặt pháp...lệ sa tuôn

Hai lần gậy trúc lên Linh Thứu

Mây trắng đường xưa...động giọt buồn

Kiều Mộng Hà

Xin Chào Nhau Nhé

Đây là bài thứ ba trăm lẻ hai (302) của người viết về chủ đề Thiên Nhân trong khu vườn Một Cõi Thiên Nhân của trang văn nghệ Oregon Thời Báo.

Người viết nhớ là đã đọc ở đâu đây câu văn dưới đây:

**“Cuộc sống có ba điều hạnh phúc: có ai đó để yêu thương, có việc gì đó để làm và có cái gì đó để hy vọng.
(Khuyết Danh)**

Như vậy là quý độc giả và người viết, chúng ta có thể được xem như là người có hạnh phúc rồi đấy nhé vì chúng ta có đủ 3 điều kể trên. Bạn vui và bằng lòng chứ nhỉ?

Viết đến đây tự nhiên người viết nhớ đến bài viết “Xin lại Chào Nhau” của bác sĩ Đỗ Hồng Ngọc xin được trích đăng chia sẻ với các bạn vì người viết thấy hay hay với 4 câu thơ của Bùi Giáng và cảm nghĩ của tác giả ĐHN

*“Xin chào nhau giữa con đường
Mùa xuân phía trước miên trường phía sau
Tóc xanh dù có phai màu
Thì cây xanh vẫn cùng nhau hẹn rằng...”*
(Bùi Giáng)

...Người phương Đông thời xưa không bắt tay. Họ chào nhau bằng cách vòng tay thành một vòng tròn và xá xá từ xa. Thời đó trang phục là áo dài, không có túi, ông tay thụng phất phơ, dùng làm túi luôn. Họ có thể giấu nhiều thứ vào cái tay thụng đó, kể cả Lục Tích ăn cắp quýt về cho mẹ trong Nhị thập tứ hiếu. Vòng tròn là biểu tượng của Thái cực. Thái cực sinh Lưỡng nghi. Lưỡng nghi sinh Tứ tượng. Từ đó sinh sinh hóa hóa... Vòng tròn còn tượng trưng cho Dịch. Mọi sự đều chuyển biến, đổi thay, vô thường. Cho nên “*Đừng tuyệt vọng tôi ơi đừng tuyệt vọng*” (TCS), bởi hết cơn bi cực tới thời thái lai. Cái gì xuống đến tận đáy rồi thì sẽ phải lên, cái gì lên cao chót vót rồi thì sẽ xuống. Người giỏi kinh doanh sẽ thấy lúc khó khăn nhất cũng chính là cơ hội lớn nhất và lúc vinh quang nhất sẽ phải chuẩn bị cho bước thối lùi: *Biết đủ dầu không chi cũng đủ/ Nên lui đã có dịp thì lui!* (Ung Bình). Cách chào vòng tay cúi đầu này không còn phổ biến nữa, trừ ở trẻ con: Tiên học lễ!

Còn cách chào chấp hai bàn tay lại làm một đặt trước ngực thì sao? Thì mang một ý nghĩa khác. Có lẽ cũng xuất phát từ phương Đông, từ Ấn độ, mang màu sắc Phật giáo. như ta thường thấy ở các nhà sư.

Gần đây bỗng thấy nhiều người cả già lẫn trẻ nhất là giới trí thức, doanh nhân, những người có thiên tập đều thích cử chỉ chào vừa trang trọng vừa nhiều ý nghĩa này. Có người bảo đó là hình ảnh của búp sen, với hai bàn tay khum khum vào nhau, hoặc hình ảnh của ngọn lửa sẽ chia với nụ cười ung dung tự tại.

Tôi nghĩ không chỉ vậy. Cái chấp hai bàn tay chụm lại làm một đó hẳn mang ý nghĩa của triết lý Bất Nhị (không hai). Nói khác đi, đó là sự bình đẳng, không phân biệt, không kỳ thị: *Tôi là em và em cũng là tôi!* (TCS). Khi Lục tổ Huệ Năng bị thượng tọa Huệ Minh rượt đuổi, bắt gặp, Huệ Minh nói chỉ muốn xin được nghe pháp. Lục tổ dạy: “Không nghĩ thiện, không nghĩ ác, cái gì là bản lai diện mục của thượng tọa Minh?” Huệ Minh tức thì đại ngộ. Không nghĩ thiện không nghĩ ác cũng có nghĩa là không nghĩ đẹp không nghĩ xấu, không nghĩ giàu không nghĩ nghèo... Giàu nghèo, sang hèn, đẹp xấu ... là những cặp phạm trù nhị nguyên xui người ta tranh đoạt, hơn thua, cầu xé... tự ngàn xưa!”

(Nguồn: Xin lại chào nhau- BS Đỗ Hồng Ngọc - Xin cảm ơn Bác sĩ ĐHN)

Chúng ta là thể nhân tâm thường trong cõi nhân gian này nên lúc nào cũng lảng xảng với hai chữ Thiện, Ác. Dĩ nhiên là chúng ta sẽ cố gắng tu tập để hành Thiện tránh ác được phút nào mừng phút nấy, phải không Bạn?

Con người sống trên đời đều mong cầu được sống vui vẻ và hạnh phúc.

Buổi sáng gặp nhau, chắc hẳn bạn sẽ có niềm vui và hạnh phúc khi được bạn bè, người thân trong gia đình chào hỏi bạn với nụ cười vui vẻ trên môi còn hơn là gặp nhau với cái bản mặt “châm dầm một đồng” hay với nét mặt “đằng đằng sát khí”, bạn nhỉ?

Người viết tìm được tài liệu hay hay dưới đây đem về đây tặng bạn để làm món quà chào hỏi nhau trong ngày với lời chúc sức khỏe và hạnh phúc, bạn nhé. Smile!

Bí quyết Sống Vui & Hạnh Phúc

Nhiều tiền ít tiền, không phung phí là được
Ai phải, ai sai, mình không sai là được
Biết ít biết nhiều, làm xong việc là được
Người già người trẻ, mạnh khỏe là được
Người giàu người nghèo, hoà thuận là được
Ông xã về sớm về trễ, miễn về là được,
Bà xã cho ăn cơm, cơm nóng cơm nguội có ăn là được
Người xấu người đẹp, có duyên là được
Nhà lớn nhà nhỏ, ấm no là được
Sung túc hay nghèo nàn, bình an là được
Xe mới xe cũ, chạy được là được

Và... phải nhớ rằng ...

Vui cười không mệt, buồn phiền mới mệt
Yêu thương không mệt, ghen ghét mới mệt
Chân thật không mệt, gian dối mới mệt
Tương ái không mệt, tương tàn mới mệt
Rộng rãi không mệt, ích kỷ mới mệt
Khoan dung không mệt, khó khăn mới mệt
Khiêm nhường không mệt, khoe khoang mới mệt
Mim cười không mệt, tức giận mới mệt,
Đơn thuần không mệt, phức tạp mới mệt
Tương tư không mệt, đơn phương mới mệt
Chung tình không mệt, đa tình mới mệt
Tình bằng hữu không mệt, tư tình mới mệt
Chân thành không mệt, giả dối mới mệt
Được mất không mệt, tính toán mới mệt
Thể chất mệt không phải mệt, tâm can mệt mới mệt

và...

Đọc những điều này không mệt,
thực hành... mới mệt!

Smile!

Xin mượn lời thơ của Thầy Thích Tánh Tuệ trong bài thơ Ngón Út mà người viết thích nhất để làm kết luận cho vài tâm tình hôm nay, bạn nhé.

Ngón Út

Những ngón tay lao xao
Tranh giành từng cấp bậc
Ngón tay Giữa cao đầu
Bảo rằng: "Tôi lớn nhất!"
"Thôi đi anh, trật lất!"
Ngón tay Trỏ cất lời
"Tôi mới là quan trọng
Sai xử mọi việc đời"
"Chẳng phải đâu ông ơi!
Tôi mới là chủ yếu"
Ngón đeo Nhẫn đòi người
"Thiếu tôi, ai lo liệu?"
Ngón tay Cái không chịu
"Tất cả nói sai rồi
Tôi mới là số một
Sức mạnh về tôi thôi!"
Từng ngón tay cứ thế
Chẳng ai chịu nhường ai
Chỉ ngón Út lặng lẽ
Nhìn các anh thờ dài...
Khi bàn tay chấp lại
Trang nghiêm trước Phật Đài
Ngón Út đứng trước cả
Đôi diện cùng Như Lai
Thích Tánh Tuệ

Chúc các bạn một ngày vui, nhiều sức khỏe và mọi sự an lành đến với các bạn.

Xin mời quý bạn thưởng thức một màn nhạc nước vui vui thay cho lời chào tái ngộ của người viết gửi đến bạn nhé. Smile!

Youtube Nhạc Nước ở Dubai 2015

<https://www.youtube.com/watch?v=crZbdvrkDmo>

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Trầm Khúc Tháng Mười Hai

*Tháng mười hai rộn ràng hoa vàng nở
Ông bướm nồng say miên khúc mùa đông
Trời đất lạnh lùng sương móc mênh mông
Mây giăng mắc che khuất mờ vật nắng.*

*Tháng mười hai sa mù con phố nhỏ
Ta tìm nhau sưởi ấm mảnh hồn đau
Mộng ý tình trên dốc mỗi lao xao
Vòng tay đợi cuối đời mơ hạnh phúc.*

*Tháng mười hai ngôi sao nào thao thức
Nghiêng bóng đêm lóng lánh ánh trăng rằm
Cánh hoa lòng khẽ nở đóa từ tâm
Nụ an nhiên trên cành nằm yên nghỉ.*

*Tháng mười hai mưa dầm tẩm tay ướt
Cành trúc buồn lã ngọn tiền thu đi
Tâm hồn trầm lắng bao niềm tư duy
Hơi thở nhẹ hòa gió ru dịu vợi.*

ĐCL

Đỗ thị Minh Giang

KHÉO DỄ DÀNH

Roi roi, giọt lệ roi roi

Roi!

Roi!

Tóc ướt cả nơi gối nằm!

Đưa tay nhẹ nâng cằm

Anh đùa:

-Mái tóc lạnh căm rồi nè!

Để anh đem sấy khô nghe?

Khô con hờn dỗi, nhớ khoe nụ cười

Thế là hòa! Lại cười tươi,
Lại yêu ghê lắm một người dễ thương.

THƯƠNG AI

Anh mua rượu đỏ rất ngon

Vòi em nấu món mặn, dòn, béo, thơm

Ngon ngon cả một mâm cơm

Chỉ hai người gặp: cá, tôm tung bùng

(Nghĩ: mười người đói chắc mừng

Nếu em mở cửa, tự dưng mời vào)

*

Mừng nhau thi đậu: tự khao

Thương ai hành khát biết bao là thèm!

Ý Nga, 9-12-2015

Á Nghi**9-12-2015

NỤ HÔN DƯỚI MƯA

Thả câu lục bát vào mưa
Nhờ về kỷ niệm xa xưa ướt tình:

Đêm, xem văn nghệ Giáng Sinh
Đường về hai đĩa loanh quanh không đủ
Mưa nặng hạt, gió vi vu
Nụ hôn ấm áp hóa mù sương yêu

Hai tà áo, ướt rất nhiều
Hai người thánh thiện ướt liều lĩnh chi?
Mà tình ướt át mới kỳ
Đừng hong khô nhé! Chẳng gì tình hơn!
Á Nghi**9-12-2015

NGOAN NHÉ!

Trang thơ trao tặng cho người
Người xem, người khóc hay cười hôm nay?

Vần say bằng trắc ngắt ngậy
Hai tay mười ngón, phím say vận vần
Thả lên mờ ảo diễn đàn:
Ai say, ai tỉnh, ai ngoan việc Nhà
Mượt mà chưa, lắm xót xa
Thơ khen ai chẳng lơ là phương xa
Chuyện chung không thể hiện hòa
Thanh niên, bô lão: san hà chẳng quên!
Ý Nga, 9-12-2015

CHÈ THÁI

Mình vào quán Thái ăn chè
Họ bung một... đĩa có: mè, chuối, xôi
Một thôi nhưng muốn đủ đôi
Quán xa vắng vẻ, chiều trôi êm đềm
Nước dừa béo ngậy môi mềm
Khi anh múc muốn mời em rất tình.

Ngồi như cùng bị đóng đinh,

KỶ NIỆM CƯỜI

Anh chia ngụm rượu đêm nào
Say men tình ái ngọt ngào tân hôn
Say từ ấy, chữa hoàn hôn
Làm sao già rượu? Rượu dôn vào thơ!

Thương hoài giây phút ngắn ngo
Làm quen men lạ, vu vơ, say mềm
Chia em rượu cưới êm đềm
Cần chi đãi tiệc mới thêm men tình

Ngày ngày đón ánh bình minh
Say say, tỉnh tỉnh Lưu Linh lại cười!
Á Nghi**9-12-2015

VẪN CÒN DỄ THƯƠNG

Anh lúng túng thấy thương
Môi run, lời ngừng ngưng,
Em cũng bất bình thường
Run y như... đôi tượng.

Em ngại gió, e sương
Chưa quen nghe tán thưởng,
Anh đang hoàng nhất trường,
Bạn bè khen: **-Lý tưởng!**

Trao đổi báo, văn chương
Vỡ trao rồi sách mượn
Dòng thơ tình yêu đương
Tập tễnh vẫn sung sướng.

*

Bây giờ cùng trường đời
Hai đứa chung một hướng
Kỷ niệm vẫn tuyệt vời
Mỗi khi cùng hồi tưởng.
Á Nghi**071215

Rừng Xưa Tạ Từ

Như ai ghép tội "tiểu hình" vì... thương
Cà phê anh chẳng bỏ đường
Mà sao vẫn ngọt xôi, hương chuối nè!

Không ai nói, lấy gì nghe?
Âm vui chiếc muống rứt rề khoe yêu
Leng keng hồng bánh, yếu xìu
Thua xa nhịp đập yêu kiều của tim
Vậy mà về, cứ đi tìm
Nhớ ơi kỷ niệm êm êm ngọt ngào

Á Nghi, 071215

SAO GÂY CẢNH BẤT HÒA?

Email: đọc ngược em ơi!
Từ trên xuống dưới lỗi thời (đôi khi
Nếu em muốn hiểu chuyện gì
Đọc ai viết trước? Nói chi người đầu?
Gửi qua, trao lại từng câu
Tìm xem người Z ở đâu cuối cùng?)
Rồi em sẽ hiểu chuyện chung
Nhóm khen, nhóm chông: ai hùng, ai gian.

*

Vô "rừng" phải nhớ "la bàn"
Lắm trò ly gián tràn lan cộng đồng.
Man man ông ọ "bà, ông":
Thay lòng? Không "đỏ" cũng "hồng" đó em!

Ý Nga, 6-12-2015

THU ĐÃ TÀN CHƯA?

Thu đã tàn chưa hồi cố nhân?
Mà sao lá chết rụng đầy sân
Mênh mang mây xám buồn lơ lửng
Hẹn cũ, thề xưa được mấy lần?

Chợt thấy gió Thu về trở lạnh
Người phương trời ấy nhớ không anh?
Một chiều Thu cũ nhiều lưu luyến

Nơi xa chiếc bóng ngậm ngùi
Vời trông mờ mịt một trời nhớ thương
Vàng thu còn lá rơi tuôn
Còn người chờ đợi, còn buồn quất quay.

Em đi để lại thu này
Hắt hiu chiếc lá rơi đầy rìng xưa
Nắng đi đâu để cơn mưa
Thay dòng lệ nóng quên chưa tạ từ.

Rìng phong lá đỏ tương tư
Người đi xa khuất sương mù lạnh thỉnh
Dòng đời như kiếp phù sinh
Em về bên ấy chuyện tình hư không.

Thôi rồi xa cách chờ mong
Chỉ còn trong giấc mơ hồng trăm năm
Lá vàng xin hãy ủ mầm
Cho ngàn thương nhớ tình cảm bên nhau.

Dư âm tiếng hát ngọt ngào
Trao em cả khối tình vào thiên thu
Tận cùng góc nhớ âm u
Cố nhân người hồi giam tù tình em.

Nguyện cùng lá úa rơi mềm
Vàng thu trái mộng ru êm giấc nồng
Rìng thu sao xác chờ mong
Em về thay ngọn gió đông lạnh lùn .

Ngọc Quyên

ĐÚA TRẺ MỒ CÔI

Lượm tờ báo để che
Làm sao ấm cho đủ?
Toàn "phó không vỉa hè"
Làm sao đêm nay ngủ?

Tìm "vỉa hè không phó"
Như lời họ nhắn nhe:
Không rác rưởi lộ nhỏ,

Một nụ hôn say lúc tiễn hành.

Con tàu lướt sóng vượt trùng khơi
Cảnh cũ người xưa chẳng đổi dời
Cánh chim tung gió, đường phiêu lãng
Chỉ còn kỷ niệm, mãi buồn thôi

Xin hãy ngừng đi hồi gió Thu
Ta như viễn khách giữa sương mù
Thổi chi cho lạnh hồn băng giá
Ân tình, thương nhớ mãi phù du

Chiều Thu thương nhớ khóc tình đầu
Tưởng rằng kỷ niệm đã chìm sâu
Hay đâu gió gọi niềm tâm sự
Một mối tình buồn lắm bể dâu.

Vi Vân

Cũng toàn người say nhè.

Hội hè căn nhà sang
Treo thật to cờ đỏ
Cái cổng cũng dát vàng
Sao dám nằm em nhỏ?

Nhạc rần rần, nghênh ngang
Mà sao em ngừng thờ?
Khăn quàng đỏ không mang
Mang chi đời khôn khổ?
Ý Nga, 6.12.2015

TOÀN LÀ “THỔ” ĐỎ!

Con cái nhà quyền hành
Mặt kiêu căng là hét
Đại ca ca đàn anh
Khét thuốc súng lên lét.

*Lệnh: -Tha hồ vợ vét!
Cướp cho được nhiều, nhanh
Mặc buôn thúng, bán mẹt,
Lệnh trên: phải hoàn thành!*

Đứa xỏ mũi mô-đec
Rượu, chích choác tập tành,
Đứa xâm mình mô-đec
Trông rất ngẫu lưu manh.

Tứ đồ tường nát bét
Dân gọi “xã hội đen”
Thật ra chúng đỏ choét
Đã được đảng luyện rèn.

*

Vậy mà run len lét
Trước giặc Hán tung hoành?
Không lục lợi khám xét
Vùng Tàu Cộng tự khoan
Trên chính quê hương mình?
Ý Nga, 051215

Tháng Mười Hai Khúc Tình Cầm Lối Nhịp

*Tháng mười hai khúc đàn tình lối nhịp
Dấu thời gian chưa mờ nét môi em
Sao u uất trầm tư tuôn suối lệ
Cho phím sầu ai gầy đêm tàn đêm.*

*Để giọt mưa rớt rơi từng nốt lặng
Dư âm buồn dạ khúc tình hư hao
Cho hồn em vẫn vương miền tháng chạp
Bờ đêm còn đôi bóng chẳng rời nhau .*

*Bao nỗi nhớ xoáy sâu vào đáy vực
Phút thăng hoa hồn đắm đuối đường tơ
Đã say đâu mà cung đàn lối nhịp
Duyên đôi ta tàn kiếp một giấc mơ !*

*Tháng mười hai gió đông chùng trơ lá
Đoá vô thường tình vẫn nở trăm năm
Trời đất , đâu đã một lần thịnh nộ
Cho em còn hát mãi khúc tình cầm.*

Ngọc Quyên

“EN” ĐI!

*

Thi hóa 1 câu chuyện có thật qua lời kể.
Viết tặng anh L. và đồng hương Quảng Nam

*

Ni, tê, răng, rứa, chi, mô...
Em mời: - **“En chớ”*** một tô! Tôi cười,
Gãi đầu (ai hiểu, chết tươi!)

THƯƠNG NGƯỜI QUẢNG NAM

*

Viết tặng quý đồng hương Quảng Nam

*

Cái bao, em bảo: - **Cái bô**
Dem **bô** em gọt bí **đô**, trái **đô**.
Tết, đòi: - **Đốt phở, đi chồ!**
Tặng anh - **Quần ó đi vô, đi roa.**

Món gì nghe lạ? Em khơi than hồng
Mở vung: thấy cháo thơm nồng
Gật đầu mà bụng phập phồng hỏi: -“En?”
-“En đi!” Em hỏi, môi hiền.
Tôi mê má lúm đồng tiền nên... ăn.

Một tô? Em múc mấy lần
Cay ơi! Nóng quá! (Tại đàn độn... khen)
-“En! En!” Nóng! Mắt đỏ ghen!
Cay vì... đại miệng, không ... hèn: húp lia.

Húp xong, ngồi đến nửa khuya
“En” no... tiêu ớt: không dĩa, chẳng “đi”
“En” xong tô cháo: tình si!
No nê “âm áp”. Bữa ni tui lời!

Làm sao âm áp cả đời?
Làm sao nhất quyết được mời ghé thăm?
Đồng... tiền trên má nguyệt rằm:
Trái tim quyết chiếm trăm năm: hưởng... giàu!
Á Nghi, 051215
Phát âm theo giọng Quảng Nam:
*EN: ăn
*CHÓ: cháo
*Thức ăn miền Trung rất cay

GIỌT MẶN HÒA NHAU

(Cảm tác nhân đọc thi phẩm *LUNG NGUYỆT, của HU VÔ*)*

Ai ngâm -Ơi... ơ...! À ơi...!
Làm con nhớ Má, lệ rơi đêm buồn
Càng nghe giọt mặn càng tuôn
Trắng chi quá, tuyết? Cứ luôn gọi sầu!

Lật trang sách bạn, đêm thâu
Nhớ năm Bảy Chín, nhớ màu vải thô
Mồ hôi áo vá chẳng khô
Bán buôn vất vả, vải “Hò”* vết loang.

Mồ hôi Má nhỏ hàng hàng
Mấy trưa nắng đổ đủ vàng cho con?
Để con lia bỏ Nước Non
Theo chồng, xa xứ, héo hơn phận người.

Xa con, nào Má được cười
Mồ hôi, lệ mặn: học thời Tam Vô!
Áo nâu càng mục, càng phôi:
Trăm đau, triệu nhục phải thò dân ta.

Còn đòi bắt cá -*Trong ô*
Tiệc tùng -*Chéc chén nấu xò, ăn khô?*
Pha trò: -*Trí nỡ tồ lô!*
Anh đùa: -*Trí nỡ tha hồ nỏ tung!*

Đùa thêm: -*Mẹ bở: đi cùng*
*Vài năm: nước lã Bắc-Trung nên hồ**
Chung nhà, ngôn ngữ "đổi tro"
Rồi ra sẽ hiểu "chỗ nỏ con dồ"?
&

-*Con dzô làm rể! Con vô!*
Mẹ đem dao kéo xò bô cắt nha!

Á Nghi, 051215

Giọng Quảng Nam phát âm:
*Các chữ có âm “AO” thành “Ô”

bào = bô,
đao = đô,
đào = đô,
pháo = phồ
chào = chồ
xào = xồ
khao = khô
nào tào lao = nồ tồ lô
bào = bô
trao = tro

chỗ nào con dao? = chỗ nỏ con dồ?

ao = ô (xin hiểu theo nghĩa CÁI DÙ của người
miền Bắc)

*Các chữ có âm “Ă” thành “E” > chéc chén
= chắc chắn

*Các chữ có âm “A” thành “OA” > ra = roa
*Thành ngữ: “Nước lã mà vã nên hồ”

ÁC MỘNG

Đêm mộng寐: Mẹ nằm, mưa, âm đạm
Chòi xa xăm, trời xam xám, ướt đầm.
Bụng chén cơm chan nước mắt, khóc thầm,
Em rồi rắm nuốt hờn căm ngục tối!

Tanh chương khí, sương mù giăng ngập lối
Em gái ơi! Sao rừng núi dập vùi
Đời chưa vui đã thui thủi buông xuôi
Chôn huyết tối tuổi thanh xuân vừa hé.

ÁC MỘNG THẾ, trong đó hoe nô lệ
Tàu, Tàu Tàu! Tàu không chế đất Quê
Tàu, Mác, Lê: say, ngạo nghề tứ bề

Đọc thơ bạn tặng, nhớ Nhà
Thương em, Ba, Má... lệ nhòa tay run
Phận người thua cả để giun
Bao nhiêu công sức đúc, hun về... Tàu.

Ý Nga, 041215

*VẢI HỒ: vải mua “nhu yếu phẩm” theo “tiêu chuẩn” mỗi năm 1 áo.

PHẢI RA ANH HÙNG!

Theo thì anh cứ việc theo

Tôi đừng, xin chớ dây leo như bìm!

Mai sau giậu đổ im lìm

Làm sao anh nổi? Lại chìm theo thôi!

Ý Nga, 041215

THÈM

Trưa thèm vông Mẹ đong đưa

Chiều thèm chút nắng của chưa hết ngày

Đề nghe âm áp tràn đây

Đề nghe mật ngọt ngắt ngày tâm hồn

Ý Nga, 041215

CHÀNG SINH VIÊN SÀI GÒN

*(Cho Minh Yêu Dấu)**

Sân trường Kiến Trúc ngày xưa

Chúng mình đứng núp cơn mưa chợt về

Anh khoe bản vẽ, thước T

Viết Rotring* nhọn, châm mê cỏ nè.

Sinh viên học, mắt đỏ hoe

Thức khuya vẽ mãi, cà phê cứ thèm

Rủ nhau ra quán cùng em:

-Nhâm nhi chút đắng để xem Ngọt Ngào.

Trêu em má ửng hồng đào

Lên la –“**Sinh tố, trái nào...?**” Cầm tay...

Thế rồi từ đây hồn bay

Sang... tìm chàng ấy, đến nay chưa về!

Á Nghi, 031215

*Viết Rotring: viết kim của dân kiến trúc

Trần huyết lệ ngoại nhân cùng râu xé.

Chiêm bao nhé!

Ừ chiêm bao!

Chỉ thế!

Ý Nga, 041215

CHỊ EM ƠI!

Chân trèo dốc đứng bao năm

Lại thêm gió ngược, oái ăm áo nghèo

Độc hành, ước một người theo

Vác giùm chính nghĩa, chia đeo cờ Vàng

Ý Nga, 041215

ĐỢT SUNG, ĐỢT BÀN?

(Thương về các Em bị bán sang Tàu)*

-Em qua cầu gỗ, cầu tre

Mà chân em chẳng hề nghe ngập ngừng?

*

-Cầu xi măng cấm xe dừng

Đề em đi nhé! Anh đừng lôi thôi!

Qua cầu, đạp đổ mồ hôi

Một mình, ngược gió. Quê: ôi xa dân!

Làm dâu xứ “lạ”, xứ gần

“Láng giềng” biết có đợt bàn, đợt sung?*

Ý Nga, 041215

* ĐỢT BÀN, ĐỢT SUNG: xin hiểu theo nghĩa bóng

NỮ SINH SÀI GÒN

Mình cùng đạp từ đường Trần Quý Cáp

Mưa vắn vương, tắm táp từng phố phường

Nắng thông dong, âm áp những chặng đường

Hai đứa đạp song song khỏe tà áo.

Trắng áo lụa ngọt ngào, vòng xe dạo

Vật tung tăng cho bạn học lãng xãng,

Theo, lẳng nhàng chọc ghẹo, tán nhỏ nhăng

Lời phá phách, cười dòn tan cóc ối.

Á Nghi, 031215

LẠC LŨNG

Kê hoài vẫn cứ chông chênh

Chèo hoài vẫn cứ bấp bênh, bấp bênh

Đi hoài chưa đến! Buồn tênh!

Bồng bênh tập tễnh, gập ghềnh lênh đênh.

Á Nghi, 031215

GIÁNG SINH BÌNH AN

Cùng anh em nhé đón giáng sinh
Thành phố về đêm rực sắc hình
Hàng thông thấp sáng đèn hoa, nên
Lung linh sao rạng giữa đông miền

Cùng anh em nhé đón nhạc reo
Vút cao trầm bổng tiếng trong veo
Điệu với cung phim lời ca dạo
Bình An Dưới Thế đẹp bao nhiêu

Lắng hồn em nhé câu nguyện cầu
Trần gian chan chứa một tình sâu
Phúc hồng trải khắp người nhân thế
Trao mãi cho nhau những ngọt ngào

Mệnh mang lòng anh nhẹ chơi vơi
Long lanh ánh mắt nụ cười tươi
Bao dung xin Chúa ban dương thế
Đôi lứa tình yêu đến trọn đời

Rơi êm tuyết mượt nóc giáo đường
Phủ ngàn chân bước trắng hàng sương
Vân vương tan lễ hội chuông đồng
Noel huyền diệu âm yêu thương...

Hồng Thủy (78KNC)

<http://nuinhovungtau.blogspot.com/>

ĐỪNG RA BIỂN!

Hai đứa mình leo núi
Cùng nắm đôi bàn tay
Chia quýt, cam từng múi.
Mồ hôi giọt chảy dài.

Hai đứa mình ra biển
Tay đan tay ngắm thuyền
Nhắc chuyện ngày vượt biên
Lệ tuôn giọt, dài ngần?

Lệ chảy ngược vào tim!
Mỗi người một ký ức
Nhớ những chuyện không tìm
Râm ran đau lòng ngực.

Đêm thơ dài buồn bực,
Ngày nhức nhối đăm chiêu,
Khóc con, khóc thật nhiều
Vợ chồng cùng mất sức!

Đừng ra biển nữa anh!

ĐỐT, PHẢI CHÁY CẢ LÒ!

Lắm cảnh "hông" ngao mạn
Bõn cợt những tay mơ,
Gây thù bao nhiêu bạn,
Trêu đùa những anh khờ.

Anh mơ trí mù mờ,
Tay khờ nhiều vô hạn!
Ai cũng quá ngây thơ
Để "hông" bung rao bán.

"Hông" ngênh ngang, ngao nghệ
Ai cũng xóc dầm đau
Gai "hông" nhiều vô kể
Tim ai cũng tím màu!

"Hông" này là "hông đỏ"
Đang nhuộm sắc đủ no
Đang dạy dàu ra đó:
Đốt, phải cháy cả lò!
Á Nghi, 031215

Á Nghi**031215

Í HỒNG ĐƯỢC ĐẬU À NHA!

Tự nhiên đường phố đẹp ra,
Tự nhiên cây lá không hoa cũng cười,
Tự nhiên thương hết mọi người,
Bởi hoa tình ái thắm tươi hóp hờn.

Hết hờn, hết vía nộ hờn:
-Mọi người thương hết?

*Lộng ngôn quá rồi!
Một người thôi chứ!*

Một thôi!

Á Nghi**031215

Mùa Hè Và Cô Bé Làm Thơ

*Mây đến và trôi ngang cửa thổi
Bé ngồi ngơ ngẩn ngắm mây trôi
Không dung nước mắt rơi vào vở
Ướt những câu thơ tuổi học trò!*

*Bé nhớ ngày qua..., bé nhớ trường...
Nhớ bao bè bạn..., thấy cô thương...,
Cái bàn ở lớp bên cửa sổ,
Bướm lượn vờn bay, bé cũng bay...
Bỏ quên bút mực..., quên bài giảng...
Bỗng giật mình, bạn nhắc, gọi sang...*

*Phượng đỏ --"treo-cờ-lễ"-- nghĩ ngợi!
Trên cành bồng nở sắc màu tươi
Cho đàn "Bướm Trắng" ủa ra công
Bay tủa ngàn nơi: Hè đến rồi!!!*

*Mây đến và trôi ngang cửa thổi...
Bé ngồi ngơ ngẩn ngắm mây trôi...
Không dung bé trái lòng trang giấy...
Giấy học trò thơm ngát vẫn thơ...*

Lê thị Mỹ-Công

VỀ ĐẬU

Nam nhi chí chí, tang bồng hồ thi, chẳng tầm thường
Nửa đời chinh chiến, nửa tha hương

Quê nhà... xa thăm thẳm
Tương lai... một màn sương

HỌC ĐI RỒI BIẾT!

*Làm quen? Anh hỡi "làm" gì?
Quen rồi làm... lạ, tôi thi rớt liền!*

*Lạ quen, quen lạ rất phiền!
Bài nhiều, vở trống, ai ghiên thêm Sĩ?
Mất công tưới nước ly kỳ
Bỏ khô: lá úa, vất đi sao đành?*

*Học thi, mục đích rành rành:
Đậu cao, dư điểm để dành vui hơn!
Quen quen, lạ lạ, giỗi hờn
Xin anh-người-lớn-cô-đơn chớ mòi!
Á Nghi, 031215*

Chuyện Tình Ngày Xưa

Em quay về phố nhỏ
Buồn hắt hiu tàn thu
Anh quay về ngõ ngẩn
Chân bước thềm mộng du

Xa rồi anh có nhớ
Nhớ chiều vàng năm xưa
Xa rồi em có nhớ
Lờ tỏ tình băng quơ

Mùa thu nào gặp gỡ
Mùa hè nào đôi ta
Mùa đông nào phôi pha
Rồi thu về chia xa
Chia xa....

Tình yêu nào thâm kín
Thành chuyện tình đôi ta
Con mắt nào đong đưa
Con mắt nào biết thừa
Đưa anh về lối nhỏ
Nụ hoa vàng lưa thưa...
Tình yêu nào chưa ngộ
Thành chuyện tình ngày xưa

Sao Khuê

MỤC TÍM

Đạo:
Bốn mươi năm thư còn đây chưa gửi
Giấy úa vàng và mực tím cũng phai

Công chẳng thành, chí chẳng đạt
Mà đầu thì đã bạc
Đời, trời chiều... ngả bóng tà dương
Nghêu ngao mà hát
Ngửa mặt mà hỏi
Ai người mắt xanh, ai người tri kỷ
Có thấu cùng ta nỗi đoạn trường...
Mời gói đường dài
Ta biết về đâu
Trông sang phương Đông
Hiện sinh một lũ loạn cuồng
Nhìn sang phương Tây
Chẳng thấy quê nhà, lệ chứa chan
Ngóng lên phương Bắc
Thăm thẳm lạnh lùng, băng đá bỏ giương
Ngoái xuống phương Nam
Tham vọng mịt trời, chiến trận loạn cuồng

.....
Còn ta nửa tỉnh, nửa say
Mai này ta chết, có ai hay
Nào tang bồng ... nào hồ thỉ
Nghĩ thẹn vô cùng với cỏ cây.

SAO KHUÊ

BÚT MỰC HỌC TRÒ

Bắt đầu đi học tôi là đứa trẻ,
Thầy giáo dạy cầm cây bút đầu tiên,
Tay thầy trên tay đứa học trò run,
Thầy dạy tôi tô lên từng mẫu tự...

Chữ viết sẵn, tô lên mà vẫn khó,
Nét chữ ra ngoài, nét chữ ngả nghiêng,
Chữ nhạt nhòe chắc tại mực... vô duyên?
Hay tại ngòi bút tôi mua không đẹp?

Tôi lớn lên theo những năm tiểu học,
Cây bút, bình mực luôn ở bên tôi,
Mỗi khi chữ xấu tôi lại thay ngòi,
Có nhiều kiểu để cho tôi lựa chọn.

Ngòi bút bầu, ngòi lá tre thon gọn,
Ngòi bút hình thoi nét chữ cũng xinh,
Đứa học trò đã nhiều lúc phân vân,

Em làm thơ nhưng biết gửi cho ai?
Vi Mực Tím còn hoài trong nhung nhớ...

Nắng nghiêng qua lớp vẫy chào
Trang thư mực tím ngọt ngào thăm anh.
Giờ này chắc ở rừng xanh,
Cà Mâu nước đục, quân hành anh qua.
Đèn đen, núi lở là nhà,
Bùn quen xứ lạ để ca rã rời.
Bao năm dân Việt chơi voi,
Anh đem xương máu cho đời bình an.
Cho em thơ hát ca vang,
Nắng trưa vùi ngủ xóm làng yên vui.
Thương bà Mẹ Việt bụi ngùi,
Con trai đi lính để rồi ngóng trông.
Thương cho chị bạn có chồng,
Ôm đàn con dại, bán buôn táo tợn.
Thay cha chúng, chẳng ngại ngần,
Thân Cò sớm chợ, chiều tàn hầm hiu.

Nắng trưa hiu hắt cô liêu,
Đọc thư anh viết, tình yêu dâng tràn.
Cuối thư chữ viết vội vàng,
Nên em chỉ đoán: mìn vàng cận kề.
Hồi thư: Em viết lê thê,
Học trò mực tím gửi về cho anh...

Nhưng trang thư xếp mong manh,
Để rồi không gửi, vì anh không về.
Nắng tàn ở cuối bờ đê,
Cà Mâu nước đục, vỡ về niềm đau.
Thân anh năm tháng dãi dầu,
Rừng thiêng, nước đục, về đâu đêm này?
Việt Nam thân xác đọa đày,
Tự Do hai chữ ăn mày đất xa...
Bốn Mươi Xuân trải quê nhà,
Dân nghèo vẫn đợi phe ta quay về.
Đem theo muôn vạn ước thề,
Cờ Vàng phát phới bốn bề nước non.
Khô đau, đàn ép, không còn,
Người vui vạn nẻo, Xuân tròn ước mơ.
Em về trong nắng vàng tơ,
Áo em tím ngắt bên bờ Xuân Hương.
Có cầu Sắt nhỏ dễ thương,
Sân Cù trải rộng cuối đường thênh thang...

Em đi, nhưng chẳng vội vàng!

Linh Đắc

Ngòi bút nào tôi cũng đều yêu thích.

Ngòi bút mua về theo tôi đến lớp,
Tôi nâng niu sợ ngòi bút bị rè,
Tôi thích màu mực tím tay mình pha,
Những viên mực quây tan vào trong nước.

Không tốn tiền mua quả mồng toi chín,
Tôi pha làm mực tím tuổi thơ ngây,
Mực tím nào tôi cũng sợ nhạt phai,
Tôi sợ ngòi bút viết hoài hết mực.

Thương quyển vở, thương từng trang giấy sạch,
Ngòi bút chấm mực nắn nét từng câu,
Tờ giấy thấm khô lỗ mực xuống mau,
Và cục tẩy lỡ khi sai nét chữ.

Lên trung học không dùng bút mực nữa,
Người ta dùng bút máy tiện nghi hơn,
Mực bơm vào bút nhiều loại rẻ tiền,
Tôi không dám mơ Parker, Pilot.

Tay tôi lại vụng hôm nay cầm bút,
Như hôm xưa đứa trẻ mới đến trường,
Bút mực, bút bi, bút máy ít dùng,
Tôi gõ phím cho nhanh và tiện lợi.

Thương nét chữ của một thời bé dại,
Bút mực học trò của tôi đâu rồi?
Trong lòng tôi màu mực tím chưa phai,
Tôi viết cả đời chưa xong kỷ niệm.

Nguyễn Thị Thanh Dương

TIỄN NHAU

Anh xòe tay, em ngại ngần
Nắm nhau mềm chút gần gũi rồi xa
Thoa nhau mềm những thiết tha
Xiết tay, chút nữa ứa hoa đường về.

*

Biệt ly nào chẳng lê thê
Dẫu là tạm biệt cũng tê điếng hồn.
Á Nghi021215**

KHÔNG... ƯƠN

Em nâng lá, lá cười!
Em nhìn người, người nhớ!
Em xinh tươi, sáng ngời
Tươi hơn hoa vườn nở.

Hãy cứ hoài mắc cỡ
Bằng ánh mắt trêu “ngươi”
Cho “*Kinh Ngươi mắc lưới*”
Vào tim em... chết tươi!
Á Nghi, 021215

ĐÓN ĐUA

Người đứng đứng đó chờ em
Giữa trưa nắng đổ học thêm mấy bài?
Mồ hôi ướt đầm áo ai
Liếc thôi đã thấy thương hoài ngàn năm!
Á Nghi021215**

NÍU THỜI GIAN

Nắng soi tóc sáng vai em
Anh quay ống kính đã thềm sáng nay
Góc này khen đẹp, khen hay
Góc kia chim chóc bay bay từng đàn
Hoa năm mười tuổi, gần tàn
Anh còn cố níu thời gian ngược dần?
Á Nghi021215**

NON TAY ÁN

Đánh nhau một trận như đòn
Bằng hoa tình ái. Hãy còn xóc gai
Quyết thơm bóc ngắn, cắn dài
Móng tay chưa nhọn: *Hươu, Nai chết chùm!*
Á Nghi, 021215

TRINH NGUYỄN

Chiều nào vui với thiên nhiên
Chiều nao hồ, biển kết nguyên sắt son
Đá xưa, sóng đã bào mòn
Tình mình vẫn cứ hãy còn trinh nguyên.
Á Nghi021215**

ANH NHẢN NHEO HOÀI

Nếu không nghe đói cồn cào
Thức ăn nguội lạnh, biết nào thềm ăn
Nếu không than vãn, cần nhân

TIỀN NGƯỜI DU HÀNH

Anh đi Đông, Bắc, Nam, Tây
Em về hóng gió hây hây, tuyết buồn
Thông cao: nước đá lệ tuôn
Đường trơn như mỡ, xe luồn lách nhau
Chúc anh vui vẻ trên tàu
Em không lẽ để theo sau làm gì!
Á Nghi**021215

HAM GIÀU

Ai buông nhát cắt bèn tình
Chiếc răng khểnh nhỏ nói mình với nhau!
Đồng tiền má lúm? Ham giàu!
Nên anh lẽ để theo sau suốt đời.
Á Nghi, 011215

TÌNH ĐÀU

Hôn em ngón út nhẹ thôi
Chỉ vừa đủ chạm đôi môi ngượng ngùng
Chỉ vừa đỏ má then thùng
Mà nghe nóng quá! Cháy bung núi rừng.
Á Nghi, 011215

TRĂM NĂM CAU TRẦU

Tà dài, áo lụa ghép đôi
Em ngồi lúng túng, tìm hồi hộp rân
Người Ta xin được “thân thân”
Thân thân hai chữ mà gần... trăm năm.
Á Nghi**011215

THÌ YÊU

Anh là cổ tích xuân thì
Cho em nhớ mãi kỳ tình yêu
Áo dài vạt trắng phớ chiều
Lang thang, khép nép. Dắt dìu? Chưa quen!
Á Nghi**011215

Làm sao em giận mà nhăn nheo tình?
Á Nghi**021215

BIẾT HAY KHÔNG BIẾT?

Nghiêng đầu, Họ “ngắm giai nhân”
Em không hiểu rõ mấy phần thẳng ngay?

Cúi đầu, hôn tựa bay bay
Nên em chẳng hiểu: thương, hay ghét Người?

Người ngắm ngắm, kẻ cười cười
Cả hai chỉ biết: đất trời lệch nghiêng!
Á Nghi**011215

NHÉ ANH!

Trăm năm còn được mấy ngày
Mà nghe sức khỏe đang bay đi dần?
Chạy hoài cũng đã mỏi chân
Tính hoài cũng toán tích phân, phương trình.

Thôi anh dừng lại với... mình
Vui bên em nhé! Tâm bình: tìm reo!
Chỉ cần hạnh phúc đi theo
Là niềm an lạc sẽ treo khắp nhà.
Á Nghi**011215

ĐI PHẢI TỚI!

Đi hoài chẳng đến hôn anh?
Em ơi! Học chạy nhanh nhanh, cho gần!
Bà tiên ban phép thiên thần
Cho anh đứng lại, ân cần đợi nhau
Ngắt trâu, rồi lại hái cau
Nhờ người bung quả, nhẫn trao, dắt về.
Á Nghi, 011215

SAU KHI THẨM MỸ

Nàng thay tất cả con người
Mà không đẹp, dưới con người của chàng

*

Ngày ngày chẳng phải điểm trang:
Mắt ai dữ tợn hai hàng mày xam,
Môi xam đen đỏ hiểm thâm,
Cả thân thể giả, chỉ cảm được... tay
Để trao thuốc uống mỗi ngày
Tử thần cầm cự! Ai đày thân em?
Á Nghi, 011215